

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□ □ □

ONE LAST SHOT

HANNAH SHIELD

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

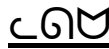
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Son Bir Şans

SON SİĞİNAK KORUYUCULARI
KİTAP 6

HANNAH SHIELD

Telif hakkı © 2025 Hannah Shield

SON BİR ŞANS (Son Sığınak Koruyucuları Kitap 6)

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu eser kurgusal bir eserdir ve gerçek olaylar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Kapak Fotoğrafı: Paul Henry Serres

Kapak Tasarımı: Angela Haddon

Diana Road Books tarafından üretilmiştir

İçindekiler

[Okumadan önce...](#)

[Önsöz](#)

1. [Keira](#)
2. [Keira](#)
3. [Dean](#)
4. [Keira](#)
5. [Dean](#)
6. [Dean](#)
7. [Keira](#)
8. [Keira](#)
9. [Dean](#)
10. [Dean](#)
11. [Keira](#)
12. [Dean](#)
13. [Keira](#)
14. [Dean](#)
15. [Dean](#)
16. [Keira](#)
17. [Keira](#)
18. [Dean](#)
19. [Dean](#)
20. [Keira](#)
21. [Keira](#)
22. [Dean](#)
23. [Dean](#)
24. [Dean](#)
25. [Keira](#)
26. [Keira](#)
27. [Keira](#)
28. [Dean](#)

29. [Dean](#)
30. [Keira](#)
31. [Keira](#)
32. [Dean](#)
33. [Keira](#)
34. [Dean](#)
35. [Keira](#)
36. [Dean](#)
37. [Keira](#)
38. [Keira](#)
39. [Dean](#)
40. [Keira](#)
41. [Dean](#)
42. [Keira](#)
43. [Keira](#)

[Epilog](#)

[Hannah'dan Bir Not Ön](#)

[İzleme](#)

[Hannah Shield'in Diğer](#)

[Kitapları Yazar](#)

[Hakkında](#)

Before you read...

Bu kitapta aşağıdakiler bulunmaktadır:

- sayfada şiddet, tehlike ve ölüm
- referanslar - ölüm ve ve bir bir veya koruyucu
(multipl skleroz, araba kazası)
- ebeveyn terkine ilişkin ifadeler
- aile içi şiddete atıflar

Prologue

KEIRA, İKİ YIL ÖNCE

Last Refuge'nin bu kadar güzel olduğunu hiç görmemiştim. Ahşap teras korkuluklarına ve masaların üzerine çiçek çelenkleri asılmıştı. Güneş dağların arkasına batarken gökyüzü canlı pembe ve turuncu renklere büründü ve yaz esintisiyle başımızın üstünde peri ışıkları sallanıyordu.

Jessi ve Aiden'ın töreni zaten mükemmeldi ve hoparlörlerden aşk şarkıları çalarken, ben de köpüklü bir içki yudumlarken, kanım heyecanla kaynıyordu.

Sonra Dean bana bakarak gözlerimi yakaladı. Yumuşak bir gülümsemeye baktı. Gözlerimi kaçırdım, ama içimdeki o heyecanlı his daha da güçlendi. Hem sıcak ve keskin bir heyecan hem de rahat ve tanıdık bir his.

Bu hissettir gibi bir gece harika şeyler olabilece . İmkansız şeyler.

Bu gece kendime *gerçekten* dikkat etmem gerekecekti. Zaten kendi iyiliğim için fazla romantik bir ruh halindeydim ve şarap da buna yardımcı olmuyordu.

"Hey. İyi vakit geçiriyor musun?"

Tekrar başımı kaldırdığımda, Dean tam önümde duruyordu. Yüzündeki ifade, midemi bulandıracak kadar sıcaktı. Yüzümde yayılan gülümsemeyi hissedebiliyordum, çaresiz ve samimi bir gülümseme.

"Gülümsememek zor," dedim. "Hiç bu kadar mutlu insan görmemiştim. Durumu izlemem gerekecek. Bulaşıcı bir şey olabilir."

Dean güldü. "Kesinlikle çok fazla alkol dolaşıyor." Stephie ve Vivian'ın, Aiden'ın ailesinden olan genç erkeklerle gülüşüp eğlendikleri yere doğru başını salladı. Shelborne klanı düğün için Kaliforniya'dan buraya kadar gelmişti. "Küçük kız kardeşine göz kulak oluyorsundur herhalde?"

"Her zaman. Eminim o ve Vivian birkaç yudum içmişlerdir." İkisi de on altı yaşındaydı. İsyanın doruk noktası olan yaş. "Ama buradaki konukların yarısı kolluk kuvvetleri ve eski askerler olduğu için, bundan fazlasını yapabileceklerini sanmıyorum."

Bira bardağından bir yudum alırken gamzesi ortaya çıktı. Dean yerini değiştirdi ve omuz omuza, kalabalığa dönük durduk, ama gözünün ucuyla bana baktığını hissettim. "Giyindiğin halinden bakılırsa seni polis olarak tahmin edemezdim. Elbiseni beğendim."

Aniden utangaçlık hissederek yumuşak kumaşı ellerimle düzelttim. Elbise fırfırlı ve kızsıydı, soluk pembe renkteydi ve kolları ile yakasında narin danteller vardı. Görevdeyken çoğu zaman saçlarımı geriye toplardım. Ama bu gece buklelerim yüzümü çerçevesliyordu ve yüzümde her zamankinden çok daha fazla makyaj vardı.

"Benimle dalga geçmiyorsan iyi olur."

"Asla yapmam," dedi Dean yumuşak bir sesle, o derin sesiyle, tenimi hafif bir okşama gibi okşayarak, her zaman daha fazlasını istememe neden oluyordu.

Güzel bir kot pantolon ve düğmeli gömlek giymişti, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Sade, temiz, yakışıklı. Onu hiç bu kadar şık görmemiştim.

"Sen de gayet şıksın," dedim. "Ama saçını kestirmen lazım. Barmenlik yapan, şöhretli bir kayakçıya benziyorsun."

"Ah, bu çok dokunaklı. Ama *bazı* insanlar gibi, ben samimi olmayı tercih ederim. Çok güzelsin." Mavi gözlerinde bir şey parladı ve nefesim kesildi.

"Teşekkür ederim."

Eli, her zaman boynunda taktığı kordonun üzerine gitti ve parmakları arasında ince deri şeridi ovuşturdu. Derin düşüncelere daldığında yaptığı bir şeydi bu.

Bu kesinlikle seninle ilgili değil, dedim kendime, o yüzden kafana takma.

Dean ve ben birkaç yıl önce tanışmıştık. Ben Şerif Owen Douglas için çalışıyordum ve Dean, Owen'ın Deniz Piyadelerinden en yakın arkadaşlarından biriydi. Dean ve ben hiçbir zaman arkadaştan öteye geçmemiştik. Yine de bazen kafamı karıştıyordu. Bana nasıl bu kadar ilgi gösterdiği, bakışları sanki istediği bir şeyi görmüş gibi üzerimde dolaşıyordu. Dudaklarımın üzerinde oyalanıyordu. Diğer erkek arkadaşlarımdan çok daha fazla, koluma veya yüzüme sevgiyle dokunuyordu.

Ama Dean böyleydi. Benim ona karşı hislerimi biliyordu ve aynı şekilde hissetmediğini açıkça belirtmişti.

Geçen yıl bir keresinde cesaretimi topladım ve onu öpmek üzereydim. Hatta eğildim, muhtemelen yüzümde şapşal bir ifadeyle. Dean yüzünü çevirdi ve beni nazıkçe reddetti. *Senin için çok yaşıyım, Keira.* Sanki yirmi altı yaşındayken sekiz yaş fark çok büyük bir farkmış gibi. Kesinlikle çocuk değildim.

O utanç verici andan beri çok daha dikkatli davranıyordum. Sadece arkadaşlığımızı takdir etmeye ve daha fazlasını hayal etmemeye çalışıyordum.

Deniyorum.

"Yeni program nasıl gidiyor?" diye sordum. "Silver Ridge'deki turist tuzağı barı hala hoşuna gidiyor mu?"

"O kadar da kötü değil. Yaz kalabalığı sayesinde bahşışler iyi." Başını, oluşan büfe kuyruğına doğru eğdi. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Sırada ilerlerken rahatça sohbet ettik, tabaklarımızı barbekü, makarna ve peynir, fasulye ve diğer tüm garnitürlerle doldurduk. Bunların şampanya ile pek uyumlu olmayacağını düşünebilirsiniz, ama ben beğendim.

Bazı kombinasyonlar beklenmedik şekilde iyiydi ve bu da onları daha da iyi hale getirmiyor muydu? En azından ben öyle düşünüyordum.

Dean ve benim gibi. O, Hartley'e yerleşmeden önce mevsimlik işlerden mevsimlik işlere atlayan bir dünya gezginiydi. Ben ise burada doğmuş ve nadiren ilçeden ayrılan bir polistim. Birbirimizden çok farklı olduğumuz için pek uyumlu bir ikili gibi görünmeyebilirdik, ama ikimiz de doğayı seviyorduk. Yaz aylarında neredeyse her hafta birlikte yürüyüşe çıkardık.

Colorado'da doğan birçok kişi gibi, ben de kayak yapmayı hiç öğrenmemiştim — çok pahalıydı — ama geçen kış Dean bana öğretmeye başlamıştı. O

Hem kayak hem de snowboard konusunda açıkça bir süper uzman olmasına rağmen, her zaman sabırlıydı ve benim kadar eğlendiğini iddia ediyordu.

Terasta uzun masalardan birinde yer bulduk. Dağlar ve vadi karanlığa bürünürken manzara muhteşemdi. Canlı müzik grubu, tüm kapıları açık olan yemek salonunda çalmaya başlamıştı. Tavernadaki masalar dans pisti için kaldırılmıştı ve Jessi ile Aiden ilk danslarını yaparken hepimiz alkışladık.

Yanımdaki Dean'e baktığımda, yine kolyesine dokunuyor ve hafifçe kaşlarını çatıyordu.

Herkes Jessi ve Aiden'ı alkışlarken ona "İyi misin?" diye fısıldadım.

Düşünceleriyle dalmış olduğu yerden birden çıkmış gibiydi. "Evet, iyiyim. Sadece..." Diğer çiftlerin de gelin ve damada katıldığı dans pistine baktı. "Dans etmek ister misin?"

Midem daha da kıpır kıpırdı. Bir süre önce kadehimi bitirdiğim ve asla birden fazla içki içmediğim için artık köpüklü içecekleri suçlayamazdım. Bana göre, bir şerif yardımcısı asla yüzde yüz görev dışı olamazdı.

"Tabii. Neden olmasın?"

Elini tutup dans pistine doğru yürürken, sakinleşmeyi umduğumu söyledim.

Arkadaşımız Brynn erkek arkadaşı Cole ile dans ediyordu ve bana gözlerimi Dean ile benim arasında gezdirerek hafifçe başparmağını kaldırdı. Ben de hızlıca başımı salladım, çünkü bu mümkün *değildi*. O bunu çok net bir şekilde belirtmişti.

Bu adamla *umudun* nereye varacağını biliyordum. Tamamen hiçbir yere.

Ama alkol hala kan dolaşımda dolaşıyordu. Dean'in elleri kalçalarımaya yerleşti ve müziğe göre sallanmaya başladık. Ben de ellerimi onun omuzlarına koydum. Aramızdaki her temas noktasının son derece farkındaydım. Elbisenin ince kumaşı üzerinden avuçlarının sıcaklığı. Onun sağlam hissi, onun cildinin keskin, taze kokusunu alabileceğim kadar yakın.

Kendimi o ana kaptırdım. Ona bakıp doyasıya seyrettim.

Dean'in en sevdiğim yanı neydi? Seçmek çok zordu. Her zaman kenarları yumuşak olan gülümsemesi vardı. Ve o gamzeleri. Gözlerinin etrafındaki ince çizgiler kırıştığında, tam gülümsemeden önce gamzeleri parılıyordu.

Onunla tanıştığımdan beri, etrafında gizemli bir hava vardı. Bazen, boynundaki deri kordonu dokunduğunda olduğu gibi, aldatıcı bir şekilde sessiz olabiliyordu. Kolyesini her zaman gömleğinin içine saklardı, ama ben birkaç kez görmüştüm.

Bir tüfek mermisi.

Brynn de deniz piyadesi olarak görev yapmıştı ve bu göreve yakışır bir cesaret ve havaya sahipti. Dean ise öyle değildi. Geçmişine rağmen, ya da belki de onun yüzünden, artık silahlara hiç dokunmuyordu.

Ama işim için silah taşımamla bir sorunu yok gibiydi. Yani arkadaşlığımız açısından. Dean da Koruyucu görevlerinde yardım etmişti, ama kendisi çatışmaların dışında kalmıştı.

"Brynn ile yaptığım antrenmanlardan bahsetmiş miydim?" diye sordum. "Yakın dövüş becerilerimi geliştiriyoruz. Çok daha iyiye gidiyorum."

'dan bir replik Dean'in kaşları arasında belirdi. "Bu... iyi. Eğlenceli görünüyor."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. "Bu *eğlence* için değil. Bunu biliyorsun. Trace ve Owen şu ana kadar hayır dediler, ama ben pes etmiyorum." Last Refuge'da olmamıza rağmen sesimi alçaltmaya devam ettim. Resepsiyonda Last Refuge Koruyucularının varlığından haberi olmayan birçok insan vardı. "Brynn beni destekliyor ve River da benim katılmama açık olduğunu düşünüyorum."

"River bir şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu nadiren düşünür. Önce atlar, sonra düşünür."

"Tehlikenin farkındayım. Ben bir polisim, Dean. Tehlike işimin bir parçası."

"Koruyucular farklı."

"İşte bu yüzden onların gerçek bir parçası olmak istiyorum." Hayal kırıklığı yüzünden ter damlaları cildimde kabardı. İstemiyordum.

arkadaşlarım kendilerini tehlikeye atarken kenarda izlemek.
Dean'in seçimlerine saygı duyuyordum, ama benim de kendi seçimlerime saygı duyulması gerekmez miydi?
Şarkı bitti ve ben, ona kızdığım için kendime kızarak uzaklaşmak için adım attım. Dean ile tartışmaktan gerçekten nefret ediyordum.
Ama o elimi tuttu. "Hey, seninle konuşabilir miyim? Özel bir yerde?"
"Koruyucular hakkında mı? Çünkü ben istemiyorum..." "Hayır. Kişisel bir şey."
Kalbim bir anda hızla çarpmaya başladı. Bir anda, nabzım umutsuz hayaller ve acı veren özlemle hızla atmaya başladı, çünkü ya *buysa*? Ya sonunda benim hakkımda fikrini değiştirmişse? *Bizim hakkımızda*.
Dans pistinden ayrıldık, dışarı çıktık ve terasta sessiz bir köşe bulduk. Müzik ve ışıklar resepsiyondan yayılıyordu. Dean dönüp bana bakarken parmakları benimkilerle iç içe geçmişti.
Umutlarım yıldızlı gökyüzüne uçuyordu.
Onun beni öpmesini istedim. Tanrım, bunu o kadar çok istedim ki. Bunun nasıl olacağını defalarca hayal etmiştim. Dudaklarının benim dudaklarıma ilk dokunuşu. Elim boynunun dibine koyup nabzının ne kadar hızlı attığını hissetmeyi. Başparmağımın onun gırtlığını ve kolyesinin deri ipini hafifçe okşamasını.
Dili ağızma girdiğinde tadı nasıl olurdu? Bunun gerçekleşeceğine hiç inanmadan bunu defalarca hayal etmiştim, ama bu gece...
Belki. *Belki.*
Lütfen.
"Dean, ben..."
Elimi bıraktı. Boğazındaki kordonu kavradı, mermi hala gömleğinin altında saklıydı. "İlk bilen sen olmanı istedim. Gidiyorum."
Beynim bunu sindirmek için bir an zaman aldı. "Gidiyor musun? Resepsiyondan mı?"
"Hayır, Keira." Yumuşak, alaycı bir gülümseme. Gözleri benimkilerle buluşamıyordu. "Colorado'dan ayrılıyorum. Kanada'da bir tatil beldesinde kış için eğitimlik işi buldum. Banff. Geçen yıl orada olan birkaç arkadaşım var ve..."

"Dur, neden? Silver Ridge Kayak Merkezi ne olacak? Orayı sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum. Seviyordum, ama genelde bir yerde çok uzun süre kalmam. Bu benim tarzım değil. Hiçbir zaman olmadı."

"Ama yıllardır buradasın..."

"Aynen öyle," dedi yumuşak bir sesle ve o anda kalbim ikiye bölündü.

Vay canına. Ne kadar aptalmışım. Dean'ın sonunda beni öpeceğini düşünmüştüm, bu gece *benimle* ilgili gergin ve tuhaf davranıyordu, oysa mesele yeni işiydi.

O gidiyordu.

Küçülüp yok olmak istedim. Belki de bana ilk olarak söylediği için gurur duymalıyım, ama muhtemelen benim nasıl tepki vereceğimi biliyordu. Yani, iyi tepki vermeyeceğimi.

Aşık bir kız gibi.

Bu yüzden çenemi kaldırıp ona gülümsedim. Bu Kanada tatil köyü ve ne zaman gideceği hakkında daha fazla soru sordum. Dean benim arkadaşım ve onun adına mutlu olmam gerekiyordu. Bana hiçbir borcu yoktu.

Banff ve planları hakkında konuşmasını dinledim, uygun yerlerde başımı salladım, içim paramparça olsa da yüzümdeki gülümsemeyi korudum.

Belki de insanlar dediği gibi, umutsuzca naif bir gençtim.

Sanki bir şeyi dilemek onu gerçekleştirebilirmiş gibi.

Sanki birini yeterince istemek, onun da seni istemesini sağlayabilirmiş gibi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Keira

"POSITION BETA, durumumuzla ilgili güncel bilgiye ihtiyacım var."

Kulaklığımdaki düğmeye bastım. "İki dakika önce güncelleme aldın, Merkez."

"Aynen öyle," dedi Trace kulağıma. "Bu görev çok önemli. Bunu vurgulamama gerek yok sanırım, Pozisyon Beta."

"Bu kod adları beni esnetiyor," diye başka bir ses katıldı. "Keira, sen Barfly One olmalısın. Trace, ben de... Papa Bear ya da Helicopter Dad olabilirim diye düşünüyorum."

"İletişimden çık, River," diye homurdandı Trace. Ben ciddi bir ifade takınmaya çalıştım.

"Bu, Koruyucu kaynaklarını akıllıca kullanmak mı, Trace?" diye sordu River. "Ergen kızını gözetlemek mi?"

"Riv, beni oraya gelmek zorunda bırakma. Keira, güncellemeyi istiyorum."

"Anlaşıldı, Papa Bear," diye fısıldayarak, kıkırdamamı bastırdım. Barın arkasındaki aynadan manzarayı kontrol ettim. "Hedefler sabit ve güvende. Durumlarında değişiklik yok."

"Anlaşıldı. Gözetlemeyi sürdür."

"Anlaşıldı."

Yoğun bir yol kenarındaki barda, alkolsüz bir bira içerek oturuyordum. İç mekan tamamen rustik ahşap panellerle kaplıydı, barın üzerinde neon bira tabelaları asılıydı ve loş ışık, içki şişelerine ve etrafımdaki insanların gülümsemelerine yansiyordu.

Hoparlörlerden klasik rock çalıyordu, konuşmaları bastırarak kadar yüksek sesle.

Tipik bir Hart County cumartesi gecesi.

Kız kardeşim Stephie ve en yakın arkadaşı Vivian, çiftler buluşması için yemek masalarından birinde oturuyorlardı. Kızlar artık on sekiz yaşındaydı ve birkaç ay sonra liseden mezun olacaklardı. Ama bu gece, Trace isimlerini alır almaz yaptıkları geçmiş araştırmasına göre yirmi bir yaşın üzerinde olan iki çiftlik işçisiyle dışarı çıkmışlardı.

Zavallı Vivian. Babasının eski bir CIA ajanı olması kolay bir şey olamazdı.

Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşimi korumaya çalışıyordum. Stephie'yi boğmadığımı düşünmek hoşuma gidiyordu. Ama Trace kızları gözetlemek için bu küçük operasyonu önerdiğinde, kesinlikle hayır demedim.

Kızlar, muhtemelen erkekler daha büyük olduğu için, çiftler buluşmasını gizli tutmaya çalışmışlardı. Annem hiçbir şeyden haberi yoktu. Ama gerçekten, Stephie ve Vivian, geri kalanımızın bir şeyler döndüğünü anlayamayacağını mı sanıyorlardı?

Kanatlarını açmak istiyorlardı, ama bizim görevimiz onların çok uzağa gitmemelerini sağlamaktı. Kırılmayacak bir şeyi kırmak.

On sekiz yaşında olan Stephie yasal olarak yetişkindi, ama ben... henüz küçük kız kardeşimi bırakmaya hazır değildim.

"İyi akşamlar." Bir adam yanımdaki tabureye kayarak oturdu ve bana meraklı bir gülümseme attı. Çenemi kaldırdım, ama onun dışında onu görmezden geldim.

Taburede yerimi değiştirirken, gizlediğim silahın ağırlığı bana güven veriyordu. Kılıf, ceketimin altında gizlenmiş, kaburgalarım sıkıca oturmuştu. Üniformam olmasa bile, ben hala bir polistim. Bu, düşünme şeklimde, dünyayı görme şeklimde kök salmıştı.

Tabii ki bu, benim Koruyucu olmak için yeterince iyi olduğum anlamına gelmiyordu.

Son Sığınak Koruyucuları, başı dertte olan insanları savunmak ve korumak için çalışan gizli bir gruptu. Yardıma ihtiyacı olan ama başka kimseye başvurabilecekleri kimse olmayan insanlar. Kolluk kuvvetlerinin başarısız olduğu insanlar. Bu tür vakaları çok sık görüyordum ve her zaman daha fazlasını yapmak istemiştim.

Trace Novo onların lideriydi ve beni tek seferlik görevlerde kullanmaya hazırdı. Ama son birkaç yılda kendimi kanıtlamak için ne yaparsam yapayım, hala sadece Marsh'ın yardımcısıydım. Asla onlardan biri olamadım.

Aynadan kızları izlerken, barda bulunan diğer insanlara da göz gezdirdim, çeşitli sahnelere ve konuşmalara dikkat ettim. Vücut dilini gözlemlerdim, kimlerin fazla içtiğini not aldım, sorun çıkıp çıkmadığını izledim.

Girdiğim anda köşede duran bir adam dikkatimi çekmişti. Kot pantolon, blazer ceket ve tertemiz bir kovboy şapkası giymişti. Bir kulak memesinde gösterişli bir elmas parlıyordu ve sakalları kare çenesini ustaca çerçeveliyordu.

Rhinestone kovboyun etrafında küçük bir hayran grubu vardı. Adamın söylediği her şeye gülen birkaç dalkavuk ve giderek büyüyen bir grup yağcı kadın.

Bu adamda beni tedirgin eden şeyin ne olduğunu tam olarak söyleyemem, ama bir şey vardı.

Gözlerim Stephie ve Vivian'ın masasına döndüğünde, yiyecek sepetleri gelmişti. Randevuları hamburger ve patates kızartması yiyorlardı.

Ama Vivian ve Stephie donmuş gibi oturmuş, benim yönüme bakıyorlardı.

Uh oh.

Kulaklığımdaki düğmeye bastım. "Papa Bear, dikkatli ol. Gizliliğimiz tehlikeye girebilir," dedim, tam o sırada arkamda ayak sesleri duyuldu ve öfkeli bir ses konuştu.

"Keira, burada ne yapıyorsun?"

"Evet. Kesinlikle mahvoldu," diye mırıldandım, sonra bar taburesinde dönerek kız kardeşim ve en yakın arkadaşına özür dilercesine gülümsedim. "Vay canına, ikiniz de burada mısınız? İlçedeki onca yol kenarı lokantası varken. Ne tesadüf."

Stephie kollarını kavuşturdu, rujlu dudakları çatıldı. "Sen gelmiş geçmiş en kötü yalancısın, Kiki."

"Muhtemelen en *kötüsü* değilim."

"Bir kez olsun randevuya çıkabilir ya da kendi başına eğlenceli bir şeyler yapabilirdin. Bizi gözetlemek yerine."

"Ama sizi gözetlemek eğlenceli bir şey," dedim, çünkü bu biraz doğrudu. Gizli görevleri severdim ve nadiren katılma fırsatım olurdu.

"Babamla konuşuyor musun?" Vivian kulaklığımı izliyordu. "Ona iyi olduğumu söyle. Ve onun patolojik olduğunu ve anneme söyleyeceğimi."

"Bunu duydun mu, Baba Ayı?"

"Anlaşıldı," dedi Trace duygusuz bir sesle. "Ona, sokağa çıkma yasağına kadar eve dönmesi gerektiğini söyle."

Koruyucuların hacker'ı River Kwon arka planda kıkırdıyordu.

İç geçirdim. Muhtemelen bu operasyonu iptal etme zamanı gelmişti.

Aslında, kızların beni fark etmesi iyi olmuştu. Randevuları kendilerini tanıtmak için yanımıza geldi ve iyi çocuklar gibi görünüyordular. Temiz, kibar, işten sertleşmiş eller. Bu gece alkol olmayacağını doğruladılar. Hepsi soda içiyorlardı. Ve Vivian ve Stephie'yi sokağa çıkma yasağı saatine kadar, bir dakika bile geç kalmadan geri getireceklerdi.

Dördü yemeklerini hızla yedikten sonra, Hartley'nin ana caddesindeki bir dondurmacıda tatlı yiyeceklerini söyleyerek ayrıldılar. Trace'e son durumu bildirmiş ve kızların iyi olduklarından emin olduğumu söylemiştim.

Sonra kulaklığı çıkarıp cebime koydum ve içkimin geri kalanını bitirmek için oturdum.

"O senin küçük kız kardeşin miydi?"

Yanımdaki taburede oturan adama dönüp baktım. "Neden anladın?" diye sordum, teneke kutumdan bir yudum alarak. Stephie ve benim ortak özelliğimiz olan kahverengi ten rengimizi mi kastetmişti?

Muhtemelen otuzlu yaşlarındaydı, sert hatlı yakışıklı biriydi. Düzgün kesilmiş sakalı vardı. Ellerinde nasır vardı ve tırnaklarının altında az miktarda kir vardı. Bir geceliğine dinlenmeye çıkmış bir işçi gibi görünüyordu. Gözleri o kadar soluk maviydi ki neredeyse gümüş rengiydi ve sağ gözünün altında küçük bir yara izi vardı.

"Sadece burnunuz aynı. Kulaklarınız da."

"*Kulaklarım mı?*"

Gülümsedi. "Üzgünüm. Kulağa tuhaf gelmiş olabilir. Bakmıyordum. En azından çok fazla bakmıyordum."

Soluk gözlerindeki ilgi açıktı.

Yanındaki koltuğu boş bırakmıştı. Belki birinin ona eşlik etmesini bekliyordu. Bir arkadaş ya da kız arkadaş. Ama yüzüğüne bir bakışta, parmağında alyans olmadığını gördüm.

Ancak sağ elinde bir yüzük takıyordu. Büyük, altın bir yüzük ve ortasında düzleştirilmiş mavi bir taş vardı. Sınıf yüzüğü gibi. Taşın etrafında işaretler vardı ama onları okuyamadım ve adamı yeterince incelemiştim.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

Düşündüm. Çekici biriydi. İyi birine benziyordu. *Bir kez olsun eğlenceli bir şey yap*, demişti Stephie.

Ama hayır. Hayır, ilgilenmiyordum.

Gözlerimi aynaya çevirdim ve odanın geri kalanını izlemeye devam ettim. "Teşekkürler. Yapmamalıyım."

Omuz silkti ve gülümsemeye devam ederek arkasını döndü. İçkisini bitirdikten sonra kalktı ve gitti. İşte böyle.

Kız kardeşim *beni* gözetliyor olsaydı, başka ne diyeceğini biliyordum. Küçük kız kardeşler de nasihat verebilirler ve inanın bana, benimki de verdi.

İki yıl oldu. Onu unutman gerekirdi.

Masalardan birinden gelen sert bir kahkaha tekrar dikkatimi çekti. Zengin kovboyun masasıydı. Aynada, bir garsonun ona yaklaşıp, shot bardaklarıyla dolu bir tepsi taşıdığını gördüm. Adam ona bir şey söyledi, elmas küpesi parıldıyordu ve garson tepsiyi masaya koyarken, adam elini onun poposuna koyup sıktı.

Pardon?

Adamın küstahlığına anında öfkelenerek ayağa kalkmaya başladım. Ama garson kız yüzü kızararak ona döndü. Parmaklarını adamın göğsüne doğrultarak keskin bir şey söyledi ve adam alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterip güldü.

"Gördün mü?" diye barmen'e sordum.

"Evet. Misty kendini savunabilir. Aksi takdirde ben oraya giderdim." Barı bir bezle siliyordu. "O adam bir pislik,"

mırıldandı, başını eğerek. "Maalesef buraya sık sık gelir. Bana kalsaydı, ona çenesini kapatıp defolmasını söyledim, ama çok tanıdığı var. Adı Phelan. Donny Phelan. Bir tür ünlü podcaster."

"Ciddi misin?" diye sordum, koltuğuma geri yerleşerek. "Ünlü bir podcast sunucusu mu? Buralarda mı yaşıyor?"

Hart County çok kalabalık bir yer değildi, ama geniş bir alana yayılmıştı. Hartley ve Silver Ridge en büyük iki kasabaydı ve ben de zaman zaman her ikisinde de yaşamıştım. İlçenin şerif yardımcısı olarak her yeri devriye geziyordum. Bu bölgenin birçok farklı köşesini tanıyordum, ama bu yol kenarındaki lokantaya daha önce hiç gitmemiştim. Buradaki yerel karakterleri de tanıımıyordum.

Muhtemelen Stephie ve Vivian'ın gizli randevuları için burayı seçmelerinin nedeni de buydu.

"Phelan geçen yıl büyük bir mülke taşındı," dedi barmen, "ama duyduğuma göre, aslen Orta Batı'dan geliyormuş. Güncel olaylar hakkında atıp tutarak bir tür çevrimiçi şov yaparak para kazanıyor. Sanırım oldukça fazla takipçisi var. Parasını sanki hiçbir şey değilmiş gibi harcıyor." Başını salladı. "Bu onu daha az iğrenç biri yapmıyor." Bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım ve alkolsüz biramı yudumlarken aynadan Donny Phelan'ı gözetledim.

Stephie ve Vivian bir süre önce gitmişlerdi ve ben de içkimi bitirdikten sonra ayrılmayı planlamıştım. Ama bunun yerine, limonlu bir soda içmek için orada kaldım. *Gördün mü Stephie? Akşamımın tadını çıkarıyorum.*

Ne yazık ki, bar daha önce olduğundan daha gürültülü ve daha kalabalıktı. Kalabalık şimdi daha sert görünüyordu. Kesinlikle daha sarhoştı.

Ama en azından o podcaster pislği, garson Misty'yi bir daha taciz etmemişti. Ya da gördüğüm başka birini.

B u r a d a n çıkmaya hazırdım. Bir gece için yeterince heyecan yaşamıştım.

"Seni dışarıya kadar geçirecek biri mi lazım?" diye sordu barmen, ben de hesabımı ve cömert bir bahşişi ödemek için birkaç banknot bıraktım.

"Gerek yok. Ama teşekkürler."

Barmen başını salladı. "Yolda dikkatli sür." "Sürerim. İyi geceler."

Otopark karanlıktı, sadece ay ışığı ve restoranın girişindeki ışıklar aydınlatıyordu. Arabam arka tarafa park edilmişti ve yürürken botlarımın altında çakıl taşları çıtırdıyordu.

Sıcaklık düşmüştü ve nefesim soğuk havada buharlaşıyordu. Sonra binanın arkasından yükselen sesler duydum.

"Hayır dedim." Bir kadın sesiydi.

"Hadi ama, böyle davranma. Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorum."

Elim içgüdüsel olarak silahımın bulunduğu yan tarafıma gitti. Bir kamyonetin etrafından dolaştığımda onları gördüm. Donny Phelan, Misty'yi bir arabanın arkasına sıkıştırmış, elini onun bileğine dolamıştı. "Sadece numaranı ver. Tek istediğim bu."

"Bırak beni," dedi Misty, çekilmeye çalışarak. Yakınlarda bir çöp konteyneri ve Misty'nin çıkardığı gibi düşmüş bir çöp torbası vardı. Ve bu pislik ona gizlice yaklaşmaya karar vermişti.

İnanılmaz.

"Hey. Bayım." Yaklaşırken sesimi sakın ama kararlı tuttum. Stephanie buna hep polis sesim derdi. "Senden bırakmanı istedi. Geri çekilmen gerekiyor."

Donny döndü, ifadesi yırtıcıdan sinirliye dönüştü. "Bu seni ilgilendirmez tatlım. Neden kendi işine bakmıyorsun?"

"Bu benim işim." Bir adım daha yaklaştım. "Onu bırak. Hemen."

O ise Misty'nin bileğini daha da sıkı tuttu ve bu benim için yeterliydi.

Hızlıca hareket ederek kolunu yakaladım ve onu bırakması için yeterli basıncı uygulayarak, alıştığım verimlilikle kolunu çevirdim. O da bağırarak geriye doğru sendeledi.

Misty kaçtı, tek kelime etmeden bara doğru koştu.

"Ne oluyor lan?" Donny bileğini tuttu, yüzü öfkeyle buruştu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, küçük kız? Seni saldırıdan dolayı şerife şikayet etmeliyim."

"Lütfen çağır." Ceketimi, yanımdaki tabanca kılıfını gösterecek kadar geri çektim. "Ben Şerif Douglas için çalışıyorum. Yardımcısı

Keira Marsh, hizmetinizdeyim. Ve ben olsam, arabama binip eve giderdim, yoksa size alkol testi yapmaya karar vermeden önce.

Gözleri büyüdü, sonra daraldı. "Ciddi misin?" "Son derece ciddiğim."

Bir an için tartışacağını sandım. Çenesi hareket etti, elleri yumruk oldu. Ama sonra şık bir Porsche SUV'ye doğru geri çekildi. "Bu iş burada bitmedi," dedi, beni işaret ederek. "Benim tanıdıklarım var. Önemli tanıdıklarım. Az önce büyük bir hata yaptın."

"Arabana bin."

Bunu yaptı ve kapıyı, çerçeveyi titretacak kadar sert bir şekilde kapattı. Motor gürültüyle çalışmaya başladı ve lastiklerinden çakıl saçarak park yerinden ayrıldı.

Karanlıkta durup, arka lambalarının yolda kaybolmasını izledim. Kalbim çarpıyor, adrenalın damarlarımdan akıyordu.

Bardan gelen gürültü ve seslere rağmen, otopark artık sessizdi. Arabama doğru yürüdüm, içine girdim ve kilitleri kapattım.

Donny Phelan gitmişti. Ama çakıllı otoparktan çıkarken, hala üzerimde düşmanca bakışlar hissettiğime yemin edebilirdim.

İKİNCİ BÖLÜM

Keira

İçeri girip güvenlik sistemini kapattığımda evim sessizdi. Rahatlamak, televizyonda akılsız bir şey izlemek ve umarım bu gece çok fazla uykusuzluk çekmeden uykuya dalmak için hazırdım.

Anahtarlarımı masanın üzerine attım, ceketimi çıkardım, ardından tabancamı ve kılıfını çıkardım. Tabancayı mutfak dolabındaki kilitli kasama koydum, genellikle evde görev silahımı orada saklardım. Yatak odamdaki kasada da kişisel silahım vardı. Polis olarak, silahımın her zaman yanımda olmasını tercih ederdim.

Bu işe başladığımdan beri böyle miydi? Dürüst olmak gerekirse, hatırlayamıyordum. Ama belki de özellikle son birkaç yıldır daha temkinli davranmaya başlamıştım. Artık o kadar iyimser ve hayalperest değildim.

Kalp kırıklığı bir kıza bunu yapabiliirdi.

Mutfaktaki ışıkları açtım, sonra bir tencereyi alıp ocağın üzerine koydum. Sıcak, baharatlı bir çay. İhtiyacım olan şey buydu. Sütü ve baharat karışımını karıştırırken telefonumu kontrol ettim. Vivian ve Stephie eve sağ salim varmışlardı. Steph, randevunun geri kalanıyla ilgili birkaç ayrıntı bile paylaşmıştı.

STEPHIE

Çocuklar gerçekten çok tatlılar. Onlarla tekrar çıkabiliriz. Belki içlerinden birinin senin için sinir bozucu bir ağabeyi vardır?

Gülümsedim ve ona iyi geceler mesajı gönderdim.

Çay hazır olduktan sonra, biraz burbon ekledim. Sonra kanepeme kıvrılıp televizyonu kısık sesle açtım.

Yine de, dizlerimin üzerine bir battaniye örtüp, ellerimle sıcak bir fincan tatlı sütlü çayı kavrayarak burada kıvrılmış otururken bile, sahip olmadığım şeyler için bir acı hissettim.

Belki de daha çok çaba göstermeliydim. Bar'da o adamın içkisini kabul edebilirdim. Onunla eve gidebilirdim... geceyi onunla geçirebilirdim.

Neden bunu istemedim? Neden içimdeki bu boşluk, beni istemeyen kişinin şekline ve hissine tam olarak benziyordu? Benim arkadaşlığımı, hayatımda kalmaya değer bulmayacak kadar önemsemeyen kişinin.

Dean ile hiç iletişim kurmadığımızdan değildi. Bir grup mesajlaşması içindeydik. Sadece birkaç hafta önce, Aiden, Jessi ile kızları Zoe'nin en son fotoğrafını paylaşmıştı. Dean ve ben fotoğrafa birer kalp verip, onun çok değerli olduğunu söylemiştik.

Ama artık doğrudan konuşmuyorduk. Eskiden yakındık. En iyi arkadaş sayılmazdık ama sıkı fıkıydık. Şimdi ise liseden tanıdığım biri gibi geliyordu. Geçmişimin kısa bir bölümünü paylaşmış, ama artık esasen bir yabancı olan biri.

İki yıl onu unutmak için yeterli olmalıydı. Ama yetmedi. Ona karşı hissettiğim tüm duyguların acılaşması için yeterliydi. Rafta çok uzun süre durup bozulan bir kavanoz gibi.

Kahretsin, çok alaycı konuşuyordum.

Çayı masaya bırakıp kanepeye geriye doğru uzandım, keşke gitmeden önce onu bir kez öpseydim de nasıl bir şey olduğunu bilseydim diye düşündüm. Bilmek daha mı iyi olurdu? Yoksa daha mı kötü?

Muhtemelen harika bir öpüşücüydü. En azından ilk başta, yatakta bir kadına karşı cömert ve dikkatli davranırdı, sonra o yoğun mavi gözlerini ona çevirir ve onu nefes alamayacak kadar kendine yaklaştırırdı, ve sonra...

"Neden?" diye sordum sessiz odaya. "Neden kendime bunu yapıyorum?"

Nasıl bu kadar acınası bir hale geldim?"

Kız kardeşim sevimli çiftlik işçileriyle randevulara çıkarken, ben yalnızdım. Son zamanlarda kalbimi çarptıran tek şey, bir garsonu taciz eden pislik bir podcast sunucusuydu.

Neyim vardı benim?

Telefonumu aldım, hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen odanın öbür ucuna fırlatmak istedim. Çünkü *onun* adı oradaydı. Mesajları. Her birini önemliymiş gibi kaydetmişim, ama önemli değillerdi.

Onun için önemli değildim.

Onun benim için önemli olmamasını sağlamalıyım.

Kişiler listemi açtım ve parmağım onun numarasını engelleme seçeneğinin üzerinde durdu. Uzun saniyeler boyunca ona baktım. Bunun önemsiz bir şey olup olmadığını düşündüm. Ama sonra, önemsiz olsa ne olacaktı ki? Ben hayatımı yaşayan ve istediğini yapan yirmi sekiz yaşında bir kadındım.

Ayrıca, belki de burbonlu chai'den biraz kafam güzeldi.

Kendi kendime kıkırdarak Dean'in numarasını engelledim ve telefonumu sehpaye attım. İçimi bir zafer duygusu kapladı. Zaten erkeklere ne gerek vardı ki?

İhtiyacım olan şey, güzel ve uzun bir banyo yapmak, müzik dinlemek ve en sevdiğim kitaplardan birini okumaktı. Bu beni kendine getirecekti. Sonra yarın geç saatlere kadar uyuyabilir ve bir sonraki vardiyam için hazır olabilirdim.

Son bir yudumla alkollü çayımı bitirdikten sonra kupamı mutfığa bıraktım, televizyonu ve ışıkları kapatıp yatak odama doğru yola çıktım. Orada süveterimi çıkardım.

Penceredeki yansımam bana göz kırptı. Soyunuyordum ve perde açıktı.

Karanlıkta dışarıyı göremiyordum, ama hafif bir ses duydum. Muhtemelen komşumun köpeğinin ya da bir çakalın ulumasıydı. Komşularımın evleri ön taraftan görülebilecek kadar yakındı, ama evimin arkasında sadece orman vardı. Gündüzleri dışarı bakıp ağaçları görebildiğim ya da yürüyüşe çıkıp doğayı soluyabildiğim için çok sevdiğim bir şeydi bu.

Orada kimse yok, diye düşündüm.

Yürüyerek gidip perdeleri kapattım. Ayılar, dağ aslanları ve gececi hayvanlar için olsa bile, gösteriş yapmaya gerek yoktu.

Küvetteki muslukları açtım ve buhar yükselmeye başlayana kadar sıcaklığı ayarladım. Su dolarken, küvetin kenarına bir mum yaktım.

Kalan giysilerimi de çıkardım ve suya girdim, sıcaklık omuzlarımdaki gerginliği anında eritti. Su çeneme ulaşana kadar batarak gözlerimi kapattım ve uzun bir nefes verdim.

Elimi uzatıp muslukları kapattığımda, ani sessizlik sadece küvetin kenarlarına çarpan banyo suyunun hafif sesiyle bozuldu.

Duvardaki eski borular tıkırdadı ve sakinleşti. Normal sesler. Tanıdık sesler.

Öyleyse neden ensemdeki tüyler diken diken oldu?

Gözlerimi tamamen açtım ve açık banyo kapısına baktım. Kapının ötesinde, yatak odam sessizdi. Her şey yolundaydı. Paranoyamın beni ele geçirmesine izin vererek saçma sapan davranıyordum.

Gözlerimi tekrar kapattım ve suyun içine daha derin bir şekilde kayboldum. Yüksek bir çarpma sesi duyuldu.

Nefesimi tuttum ve oturdum, çıplak tenimden su akıyordu. Artık tek duyduğum kendi nefesimin sesi ve küvetteki suyun şapırtılarıydı.

Bu ses nereden gelmişti? Yakınlardan gelmişti.

Belki de evin içinden.

Küvetten çıktım, üzerimden akan su fayansların üzerinde birikiyordu. Bir havlu kapıp kendime sardım. Yatak odama koştum, ıslak ayaklarım halıda izler bırakıyordu. Koridorun kapısı, daha önce bıraktığım gibi aralık duruyordu ve koridor karanlıktı.

Çekmecemi açarken sürtünme sesi çıktı. Havluyu bir kenara atıp tişört ve eşofman giydim, ellerim o kadar titriyordu ki ipi bağlayamadım bile.

Silahım. Silahıma ihtiyacım vardı. Peki ya güvenlik sistemi? Kahretsin, eve geldikten sonra tekrar açmış mıydım?

Kişisel silahımı sakladığım kasayı açarken parmaklarım uyuşmuştu. Hızlıca kontrol ettim, korku içimi kaplasa da eğitimim devreye girdi.

Mermiyi yuvaya yerleştirirken metalik sürgü, sessiz odada yankılanır gibi keskin ve belirgin bir ses çıkardı.

Sonra, yatak üzerine attığım telefonumu aldım ve acil servisi aramaya hazırlandım. Ancak sinyal yoktu. Ardından güvenlik uygulamamı kontrol ettim, ancak bir hata mesajı aldım.

Cep telefonu sinyali yoktu. İnternet yoktu. Kahretsin. Bu hiç iyiye işaret değildi.

Nefesim hızlı ve sığdı. Kendimi yavaşlatmaya, düşünmeye zorladım. Yapılacak en akıllıca şey evden çıkmaktı. Ama dışarıda beni yakalamaya hazır biri bekliyorsa?

Olmazdı. Savaşacaktım.

Halı üzerinde yatak odamın kapısına doğru yürüdüm, silahımı hazırlayıp, parmağımı tetik koruyucusuna koyarak dinledim.

Kapının açıklığını genişlettim ve dışarı çıktım. Solumda kapalı bir pencere vardı. Koridorun karşısında, küçük çamaşır odasına açılan açık bir kapı vardı. İçeride kimse yoktu. Sadece çamaşır makinesi ve kurutucunun karanlık silüetleri görünüyordu.

Koridorun geri kalanı önümde uzanıyor ve oturma odasına çıkıyordu.

Görüşüm yavaşça karanlığa alıştı. Vücudumdaki her kas gergin, atlamaya hazırdı. Dikkatlice ilerledim, çıplak ayaklarım halıda sessizdi, silahım ileriye doğru çevrilmişti, kulaklarımda kan basıncı yükseliyordu.

Koridorun başına ulaştım. Soğuk hava ayaklarımın etrafında dolaşarak çıplak bacaklarımda tüylerimi diken diken etti. Korku beni sardı, beynim garip bir şekilde boşaldı, her şey yavaşladı.

Mutfakta bir silüet duruyordu.

Adam maske takıyordu. Korkunç, şeytani bir yüz. Bir kabus. Kolları aşağıdaydı, görünürde silah yoktu. Ama yine de, onu görmek daha önce hiç yaşamadığım bir dehşeti uyandırdı.

Bir saniye daha geçti, sonsuzluk kadar yavaş, sonra anı kırıldı ve tekrar hareket edebildim.

"Polis!" diye bağırdım, sesim şaşırtıcı derecede sakindi. "Yere yatın, ellerinizi görebileceğim bir yere koyun!"

Görüş alanımın kenarında bir hareket oldu. Kahretsin. Dönüp baktığımda, başka bir maskeli davetsiz misafir, palto dolabının yanındaki gölgelerden çıkıyordu.

Bir namlu ateşi odayı şimşek gibi aydınlattı. Kapalı alanda silah sesi kulakları sağır eden bir gök gürültüsü gibiydi

Çınlamasına neden oldu. Aynı anda, sol tarafım, kaburgalarımın hemen altında bir ateş parçası geçti.

Etkisi beni yarıya kadar döndürdü. Acı yan tarafımı kesti. Karşılık verdim. Silahım elimde sıçradı. Geri çekilmeye, korunabileceğim koridora çekilmeye çalışırken bir çığlık duydum.

Başaramadım.

Bir sonraki kurşun beni daha yukarıdan vurdu, göğsüme saplandı ve beni geriye doğru duvara doğru itti. Bacaklarım tutmadı. Silah parmaklarımdan kaydı ve yere düştü.

Dünya eğildi ve döndü.

Hareket etmeye çalıştım, silahıma uzanmaya çalıştım, ama vücudum tepki vermedi. Acı, sıcaklık ve soğukluk duyularımı ele geçirdi.

Sonra gece etrafımı sardı ve hiçbir şey hissetmedim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dean

Mogul pistinin tepesinde DURUP, aşağıdaki panoramik manzarayı seyrettim.

İsviçre Alpleri her yöne uzanıyordu, zirveleri hala karla kaplıydı. Sabah güneşi sırtları aydınlatarak altın rengine çevirdi ve yamaçlara uzun mor gölgeler düşürdü.

Çam ormanları, beyazın üzerinde koyu yeşil renkte, alçak rakımlara tırmanıyordu. Hava serin ve seyrek, ciğerlerimde keskin bir his bırakıyordu.

"Bana bunun şimdiye kadar gördüğün en nefes kesici şey olmadığını söyle," dedi yanımdaki arkadaşım Alina.

Gülümseyerek başımı salladım, çünkü o sadece sohbet etmek için konuşuyordu. Her ne kadar inanılmaz derecede güzel olsa da, bunun gördüğüm en nefes kesici şey *olmadığını* ona söylemenin bir anlamı yoktu.

Bu unvan Colorado'da bir şeye aitti. *Birine*.

Kalkış yaptım, tahtam tümsekleri vurdu. Sakinlik hissi beni sardı. Burada, dağ, gökyüzü ve rüzgârın sessiz uğultusundan başka hiçbir şey yoktu. Kimse olabilirdim, sadece geçmiş ve geleceği hakkında endişesi olmayan bir gezgin.

Yamacın dibine vardığımızda, gözlüklerimi kaldırdım ve bir botumu tahtadan çıkardım. Alina da aynısını yaptı. Bronzlaşmış yüzü, soluk sarı saçlarının arasında belirdi.

"Bir tur daha?" diye sordum.

"Yapabiliriz. Tabii..." Muhtemelen çoğu erkeği etkileyecek bir şekilde gülümsedi. Alina, tatil köyündeki diğer eğitimcilerle içki içtiğimiz gecelerin sonunda nadiren yalnız kalırdı.

Bu, *bana* defalarca gösterdiği, ama hiçbir etkisi olmayan bir gülümsemeydi.

Ama son bir deneme yapıyormuş gibi görünüyordu.

"Tabii erken bitirmek istemiyorsan," dedi hafif aksanlı İngilizcesiyle. "Gitmeden önce eğlenmek için başka bir şey yap."

Siktir. Bu çok garipti.

Verbier'de harika bir sezon geçirmişt看. Ama artık bahar sona eriyordu ve kalabalıklar azalıyordu, yeniden yola çıkma zamanı gelmişti. Colorado'da geçirdiğim uzun süreden beri her sezon yaptığım bir şeydi bu.

Dersimi almıştım. Artık bir yerde dört ay kalmak yeterince uzundu.

"Yapamam," dedim özür dileyerek. "Ama bu çok cazip bir teklif."

Alina reddimi umursamadı. "Bütün kış boyunca seni kimseyle görmedim. Başka biri mi var? Belki Amerika'da?" Koluma hafifçe vurdu. "Hadi ama. Kendinden hiç bahsetmezsin."

Başka biri.

Onun kastettiği şekilde beni bekleyen kimse olmadığını nasıl açıklayabilirdim? En azından birlikte olabileceğim kimse yoktu.

Sadece kabul etmek daha kolaydı. Alina'nın egosu için daha kolaydı, ki dürüst olmak gerekirse, muhtemelen o kadar da yardıma ihtiyacı yoktu. Ama benim için de daha kolaydı. Sırrımı itiraf etmekten hiç hoşlanmazdım.

"Evet. Başka biri."

"O zaman sadece bir içki içelim mi?" diye teklif etti. "Eğer konuşmak istersen." Tereddüt ettiğimde, "Ya da bir koşu daha yapmak da güzel olur." diye ekledi.

Gülümsedim. "Bir koşu daha."

Beklendiği gibi, kar uzun süre tutunamadı ve öğleden sonra geç saatlerde kendimizi sezonluk eğitimcilerin en sevdiği içki mekanında bulduk.

Uluslararası bir ekiptik. Alina yerliydi, Lars ise İsveçliydi. Matteo İtalya'dan, Yuki ise Japonya'dan gelmişti.

"Peki, herkes bundan sonra nereye gidecek?" diye sordu Lars, elinde bir bira ile sandalyesine yaslanarak.

"Yaz için Mykonos'ta bir otelde iş buldum," dedi Matteo. "Güneşli günler, cılgın geceler."

"Gecelerinizin daha da çılgın olabileceğini düşünmemiştim," diye şaka yaptı Yuki. Masada sırt sıvazlamalar ve şakacı dürtmeler vardı. Hepsi yirmili ve otuzlu yaşlarında yetişkinlerdi, ama gençler gibi davranıyorlardı. Her şeyimi yoluna koyduğumu iddia etmem, ama bazen sıkıcı bir ağabey gibi hissediyordum. Otuz altı yaşında, alışkanlıklarım vardı.

"Peki ya sen, Dean?" diye sordu Yuki. "Nereye gidiyorsun?" "Henüz bilmiyorum."

Lars kahkahayla güldü. "Ama yarın sabah yola çıkmayacak mısın?" "O zamana kadar karar veririm herhalde."

Yuki başını salladı ve sırıttı. "Ne gizemli." İçkisini bir dikişte içti, sonra masaya bıraktı. "Bence Dean bir gün dünyaya tam olarak hazır bir şekilde geldi, snowboard'a atladı ve bir daha geriye bakmadı."

Ben güldüm. "Aynen öyle."

"Bence bu kadınlar üzerinde işe yarıyor," dedi Lars, "ama sen bundan hiç yararlanmıyorsun." Yeni biriyle dans eden Alina'ya doğru başını salladı.

"Ya da erkeklerle," diye ekledi Matteo. "Onlarla da hiç birlikte görmedim seni."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. Saçlarım neredeyse omuzlarıma kadar uzamıştı ve arkaya bağlamıştım, ama hiç yerinde durmak istemiyordu. "Neden hepiniz beni bu kadar merak ediyorsunuz?"

"Bahis oynuyor olabiliriz," diye itiraf etti Lars.

Viskiyimden bir yudum daha aldım, buzlar bardağa çarptı. "Daha fazla dışarı çıkmalısın. Söz veriyorum, ben pek ilginç biri değilim."

"İlginç birinin tam da böyle bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm," dedi Matteo. "Özellikle de boynuna mermi takan biri. Bu bizim bilmediğimiz garip bir Amerikan geleneği mi?"

Bu soruya kesinlikle cevap vermeyecektim. Bunun yerine sadece gülümsedim.

Neyse ki, kısa süre sonra konuşma benden uzaklaştı ve gece ilerledikçe, bazıları eve gitmeye karar verirken, diğerleri flört etti.

Lars ve birkaç arkadaşımın paylaştığım daireye geri döndüm. Onlar hala dışarıdaydılar, bu yüzden sabah trenine binmeden önce eşyalarımı toplamak için daireyi kendime ait bir yer olarak kullanabildim.

Hayatımı basit tutmayı tercih ediyordum. Eşyalarımın çoğunu bir spor çantasına ve bir iki karton kutuya sığdırabiliyordum, ayrıca ekipmanlarım için büyük bir çanta daha vardı. Rossignol kayaklarım ve Burton snowboardum en değerli eşyalarımdı. Titizlikle bakımını yaptığım, en üst düzey ekipmanlardı ve kendime izin verdiğim tek lüksümdü.

Denizciyken hayatım da aynı derecede hareketliydi, ancak kendi kontrolüm altında değildi. En değerli eşyam çok farklı bir şeydi.

Boynumdaki kordonun ucunda sallanan kolyeye dokundum. O günleri düşündüğümde beni her zaman sakinleştiren bir hatıra.

Barut, metal ve makine yağı kokusu...

Kordonun üzerindeki yuvarlak kısmı daha sıkı kavradım ve bu düşünceleri kafamdan silkeledim.

Artık benim hayatım bu değil ve bir daha asla olmayacak. Bu ben değilim.

Barış, her gün yaptığım bir seçimdi. Özgürlük. Belki yaptıklarımı asla telafi edemezdim, ama kendimle yaşayabileceğim bir yol bulabilirdim. Ve umarım başka birinin gününe bir gülümseme getirebilirdim. Kendimden daha fazlasını reddetmek anlamına gelse bile, aldığımdan daha fazlasını verebilirdim.

Sırada ne var? Sorun buydu. Özellikle yaz aylarında işleri belirsiz bırakmayı severdim. Rüzgârın beni nereye götüreceğini görmek. İlhamın beni nereye götüreceğini görmek.

Zihnimin derinliklerinde sürekli *Hart County, Colorado* diye fısıldayan bir ses vardı, ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

En iyi arkadaşım Owen sürekli bu konuda bana sataşıyordu. *Ne zaman geri döneceksin? Seni çok özlediğimden değil, ama sen eski usul bir kokteyl yaparsın da.*

Rafımdan bir kitap alırken, katlanmış bir kağıt parçası düştü. Ne olduğunu zaten bildiğim için eğilip onu aldım. Açtım.

Bir anlık zayıflık anında bu fotoğrafı basmıştım. Fotoğrafta Keira ve ben başlarımızı birbirine yaklaştırmış duruyorduk. Gülümsüyorduk.

Uzun bir süre fotoğrafa baktım, anılar zihnime akın etti.

Kağıdı kitabın içine koyup paketledikten sonra, telefonumu çıkardım ve fotoğraf uygulamasını açtım. Başka

ve sadece bir yerden başka bir yere geçerken, böyle anlarda kendime bakmaya izin verdiğim başka fotoğraflar da vardı. Kendime "Ya öyle olsaydı?" diye sormaya izin verdiğimde...

Fotoğraflardan birinde Keira, tırmandığımız 14.000 fitlik bir dağın zirvesinde kameraya surat yapıyordu. Koyu renkli gözleri kahkahalarla parlıyordu, samimi ve içtendi.

Her şeyi mahvetmeden önce bana baktığı gibi.

Ama mahvetmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Hart County'de çok uzun süre kalmıştım, bunun Owen ve orada edindiğim diğer arkadaşlar yüzünden olduğunu kendime söylemiştim. Genevieve, Aiden, Jessi. Trace ve Scarlett. Cole ve Brynn.

Oysa, başından beri hep *oydu*.

Midemde korkunç, boş bir ağrı başladı ve dışarıya doğru yayıldı. İki yıl geçti, ama hala geçmemişti. İki yıl geçti, ama gözlerimi kapattığımda hala onun yüzünü görüyordum.

Yeter artık, dedim kendime. *Artık yeter. Artık yeter lan.*

İrlanda'ya gitmeye karar verdim. Daha önceki ziyaretlerime dayanarak, bu mevsimde burası inanılmazdı ve muhtemelen kendimi meşgul edecek kadar iş bulabilecektim. Nakit ödeme yapılan, kayıt dışı bir iş. Guinness doldurma becerimi çoktan mükemmelleştirmiştim.

Kararımı verdikten ve Hart County'nin cazibesi geçtikten sonra, derin bir nefes aldım.

Kendimi zorlayarak fotoğraf uygulamasını kapattım ve cevapsız bir arama olduğunu fark ettim. Arayan Owen'dı. Kafamın içindeki düşünceleri göz önüne alırsak, olabilecek en kötü zamandı.

Sonra *iki* cevapsız arama olduğunu fark ettim. Saatler önce. Orada gece yarısı varken aramış olmalıydı. Korku beni hareketsiz bıraktı.

Arama kaydında Owen'ın adını tıkladım. Çalmasını dinledim.

"Dean." Sesi gergindi. Arka planda gürültü vardı, sanki kalabalık bir yerdeymiş gibi. "Selam."

"Owen, ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Böyle aradığım için üzgünüm."

Bu beni daha da korkuttu. Nabzım hızlandı. "Bir şey mi oldu?"

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sessizlik oldu. Tüm içgüdülerim bir şeylerin çok yanlış olduğunu haykırıyordu.

Her şeyin değişmek üzere olduğunu.

"Keira. Dün gece saldırıya uğradı. Hastanede."

Bana birkaç ayrıntı daha verirken, sırtım yatak odasının duvarına çarptı, dizlerim titremeye başladı. "Kim?" diye sorabildim.

Bu tek soru şakaklarımdaki damarda zonkluyordu. Bunu *kim* yapmıştı lan?

"Henüz bilmiyoruz," dedi Owen. "Öğreneceğiz. Durumu stabil. Sadece bilmeni istedim. Düşündüm de..." O sessizlikte çok şey vardı.

"Evet," diyebildim. "Kapatmam gerek."

Telefonum yere düştü. Boynumdaki kordonu tuttum. Tüfek mermisi avucumu ısırdı. O kadar sıkı sıktım ki, ucu derime battı ve odaklanmam için bir şey verdi. Ama bu yeterli değildi. Her zamanki gibi değildi.

Öfkem giderek arttı, ta ki artık dayanamayacak hale gelene kadar, ve sonunda patladım.

Vücudumu döndürdüm ve yumruğumu duvara vurdum, sadece kendimden çıkabilecek bir acı çığlığı duydum.

Siktir.

Parmak eklemlerim kanıyordu ve alçıpan duvarda bir delik açılmıştı. Aklımın mantıklı bir kısmı, oda arkadaşlarıma bunu açıklamam gerektiğini söylüyordu. Onarım masraflarını karşılamak için para bırakmalıyım. Onlara sorun çıkardığım için kendimi kötü hissediyordum, bu benim hoşlandığım bir şey değildi.

Ama gitmek zorundaydım.

Beni Colorado'ya geri götürecek ilk uçağı bulmam gerekiyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Keira

" , RAHATSIN MI, , TATLIM?" Annem yastığımı kabarttı, sanki şu anda en büyük sorunum yeterince kabarık olmayan bir yastıkmış gibi. "Ağrın nasıl?"

"İyiyim anne. İyiyim." Dişlerimi sıkmamaya çalışarak gülümsedim. "Ağrım yok." Bu kelime daha çok bir hırıltı gibi çıktı.

Kız kardeşim bana sert bir bakış attı. Beni yemedi.

Evet, yalan söylüyordum. Ama güçlü ilaçları bırakıyordum, çünkü kendimi sersemlemiş hissetmekten nefret ediyordum ve annemin benimle ilgilenmesinden bıkmıştım. *Herkesin* benimle ilgilenmesinden bıkmıştım.

Bu kadar uzun süre iyileşmekten başka bir şey yapamamak beni zaten öldürüyordu. Üzgünüm, bu sadece kara mizahımdı. Ama iki kez vurulmuştum ve aldığım onlarca çiçek aranjmanı ve karttan öğrendiğim kadarıyla, benimki gibi yaralanmalar bir kıza biraz sempati kazandırıyor.

İlk kurşun beni yanımdan vurmuştu, kolayca iyileşecek bir delik-delik yara. Ama ikincisi göğsümün üst kısmına isabet etmişti. Kurşun kasları parçalamış ve köprücük kemiğimi kırmış, akciğeri bir santimden az bir farkla ıskalamıştı.

Saldırganlar beni öldürmek istemişti. İşlerini tamamlamak için kafama ateş etmedikleri için çok şanslıydım. Neyse ki meraklı bir komşu onları korkutup kaçırmıştı. Birkaç küçük fark olsaydı, şu anda burada olmazdım.

Düşünecek çok şey vardı. Özellikle annem ve Stephie yanımdayken, bunu düşünmemeye çalışıyordum.

Hastanede üçüncü günümdü ve onlar beni neşelendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. "Sana bir şey getirdim," dedi annem ve bir kutu çıkardı.

Plastik kapağın içinden bile domates ve fesleğen kokusunu alabiliyordum. Spagetti ve köfte çorbası, öyle diyordu. Domates çorbası tabanında minik köfteler ve makarna vardı. Küçükken hastalandığımda bana yapardı bunu.

"Teşekkürler anne." Aç olmasam da kabı kabul ettim. Vücudumun çeşitli yerlerinden çıkan tüplerle uyandığımda iştahım bir anda kaybolmuştu.

"Köftelerin gözlere benzediğini düşündüğümü hatırlıyor musun?" Stephie, dudaklarında bir gülümsemeyle sordu. "Hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. Çok tatlıydın." Küçük bir gülümsemeyle cevap verdim. "Ve çok komiktin."

"Domates suyunun şeye benzediğini hep söylerdim..." "Stephanie Ann Marsh," dedi annemiz keskin bir sesle.

Stephie'nin yüzü ağlayacakmış gibi buruştu. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

"Önemli değil, kardeşim," dedim. "Kanla ilgili şakaları kaldırabilirim."

Of, hep böyle olmuştu. Annem ve Stephie çenelerini dik tutmaya, güçlü kalmaya çalışıyorlardı. Ama her an ağlamaya hazırdılar.

Onlara gerçekte ne kadar kızgın ve korkmuş olduğumu söylememin imkanı yoktu. Hatta saldırıdan bu yana geçen günler içinde, içimi kemiren duygular daha da kötüleşmişti.

Saldırının olduğu gecenin bazı kısımlarını hala hatırlayamıyordum. Yol kenarındaki lokantada geçirdiğimiz akşamın çoğu net bir şekilde aklımdaydı. Stephie ve Vivian'ı sevgilileriyle görmüştüm. Kovboy şapkalı adam park yerinde garsonu taciz ediyordu.

Phelan. Adı buydu. Doğru. Şerif Douglas'a ifademde ondan bahsetmiştim. Phelan gittikten sonra bile birinin beni izlediğini hissettiğimi.

Sonra evdeydim. İçten içe bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmeme rağmen nasıl rahatlamaya çalıştığımı. Ve sonra küvetteyken duyduğum sesleri...

... Çarpma sesi.

Gerisi sadece anlık görüntülerdi.

Elimde silahım. Karanlık koridor.

Gölgelerin arasından ortaya çıkan korkunç bir yüz. Ve... hepsi bu kadardı.

Saldırganlar, evimdeki cep telefonu ve internet hizmetini engellemek için bir tür yerel sinyal bozucu kullanmışlardı. Cesur bir komşum silah seslerini duyup kendi av tüfeğini alıp koşarak gelmişti. Şüpheliler siyah bir Ford SUV ile kaçtılar. Plakaları yoktu.

Neredeyse üç saat ameliyatta kaldım. Sol kolum en az altı hafta askıda kalacaktı. Birkaç kilodan daha ağır hiçbir şeyi kesinlikle kaldıramayacaktım. Bir ay boyunca araba kullanamayacaktım. İlk iyileşme başladıktan ve şişlik indikten sonra, yaklaşık bir hafta içinde fizik tedaviye başlayacaktım.

Tamamen iyileşmem üç ila dört ay sürebilir, vücudumun tepkisine bağlı olarak belki daha da uzun sürebilir. Çok daha kötü olabilirdi. Bunun farkındaydım. Herkes bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıp duruyordu.

Ama göreve dönebilmem için üç ila dört ay... Zaman, beni yutacakmış gibi önümde uzanıyordu.

İşe gitmek istiyordum. Evime giren pislikleri bulmaya yardım etmek istiyordum. Tabii ki bu mümkün değildi.

Yastıklara yaslanıp tavana bakıyordum. Her nefes alışımında göğsüm ve yanım ağrıyordu.

"Tatlım, iyi olduğundan emin misin?" diye sordu annem.

Nasıl iyi olabilirdim ki? Neredeyse söyleyecektim. Ama söyleyemedim. Ona haksızlık olurdu.

"Belki de biraz daha ağrı kesici almalıyım," diye dişimi sıkarak söyledim.

Annem, yapacak bir şey bulmak için hevesle hemşireyi aramaya koştu.

"İyi değilsin," dedi Stephie sessizce.

"İyi olmak zorundayım." Çünkü hissettiğim her şeye teslim olursam, kendimi toparlayamayacağım.

Neyse ki, arkadaşım Brynn Somerton bir dakika sonra geldi. Her zamanki gibi şık bir şekilde odaya girdi. Bugün koyu renk kot pantolon, ayak bileği botları ve beyaz bir gömlek giymişti. Uzun düz saçları şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

"Günaydın," dedi Brynn. "Bugün nasılsın Keira? Dün kadar berbat mı?"

"Biliyorsun," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak.

"Öyle değil olmasına rağmen harika gibi davranıyor," diye Stephie, çökmüş olduğu sandalyeden homurdandı.

Annem bir hemşireyle birlikte geri döndü ve hemşire ağrım için bir doz NSAID verdi. Daha güçlü ilaçları geceye saklıyordum.

"İki ziyaretçi var," diye hatırlattı hemşire.

Brynn gülümsedi. "Evet, hanımefendi. Bunu halledeceğiz."

Silahlı saldırı haberini aldığı anda Brynn, Cole ile birlikte yaşadığı Meksika'daki evindeydi. Dün Hartley'e gelmiş ve beni görmek için birkaç dakikalığına hastaneye uğramıştı, ama başka birçok kişi de beni görmek için uğramak istemişti.

Onun burada olmasına çok sevindim. Henüz onunla yalnız konuşma fırsatım olmamıştı ve buna ihtiyacım vardı.

Arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Sanki aklımı okumuş gibi, Brynn sihrini konuşturdu ve annemi ve Stephie'yi eve gidip biraz dinlenmeye ikna etti. "Teşekkür ederim," dedim, onlar gittikten sonra yastıklara yaslanarak rahatladım. "Onları seviyorum, ama sürekli burada olmaları çok zor geliyor."

"Elbette öyledir." Brynn dikkatlice yanımdaki yatağın kenarına oturdu. "Hemşirelerden duyduğuma göre, sen onların karşılaştıkları en neşeli GSW kurbanısın."

"Deniyorum."

"Bunu takdir ediyorum. Ama vurulmuşsun, Keira. Kötü davranmana izin var. Kimse şu anda senin tatlı olmanı beklemiyor."

Brynn eski bir FBI ajanıydı. Cole ile birlikte Hart County'ye gizli bir Protectors görevinde ortak olmak için geldiklerinde tanışmıştım. Sonunda birbirlerine aşık oldular.

Bu günlerde, o ve Cole ödül avcılarıydılar, yazları Amerika'da, kışları ise Meksika'nın Pasifik kıyısındaki sahil evlerinde geçiriyorlardı. Brynn ve Cole aynı zamanda Koruyucuların üyeleriydiler ve özel becerilerine ihtiyaç duyulduğunda görevler üstleniyorlardı.

Brynn, özellikle Cole ile aşk ve mutluluğu bulduktan sonra, pek bir şey saklamıyordu.

"Bana gerçekte nasıl hissettiğini söyleyebilirsin," dedi.

İnledim ve gözlerim yandı. "Bundan nefret ediyorum. Ben çok..."

Elimi tuttu, askıya alınmamış olan elimi. "Anlat bana."

"Çok *sinirliyim*. İnsanlar çok nazik davrandılar, beni ziyarete geldiler, çiçek ve yemek getirdiler. Komşularım, Last Refuge'daki herkes, kilisemizden ve istasyondan gelenler. Ama ben sadece... çığlık atmak istiyorum. Ya da ağlamak. Ya da başka bir şey. Ama onların önünde ağlayamam, B. Özellikle ailemin önünde, Owen, Trace veya River'ın önünde asla. Eğer ağlarsam, benim... olduğumu kanıtlamış olurum."

Boğazımda bir yumru oluşmuş, beni boğuyordu. Brynn'in elini tuttum ve elimden geldiğince sıktım. Yatağa hareketsiz yatarken, zar zor hareket edebiliyor ve sol kolum askıda olduğu için bu o kadar da zor değildi.

"Zayıf," diye bitirdim, sesim sadece bir fısıltıydı.

O adamlar beni öldürmeye çalıştıklarında, çok az direnç göstermişim. Evet, içlerinden birini vurmuşum. Olay yerinde kan izleri bırakmıştı ve adli tıp teknisyenleri DNA eşleşmesi arıyorlardı. Ama saldırganlar kolayca kaçmışlardı. Hiç şansım yoktu.

Kendimi bile savunamıyorsa nasıl Koruyucu olabilirim ki?

Brynn yaklaşarak, "Hepimiz, her birimiz, zaman zaman çökeriz. Ama senin ve benim gibi güçlü insanlar, bunu kimin önünde yapacağımızı seçeriz. Benim önümde çökebilirsin," dedi.

"Teşekkürler."

Tanrım, sesim çok üzgün ve kederli geliyordu. Kendimden bıkmışım. Herkesten ve her şeyden bıkmışım.

"Ağladın mı? Yalnızken bile?"

Başımı salladım. Boğazımdaki yumru yarıda kalmış, çıkmak istemiyordu.

Saç çizgimdeki bebek saçlarını düzeltti. "Bir hikayem var. Deniz piyadesi olarak ilk görevime çıktığımda, ilk çatışmamdan sonra akşam yemeğimi kusup yastığıma sessizce ağladım. İlk kez ateş açılmıştı ve çok korkmuştum. Ben..."

Bir kapı çalma sesi, Brynn'in beni rahatlatma çabasını böldü.

Başka bir ziyaretçi. Ne güzel.

Sonra kapıya doğru baktım ve kim olduğunu gördüm, şokun etkisi beni tam anlamıyla vurdu.

Aman Tanrım. Ne?

Dean. Dean Reynolds kapımın önünde duruyordu.

"Keira," diye mırıldandı Dean, odaya bir adım attı. "Selam."

Saçları uzamıştı, geriye taranmış ve yüzünün etrafına açık kahverengi tutamlar dökülüyordu. Yorgun görünüyordu, ama bu onun yakışıklılığını gölgelemiyordu. Keskin çene hattı ya da eskiden öpmeyi hayal ettiğim alt dudağının yumuşak dolgunluğu. Her zamanki gülümsemesi yoktu, ama geri kalan her şeyi çok tanıdıktı. Anılarımdan çıkmış bir görüntüydü.

"Nasıl buradasın?" diye sordu.

Brynn bana keskin bir bakış attı, sonra Dean'e baktı ve Dean yatağıma doğru yürüdü. Elinde bir vazo çiçek vardı. Gardenya, en sevdiğim çiçek. "Mümkün olduğunca çabuk geldim. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Bir an için, hastanede, hareketsiz ve acı içinde değildim. Yine o dans pistindeydim. Göğsüm başka bir tür acıdan çöküyordu.

İki yıl. İki yıl sonra, sanki her şey normalmiş gibi içeri girdi.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki hala benim arkadaşımış gibi.

"Bunları senin için getirdim," dedi, vazoyu kaldırarak.

Çiçekleri almadım. Yani, kaldıramadım. *Merhaba*. Masada da boş yer yoktu. Dean çiçekleri yere koydu, sonra ellerini önünde birleştirdi ve hafifçe kıpırdanmaya başladı. Belki de benim bir şey söylememi bekliyordu.

Ama onun burada olduğu gerçeğini kafam almıyordu. *Burada*, Hart County Genel Hastanesinde. Kokulu bir hastane önlüğü içinde yatarken. Saçlarım berbat durumdaydı ve makyajım yoktu.

Bu *harika* bir şey değil miydi?

İki yıl sonra, şimdi mi ortaya çıktı?

"Doğu kıyısındaki fırtına nedeniyle gecikmeler oldu ve bazen Hartley'nin her yerden ne kadar uzak olduğunu unutuyorum." Dean'in gamzesi parladı ve bu benim göğsüme bir yumruk gibi geldi. "Nasılsın?" diye sordu.

Brynn, bembeyaz gömleğinin üzerinde kollarını kavuşturdu. "Dean, belki de şimdi en uygun zaman değildir."

Sonunda sesimi tekrar buldum.

"Gerçekten iki yıl geçmemiş gibi buraya gelebileceğini mi sanıyorsun? Ne oluyor *lan*?"

Dean donakaldı, Brynn'in ağzı ise gülümsemeye seğırdi.

Evet, ben de kendime oldukça şaşırmıştım.

"Uzun zaman oldu, biliyorum," dedi Dean yumuşak bir sesle. Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, bu onun için rahatsız edici olduğunu gösteren tek ipucuydu. "Yolda olduğumu mesaj attım, ama mesajları alabilecek misin bilmiyordum. Keira..."

Battaniyemi daha yukarı çektim. "Gelmemelisin."

"Owen'dan haber aldıktan sonra başka ne yapabilirdim ki? Sana yaptıkları, nasıl yaralandığın, ben..." Dean elini cebinden çıkardı ve parmaklarını büktü. Parmak eklemleri bandajlıydı. İlk içgüdü, nasıl yaralandığını sormaktı. Sanki birbirimiz için bir anlam ifade ediyormuşuz gibi, onu *önemsemekti*.

"Senin için burada olmam gerekiyordu,"

diye bitirdi. "Sen beni umursamıyorsun."

"Tabii ki önemsiyorum."

Öfke içimi korkunç bir ateşle yakıp kavurdu. Sanki beni canlı canlı yakıp küle çevirecekmiş gibi.

İki yıldır biriken öfke duyguları, odanın her yerine yayılmak üzereydi. Tatlı, neşeli ve nazik olmaktan bıkmıştım. Brynn'in dediği gibi, kimin önünde dağılacağımızı seçmek zorundaydık.

Görünüşe göre, benim için o kısa listeye o *da* dahildi.

"Peki, seni burada istemiyorum." Çenem titriyordu. Vücudum titriyordu. Acıyı görmezden geldim. "Mesajlarını almadım çünkü numaranı engelledim."

Dean'in gözleri hafifçe büyüdü. Bana verdiği tek tepki buydu ve bu çok kötüydü, çünkü daha fazlasını istiyordum. Her zaman daha fazlasını istemişimdir, değil mi?

"Tamam." Yavaşça başını salladı. "Gitmemi ister misin?"

"Evet," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Defol buradan. Git. Sen en iyi bunu yaparsın."

Dean boş bir ifadeyle arkasını dönüp çıktı. Aynen böyle.

Her şeye rağmen, bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim.

Brynn ani sessizliği bozdu. Yavaşça alkışlamaya başladı. "Bu. Harikaydı." "Öyle miydi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Keşke filme alsaydım. Viral olurdu." Kahkaha boğazımı gıdıkladı. Küçük bir kahkaha ile başladı, sonra kabarcıklar gibi yükseldi.

Brynn de gülüyordu.

Ta ki sıcak gözyaşları yanaklarımdan akıp çeneme kadar ulaşana kadar. "Oh, Keira." Brynn bana doğru koştu.

"Ben iyiyim," diye hıçkırarak söyledim.

İçimde tuttuğum her şey yüzeye çıktı. Utanç, korku ve çaresizlik. Bana zarar veren erkeklere olan öfkem.

Ve kırık kalbim. Onu yanımda istemediğimi söylediğim halde, hala hissettiğim kalp ağrısı. Oysa tek istediğim onun yanımda olmasıydı. Beni istemesi.

"Neden bu kadar acıyor? Dayanamıyorum. Dayanamıyorum."

Yanağını nazikçe yanağıma dayadı, beni sarısmamaya çalışarak. "Acıttığını biliyorum. Ama sen çok güçlüsün. Başa çıkabileceğine söz veriyorum."

Ağladım, ağladım ve güçlü olmak hissettiğim en son şeydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dean

HART COUNTY'DE yaşarken, Şerif Ofisi merkezine Owen'ı görmeye nadiren gelirdim. Tüm o silahlar, coplar ve kameralar, otoritenin kokusu... bana hiç uymuyordu. Eski hayatımı geride bıraktıktan sonra hiç uymuyordu.

Ama bugün, arkadaşımı görmek istediğim kadar, Şerif Douglas olarak resmi görevini yerine getiren Owen'ı görmek için buradaydım.

Resepsiyondaki memur, içeri girdiğimde başını kaldırdı. Tanımadığım genç biriydi. "Şerifi görmek için geldim, lütfen," dedim.

Dağınık saçlarımı ve buruşuk giysilerimi gördü. "Şerif oldukça meşgul."

"Gelirken ona mesaj attım. Geleceğimi biliyor."

Owen mutlu olmamıştı. *Şu anda burada mısın? Hartley'de mi? Uyarı için teşekkürler dostum.*

Owen Douglas pek alaycı bir adam değildi, ama bu sözlerinden alaycı bir ton duyduğum kesindi. Bir açıklama yapmam gerekiyordu. Ama onun da yapması gereken bir açıklama vardı ve ben resmi bir "yorum yok" cevabıyla yetinmeye niyetim yoktu.

Masadaki memur şüpheli görünüyordu.

Ama sonra Owen kaşlarını çatarak ofisinden çıktı. "Reynolds, buraya gel."

"Seni de görmek güzel, Tex," dedim ve ona doğru yürüdüm.

Beni sıkıca kucakladı. "Öyle. Ama Amerika'ya dönerken bana bir mesaj atmak için bir dakikanı ayırabilirdin."

Ofisine girdik. Masasının önündeki sandalyeyi parmağıyla işaret etti ve ben oturdum. Açıkça zor durumda kalmıştım.

Owen kendi sandalyesine geçip her zaman taktığı kovboy şapkasını çıkardı. Deniz Piyadelerinde kod adı Tex olmasının bir nedeni de buydu. Sivil giyindiğinde o yıpranmış şapkayı takmayı çok severdi ve buna uygun bir country aksanı da vardı. Ailesi de bir sığır çiftliği sahibi idi, ancak Colorado'da yaşıyorlardı, Teksas'ta değil.

En iyi arkadaşım Deniz Piyadesi olduğu günlerde daha vahşi biriydi. Korkusuzdu. Artık şerif olduğu için çok daha temkinli davranıyordu.

"Aramamdan sonra üzüldüğünü biliyordum," dedi, "ama sonra bana karşı sessiz kaldın. Tek kelime etmedin. Ne olup bittiğini hiç anlamadım."

"Benimle ilgilenmeden de başın yeterince dertteydi." Owen'ın Keira'ya yapılan saldırıyı araştırması gereken bir zamanda onun zamanını almak istemedim.

Bandajlı elime işaret etti. "Ne oldu?" "Önemli değil."

Owen kaşlarını kaldırdı. Alnımı kaşımaya başladım.

"Her neyse, uçuş gecikmeleri ve benzeri saçmalıklar oldu," dedim. "Keira'ya yolda olduğumu söyledim, ama görünüşe göre mesajları almamış." Beni engellemiştii, ama bunu Owen'a itiraf etmek istemedim. "Şimdi buradayım."

"Onu gördün mü?"

Başımı salladım. "Bu sabah. Bağırđı ve beni dışarı attı."

Onu hastanede görmek çok üzücüydü, o kadar küçülmüş ve zayıflamıştı ki. Keira fiziksel olarak çok büyük bir kadın değildi, ama kişiliğı ile ortamı doldururdu. Sesli ya da gürültücü olduğu için değil. Diğer insanlara karşı sürekli gösterdiği saygıdan dolayı. Bulunduğı her ortama ışık saçardı.

Bugün sabah onu hastane yatağında gördüğümde, ışığı çok daha sönük yanıyordu.

Sonra ben oraya giderek onu daha da kötü hissettirdim.

Owen'ın kaşları havaya kalktı. "Keira Marsh, Hart County'nin sevgilisi mi? Birkaç gün önce iki kez vurulan, hastane yatağında hareketsiz yatan kadın seni kovdu mu?"

"Mecazi olarak konuşursak. Ben kendimi uzaklaştırmıyordum, Brynn muhtemelen Keira adına bunu yaptı. Keira bana oldukça kızgın görünüyor."

"Onu suçlayabilir
misin?" "Sanırım
hayır."

Owen, Keira hakkında ne hissettiğimi az çok biliyordu. Her ne kadar bunu hiç açıkça konuşmamış olsak da. Ayrıca, bu kadar uzun süre burada kaldıktan sonra neden Colorado'dan taşındığımı da gayet iyi anlıyordu.

Ama ben buraya bunu konuşmak için gelmemiştim.

"Şu ana kadar soruşturma hakkında bilgi almak istiyorum. Bunu yapanları bulma konusunda ne kadar ilerleme kaydettiniz?"

Owen başını eğerek beni süzdü. "Öncelikle, bu seni ne ilgilendiriyor? İkincisi, iki yıl sonra böyle bir şekilde ortaya çıkarak ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"En az haftada bir kez mesaj atıp beni ziyaret etmem gerektiğini söylüyorsun."

"Ama sen benim için burada değilsin ve ben duygularım incindiği için sormuyorum, pislik. Seni görmek güzel. Keira için soruyorum. Sen gittikten sonra eskisi gibi olmadı. O zaten zor bir dönemden geçtikten sonra böyle ortaya çıkıp sonra tekrar çekip gidersen, sence bu nasıl sonuçlanır?"

Owen'ın Keira'yı kollamasına sevindim. Yıllardır en güvendiği yardımcılardan biriydi. Onu asla kıskanmazdım.

Ayrıca, haklı bir soruydu.

"En azından bir süre kalmayı planlıyorum." Elimi sert çenemin üzerinde gezdirdim. "Onu tekrar incitmek istemiyorum, Tex. Onu hiç incitmek istemedim."

Owen'ın ağzı büküldü. "Seni sevdiğim ve güvendiğim için bunu sormaktan kaçındım. Ama sen gitmeden önce, sen... Keira ile aranızda hiçbir şey yoktu, onun için bir neden yoktu..."

Damarlarımda bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"Onu sevip terk edip etmediğimi soruyorsan, cevap hayır. Ona hiç dokunmadım." Onu çok fazla önemsiyordum, bunu yapamazdım.

Ne istemiş olursam olayım.

Git. Sen bu konuda iyisin.

Daha doğru sözler söylememiştii.

"İyi." Owen sandalyesine çökerek içini çekti. "Biliyor musun, o uzun saçlarıyla lanet bir hippii gibi görünüyorsun. Tek ihtiyacın olan bir sakal, ama asla düzgün bir sakal bırakamazsın."

Ben güldüm, içimdeki gerginlik azaldı.

On yıldan fazladır arkadaşttık ve benim göçebe hayatım nedeniyle, sık sık yıllarca yüz yüze görüşmeden geçirdik. Ama Tex ve ben her zaman böyle rahat bir yakınlığa sahip olduk. O, hayatımdaki birkaç sabit şeyden biriydi. Bunun için minnettardım.

Şu anda söylemek üzere olduğum şeyi düşünürsek, bu bizi biraz garip bir duruma soksa da.

"Olanları haber vermek için aradığın için teşekkür ederim," dedim. "Buradayım çünkü Keira'nın peşine düşenlerin adaletle teslim edilmesini sağlamak istiyorum."

"Bunu yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Arkadaşımanın sesi sertleşmişti. İkimiz de bunun riskli bir durum olduğunu biliyorduk. "İlçemdeki her vatandaş, her kurban benim için önemlidir," dedi. "Ama Keira da benim ailemden biri. Benim için hayatını tehlikeye attı, ben de onun için aynı şeyi yüz kez yaparım."

"Elinden gelenin en iyisini yapacağını biliyorum. Ama gelip kendim görmeli ve emin olmalıydım."

"Çünkü birdenbire kanun uygulama uzmanı mı oldun?"

"Öyle bir iddiada bulunmadım." Benim uzmanlığım... başka alanlardaydı. "Sizi kırmak için söylemedim."

Ama Keira sanki sadece bir tanıdıkmiş gibi, okyanusun ötesinde bir barda oturup hayatımı yaşamaya devam etmem mümkün değildi.

Sanki benim için hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Owen masasından bir kalem aldı ve sıkıca tuttu. "Sizi temin ederim, her olasılığı araştırıyoruz. Bu soruşturma benim için en büyük öncelik ve tüm kaynaklarımızı bu işle ayırıyoruz. Bu sizi *tatmin ediyor* mu?"

Ses tonu, geri çekilip ofisinde onun otoritesini sorgulamayı bırakmam gerektiğini söylüyordu.

Çok yazık.

"Hiç tatmin olmadım. Boş laflar gibi geliyor. Henüz şüpheli var mı?"

"Bu işi bana bırakmalısın." "Genevieve telefonda konuşurken..."

Ayağa kalktı, masa sandalyesi dosya dolabına çarptı. "Evet, sevdiğim kadın tehlikedeyken her şeyi yapardım. O zaman benim için oradaydın ve bunu hiç unutmadım. Ama bu aynı şey değil."

"Nasıl?"

"Keira şu anda bir deli tarafından kaçırılmış durumda değil. O güvende. İyileşecek ve ben de soruşturmamı olabildiğince normal bir şekilde yürütmeliyim. Kurallara uygun bir şekilde, böylece suçluları bulduğumuzda savcılık onları yargılayabilir ve kesin hükümler verebilir."

"Ya başarısız olursan? Ya suçlular paçayı kurtarırsa?"

"Keira bizimkilerden biri. Sadece benim departmanımda değil, Last Refuge'daki herkes tarafından sevilen biri." Yutkundu. "Daha gizli bir eylem gerekirse, Koruyucuları devreye sokacağıma güvenin."

Aiden Shelborne, Last Refuge Koruyucuları'nı kurmuştu ve Trace Novo onların lideriydi. Owen başından beri oradaydı, ama üyeliği çok daha az resmîydi. Daha çok güvenilir bir ortak gibiydi. Şerif olarak görevinden dolayı, kendini uzak tutmalı ve bazı faaliyetlerinden kasıtlı olarak habersiz kalmalıydı.

Koruyucular geçmişte çok kötü adamlarla uğraşmışlardı.

Pişmanlık duymayan adamlarla. Bu durumlarda merhamet göstermediler.

Ama Owen, Koruyuculara Keira'ya zarar veren adamları hedef almaları için gerçekten serbestlik verecek miydi? Koruyucuların bunu yapacağına güvenebilir miydim? Artık hepsinin aileleri vardı. Aiden, Trace ve River evliydi ve ikisi babaydı. Kaybedecek çok şeyleri vardı. Koruyucular olan Brynn ve Cole bile birbirlerine sahiptiler.

Benim durumum farklıydı. Sorumluluklarım azdı. Yapmam gereken şeyi yapmamı engelleyen hiçbir şey yoktu.

"Henüz şüpheliler var mı?" diye tekrar sordum. "İsimleri?"

"Bunu sizinle konuşamam."

"Peki." Ayağa kalktım. "Sanırım şimdilik bu kadar. Gitmeden önce, depo dolabımın anahtarını almam gerekiyor."

Owen bana sert bir bakış attı.

Bazı eşyalarım uzun süredir depoda duruyordu. Devlet hizmetinden ayrıldığımdan beri. Hart County'den ayrıldığımda, bu eşyaları burada bırakmıştım, çünkü burası benim için bir eve en yakın yerdı.

Owen'a anahtarı vermiştim, böylece beni tam da bunu yapmaktan alıkoyabilirdi.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. "Ne gerekiyorsa onu."

Gözleri kısıldı. "Lanet olsun. Bu konuda ciddiymişsin." "Öyleyim."

"Trace yıllar önce sana Koruyuculara katılmanı teklif etmişti. Onların kullanabileceği yeteneklerin var. Ama sen *hayır* dedin. İyi nedenlerin vardı. Kendine sadık kaldın ve ben bunu her zaman saygıyla karşıladım."

Duvara baktım. "Ama o zarar görürse ve ben harekete geçmezsem, benim nedenlerimin ne önemi var ki?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Bu sen değilsin, Dean. Artık Bullseye değilsin ve olmak istemediğini biliyorum."

Eski kod adımı duyunca boynumdaki kaslar seğirdi. Kolyeme uzanma dürtüsüne direndim ve bunun yerine elimi uzattım.

"Anahtar. Lütfen. O benim malım."

Sesini sert bir mırıldanmaya indirdi. "Eski halinin kapısını kapattığını söylemiştin. O zamanlar yaptığın hiçbir şeyi ya da verdiğin hiçbir kararı yargılamıyorum, ama... Kurduğun şeyi yok etme."

Kurduğum şey mi? Sanki bir anlamı varmış gibi. Mevsimlik işler ve geçici dostluklar. Özgürlük ve huzur, değer verdiğim tek insanlara sırtımı dönmek anlamına geliyorsa hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ona sırtımı dönmek.

"O depoda bulunanları yasadışı bir şekilde kullanmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Owen.

"Bunu seninle konuşamam," dedim, onun kendi sözlerini ona geri söyleyerek.

Başını sallayarak, masa çekmecesini açtı. Tek bir anahtarın takılı olduğu küçük bir anahtarlık çıkardı. "Tanrı aşkına, aptal olma."

"Deneyeceğim."

"Pek ikna edici bir cevap değil."

"Elimden gelenin en iyisi bu."

ALTINCI BÖLÜM

Dean

Depoya yaptığım ziyaret uzun sürmedi. İşaretleri takip ederek birimlerin arasından geçtim ve doğru numara aralığına ulaştım.

Dolabın içindeki her şey tam olarak bıraktığım gibiydi. Kendine saygısı olan hiçbir denizcinin izin vermeyeceği kadar tozlu ve örümcek ağlarıyla kaplıydı.

Artık Bullseye değilsin.

İki büyük kilitli çantayı kiralık arabamın arkasına koydum. İkisini de açmadım. Owen'ın açık endişelerine rağmen, bu sert kapaklı çantaları açmaya hiç karar verememiştim.

Ama bu eşyaları yakınımnda tutmam gerekiyordu. Her ihtimale karşı. Aktif yaşam tarzım ve kayak pistlerinde veya spor salonunda geçirdiğim saatlere rağmen, dövüşecek durumda değildim.

Eski halinin kapısını kapattın.

Bir titreme geçirdim ve kırsal bölgeye doğru sürerken boğazımın yanında asılı duran mermiyi parmaklarımla okşadım.

Şimdi kimdim ben? Rahat barmen ve sakın kayak hocası mı?

Cevap evet olmalıydı.

Otoyol kanyonun içinden kıvrılarak ilerliyordu, sonra manzara açıldıkça hafifçe viraj aldı ve Hartley'i geride bıraktım.

Sessiz, iki şeritli bir asfalt yola saptım ve yol, her iki tarafını dağların çevrelediği dar bir vadiden geçerek ilerledi.

Bu mülkü sadece bir kez ziyaret etmiştim. Elli dönümlük bir çiftlik arazisi ve etekleriydi. Mülk haciz edilmek üzereydi ve Hart County'de yaşarken bir anlık hevesle çok ucuza satın almıştım. Kimse bilmiyordu. Owen ve Keira bile.

O zamanlar bu mülkü bir yatırım olarak görmüştüm. Onu tamir edip kiraya vermeyi planlamıştım. Burada yaşamayı düşünmemiştim.

Ama elbette, içten içe, buraya yerleşmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Kalmanın.

Keşke bu mümkün olsaydı.

Dış cephesi rustik ahşap ve taştan yapılmıştı. Aiden ve Jessi'nin Last Refuge Inn and Tavern'a dönüştürdükleri çiftlik mülküne benziyordu, ancak o dağ yamacındaydı, vadide değil.

Ön kapının kilidini açtım ve içeri girdim, ahşap zeminde yürürken kaldırdığım tozu elime sallayarak uzaklaştırdım. Yaşam alanları kaba saba idi, bazı işlerden kalma bir testere sehпасı duruyordu. Köşelerde atık bezler ve birkaç unutulmuş alet dağınık duruyordu.

Ayrıldığımdan bu yana geçen iki yıl içinde, kötü durumda olan evin içindeki tüm sıhhi tesisatı yenilemek için bir müteahhit tutmuştum. Elektrik tesisatı da aynıydı.

Evi dolaşarak ana elektrik panosunu kontrol ettim ve kuyudan gelen suyu açtım. Her şey, en azından temel şeyler, çalışır durumda görünüyordu.

Fazla bir şey yoktu. Mobilya yoktu. Zar zor yaşanabilir durumdaydı.

Ama fazla bir şeye ihtiyacım yoktu. Eşyalarımda bir yatak örtüsü vardı. Akan su, eskiden saklandığım bazı yerlere göre bir gelişmeydi. Başlamak için bu kadarı yeterliydi.

Yapacak çok işim vardı.

Listemin başında River Kwon ile bağlantı kurmak vardı. River'ın bilgisayar korsanlığı becerilerine ihtiyacım olabileceğini düşündüm ve tüm Koruyucular arasında River, yasal sınırların dışına çıkmayı en az umursayan kişiydi. River'ın eşi vali yardımcısı olsa bile.

Sonra Keira'nın benimle tekrar konuşmasını sağlamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Kendime, saldırganlar hakkında onun görgü tanıklığına ihtiyacım olduğu için olduğunu söyledim. Ama aynı zamanda, onu görmek de istiyordum.

O kadar yakınımıdayken, ondan uzak durmam imkansızdı.

Sorun hep bu olmuştu, değil mi? Keira tam önümde durduğunda, farklı bir sonun mümkün olduğuna inanmam için beni kışkırtıyordu.

Sabahın ikisi olmasına rağmen hala uyanıktım.

Nadiren birkaç saatten fazla uyurdum. Bu gece de farklı değildi ve jet lag da yardımcı olmamıştı. Akşamın erken saatlerinde uykuya dalmıştım ve şimdi uyanmıştım. Görevimde bir tür ilerleme kaydetmek için sabırsızlanıyordum.

İçgüdülerimle odalardan geçtim, sessizliği dinledim. Kendi evimde bir hayalet gibiydim. Etrafım sessizdi, ara sıra eski ahşabın gıcirtısı duyuluyordu.

Ay ışığı çıplak pencerelerden süzülerek zemine soluk dikdörtgenler çiziyordu.

Çıplak ayakla bodrum kapısından geçip, gıcırdayan ahşap merdivenlerden aşağı indim. Zinciri çekerek açıkta duran ampulü yaktım. Alt katta toprak zemin ve depolama için birkaç raf vardı, çoğu boş, temizleme zahmetine girmediğim örümcek ağları dışında.

Daha önce buraya koyduğum kutulardan birini çıkardım. Sanırım dün koymuştum.

Bu kutu uzun ve dardı. Kilidini açtım. Menteşe gıcırdadı ve içine baktım.

Işık, koyu renkli metale çarptı.

Teknik olarak, bu tüfek hala ABD hükümetinin malıydı. Ama sonunda, ben bir hayalet olmuşum. Yaptığım şeyler resmi olarak hükümetin onayı yoktu ve reddedilirdi. O son görevden sonra, üstlerim tüfeğimi envantere geri kaydetmekle pek ilgilenmemişlerdi.

Parmaklarımla metalin üzerinde gezdim. Amansız soğuk cildime işliyordu, ama yine de, sanki eve dönmüş gibi hissediyordum. Eski bir dostu yeniden görmek gibi.

Bu duygudan nefret ediyordum.

Owen yanıliyordu. İçten içe, ben hala Bullseye'dim. Bir katil. Keira'nın sevgisini hak edecek kadar günahlarımı asla temizleyemezdim.

Ona sunabileceğim en iyi şey intikamdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Keira

"Keira, keşke sana daha iyi haberler verebilseydim," dedi Owen telefonda.

Dizlerimin üzerine bir battaniye örttüm ve kanepenin minderleri arasına sıkıştım. "Başka yapabileceğimiz bir şey yok mu? Emin misin?"

"Korkarım öyle. Phelan avukat hakkını kullandı ve hiçbir soruya cevap vermeyi reddetti, bu yüzden onu tekrar sorgulayamayız. Onu cinayetle ilişkilendirecek yeni bir şey ortaya çıkmadıkça, onu şüpheli olarak kabul edemeyiz."

Sessiz kaldım.

"Keira? Orada mısın?"

"Evet. Hala buradayım."

Zar zor.

Hastaneden eve döneli neredeyse üç hafta olmuştu. İlk taburcu olduğumda, Silver Ridge'deki annemin evinde kalmıştım. Bana yardım etmek için işten izin alan anneme çok minnettardım ve Stephie, ben uyuyamadığım gecelerde benimle birlikte uyanık kalmıştı. Hâlâ çok fazla ağrı kesici alıyordum ve sürekli yorgundum. İyi niyetli arkadaşlar ve komşular, bazen saatlerce ziyaretime gelip yemek getiriyorlardı.

Birkaç kez karakola gittiğimde, diğer memurlar sanki bir *kahramanmışım* gibi alkışlayıp tezahürat yaptılar.

Kendimi kahraman gibi hissetmiyordum. Ben bir kurbandım. En azından şimdilik, sadece isimde polis olan bir kurbandım.

Şerif departmanı onay verdikten ve özel temizlikçiler geldikten sonra, annemin itirazlarına rağmen kendi evime geri dönebildim. Burası *benim* evimdi, lanet olsun, ve kimsenin beni korkutup kaçırmasına izin vermeyecektim.

Gözlerimi her kapattığımda şeytani yüzler görsem bile.

Şu ana kadar, silahlı saldırıyla ilgili tek şüpheli, elmas küpe ve kovboy şapkası takan podcast sunucusu Donny Phelan'dı. O gece yol kenarındaki otoparkta onunla karşılaştığımda, ona adımlı söylemişim. Bana en kötü şekilde intikam almaya karar verebilirdi.

Ama Donny Phelan'ın cinayet saatinde bir mazereti vardı. Yarım düzine tanıkla birlikte kendi mülkündeydi. Başka birini peşimden gönderebilirdi, ama Phelan tek kelime bile etmeyi reddettiği için elimizde hiçbir ipucu yoktu.

"Diğer ipuçlarını araştırıyoruz," dedi Owen. "Geçmişte yaptığın tutuklamalar. Diğer vatandaşlarla yaşadığın çatışmalar. Birinin sana kin beslemesi için herhangi bir neden. Bir şeyler bulacağız. Bir davanın ne kadar çabuk tersine dönebileceğini bilirsin, Keira."

"Doğru. Biliyorum." Battaniyenin üzerindeki tüyleri kopardım.

"Bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey hatırlarsan, o geceyle ilgili başka bir şey, beni ara."

"Ararım."

Brynn, elinde paketler ile içeri girerken ön kapımdaki elektronik kilit vızıldadı. El salladı, ben de el salladım.

"Teşekkürler, Şerif," dedim telefona. "Sonra konuşuruz." Telefonumu sehpa koyup derin bir nefes aldım.

Brynn, paketleri mutfak tezgahına koydu. "Owen mıydı? Sana yeni haberler mi vardı?" diye umutla sordu.

"Evet, ama iyi haberler değil." Oturma odasından mutfığa doğru yürüdüm. Sol kolum bir ay daha askıda kalacak olsa da, köprücük kemiğim iyileştiği için yeterince rahat hareket edebiliyordum.

"Görünüşe göre Phelan dokunulmaz," dedim. "Onun bu işe karıştığını kanıtlamanın bir yolu yok."

"Eğer öyleyse."

"Doğru. Eğer öyleyse. Ama üç hafta oldu ve başka şüpheli yok. Hiçbir ipucu yok."

"Bu tür şeyler zaman alır."

"Evet, Ajan Somerton," diye alaycı bir şekilde söyledim. "Farkındayım."

Brynn, ben yemek masasına ulaştığımda sırtıtarak önüme bir paket servis kabı koydu. "Enchilada getirdim."

"Huysuzluğumu geri alıyorum. Sen en iyisisin." Plastik bir çatal alıp yemeğe başladım, Brynn ise karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Cole Bailey ile yaşıyorum, o neredeyse huysuzlukların kralıdır. Beni rahatsız etmek için çok daha huysuz olman gerekir."

Gülümseyerek, domuz eti ve yeşil biberle kaplı öğle yemeğimden bir ısırık aldım. Brynn gerçekten harika bir arkadaştı. Şikâyetlerimi dinledi, şakalar yaptı ve acı içinde kıvrandığımı görünce üzülmedi.

Araba kullanmak benim için imkansızdı, bu yüzden annem yapamadığında Brynn şoförlüğümü yapıyordu. Brynn haftada iki kez beni fizik tedavi randevularım için Hart County General'a götürüyordu. Terapist bana ağlamak istememe neden olan hareket açıklığı egzersizleri yaptırıyordu, ama ben dayanıyordum.

Ayrıca, kol askısı takılı olmayan kolumla bile hiçbir şeyi kaldıramıyorum, başımın üstüne veya arkama uzanamıyordum. Tabii ki market poşetlerini veya çamaşır sepetlerini taşıyamıyordum.

Haftada bir kez psikologla da görüşüyordum. İyileştikten sonra görevime dönebilmem için, psikologun beni zihinsel olarak uygun bulması gerekiyordu.

Hiç sorun yok, değil mi?

"Yapacak bir işin var mı?" Brynn çatalını enchiladasına batırdı.

"Bugün gidecek yerim yok," dedim sıkıcı bir sesle.

"Öğleden sonra film maratonu yapalım mı? Hızlı ve Öfkeli serisini izleyelim mi?" Brynn benim gibi aksiyon filmlerini seven bir kızdı ve ikimiz de klasik filmleri severdik.

"Geçen hafta Jason Statham'ın oynadığı tüm gerilim filmlerini izledim bile." Uyku düzenim altüst olduğu için, gece geç saatlerde izlediğim filmlerden biriydi.

"Statham'ın oynadığı filmleri atlayabiliriz."

"Ama Fast filmlerini hikayenin tamamını izlemeden izleyemem. Bu yanlış olur."

Kız kıkırdadı. "Çok zorlu davranıyorsun."

"Biliyorum. Bana katlandığın için teşekkürler."

"Lütfen. Sanki bu bir zorlukmuş gibi."

Enchiladalarımın sonunu yedim. Son zamanlarda aklımda neredeyse sürekli başka bir şey vardı ve bu eski aksiyon filmleri değildi.

"Um, B?" diye sordum. "Dean'in hala şehirde olup olmadığını duydun mu?"

Sadece onun adını yüksek sesle söylemek bile kalbimin atışını hızlandırıyordu. Hastanede ona söylediğim her şeyi tekrar tekrar düşünüyordum. Onun tepkisizliği. Ama benim için Hart County'ye kadar gelmişti ve aptal kalbim bunun bir anlamı olmasını istiyordu.

Brynn çatalını bıraktı. Ağzını silmek için kağıt peçete aldı. Zaman kazanmanın ne demek olduğunu biliyordum.

"Sanırım öyle. İnsanlar onun Hartley'nin ana caddesinde görüldüğünden bahsediyorlar. Görünüşe göre, birkaç hafta önce birinden kullanılmış bir kamyonet satın almış. Bu da burada bir süre kalmayı planladığını gösteriyor. Kasaba dışında bir yerde kaldığına dair söylentiler var."

Başımı kaldırdım. "Yani otelde değil mi? Owen ve Gen'le mi kalıyor?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. River, Dean ile görüştüğünü ve bunun seninle bir ilgisi olduğunu söyledi. Ama hepsi bu kadar."

Bütün bunlar hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum. Dean, ona hastane odamdan çıkmasını söyledikten üç hafta sonra hala Hart County'deydi. River'a benim hakkımda konuşuyordu.

Hastanede beni saran öfkeyi bulmaya çalıştım. Ama içim sessizdi. Dean'e olan öfkem günlerdir sessizdi, yerini kafa karışıklığı ve belirsizlik almıştı.

Yine de gardenyaları sakladım. Tabii ki en sevdiğim çiçekler oldukları için. Onu affettiğim için değil. Vazo hala yatak odamdaki komodinin üzerinde duruyordu, sapları eğilmiş ve solmuştu.

Olanlar hakkında hala çelişkili duygular içindeydim. Hem Dean hem de saldırı. Ama Brynn'in önünde yıkılmama neden olan acı seli, günün sonuna kadar dayanabileceğim kadar uzaklaşmıştı.

günü atlatabilmemi sağlayacak kadar uzaklaşmıştı. Öfke ve keder camın arkasında kalmıştı. Hâlâ oradaydılar, kolayca görülebiliyorlardı, ama benden ayrıydılar.

"Hala telefonunda engelliyor musun?" diye sordu Brynn.

"Evet." Dean'in benimle tekrar iletişime geçmeye çalışıp çalışmadığını bilmiyordum. Bilmek istediğimden de emin değildim.

Ah, bu bir yalandı. Tabii ki bilmek istiyordum. Bu yüzden onu soruyordum. Aynı zamanda, onu geri kabul etmeye hazır değildim.

Ama aynı zamanda nerede olduğunu ve ne yaptığını da merak ediyordum. Neden hala bu kadar önemsiyordum?

Brynn'in ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bu arada, onu engellemen çok havalıydı bence."

"Çocukça davrandığımı düşünmüyor musun?" Dean bana hiç kötü bir şey yapmamıştı. Sadece birkaç mesaja cevap yazmamış ve sonra aramızda sessizlik uzamıştı, günler aylarca, sonra yıllarca sürmüştü. Ama isteseydim tekrar arayabilir ya da mesaj atabilirdim. Değil mi?

"Tabii ki hayır." Brynn tabağını itti. "Bunu hak etti. Dean hayatına geri dönmek istiyorsa, sana daha iyi davranmayı öğrenmeli. Bu konuda hiç taviz veremezsin. Adamı terlet."

Dudaklarımın onunkıyla aynı şekilde gülümsediğini hissettim. "Cole bu konuda ne derdi acaba?"

"Cole, ona izin verdiğimde fikir beyan edebilir. Ama ona bunu söylediğimi söyleme."

İkimiz de güldük, bu da göğsümde ve omzumda sürekli hissettiğim ağrıyı keskin bir sızıya dönüştürdü. Ama buna değdi.

Yemek kaplarını toplayıp çöpe atmaya yardım ettim. Brynn benim için çamaşırları makineye koyduktan sonra, kanepeye geri dönüp Hızlı ve Öfkeli serisinin ilk filmini izlemeye başladık. Ama oynat düğmesine basmadan önce Brynn bana döndü.

"Artık geceleri yine yalnız kaldığına göre, burada kişisel güvenlik görevlisi bulundurmayı tekrar düşündün mü?"

Kanepede kıpırdanarak oturdum. "Owen ve Trace daha önce teklif ettiğinde zaten hayır demiştim. Bakıcı istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi Brynn. "Ama sana saldıranlar geri gelebilir. Bunu biliyorsun."

Biliyordum. Bu konuyu, onunla da dahil olmak üzere, birkaç kez konuşmuştum. O maskeli adamların özellikle benim için buraya geldikleri herkes için açıktı. Evi soymamışlardı ve saldırının her şeyi kasıtlı görünüyordu. Hatta profesyonelce. Rastgele değildi.

Muhtemelen maskeler, bir kamera onları kaydetmişse veya bir komşu görmüşse kimliklerini gizlemek içindi. Ama o şeytani yüzlerin beni de korkutacağını biliyorlardı, böylece son anlarımı dehşet içinde geçirecektim.

Beni öldürmeye çalıştılar ama başaramadılar. Bu da tekrar deneyecekleri anlamına geliyordu.

Bir yastık aldım ve karnıma bastırdım. "Owen, benim sokağımdan geçen yeni devriye rotalarına memurlar gönderiyor." Sanki bu benim için açık değilmiş gibi. Meslektaşlarım kendi arabalarını kullanıyor olsalar bile, hepsini tanıyordum. Yardım eden diğer yakın departmanlardan gelenler de aynıydı. "Sen de neredeyse her gece geç saatlere kadar kalıyorsun. Sadece takılmak ve kızlar arasında vakit geçirmek için olmadığını biliyorum."

Gülümsedi. "Hey, kızlarla vakit geçirmeyi seviyorum. Cole ile evdeyken yeterince vakit geçiremiyorum."

Doğru, o sahil evinde yaşamak çok zordu. "Ayrıca River'ın güvenlik sistemime bir şey yaptığını düşünüyorum. Sistemi hacklemiş olabilir. Şu anda bizi izleyen kameralar olsa şaşırmam."

River, güvenlik sistemimi elden geçirmek için gelmişti, sözde birinin sinyali tekrar bozmasını zorlaştırmak için. Ama o kurnazdı.

Brynn başını sallıyordu. "River'ın bile o kadar ileri gideceğini sanmıyorum."

"Hayır." Yastığı yere attım. "İstediğim ya da istemediğim halde, beni kollayan bir sürü insan var. Demek istediğim bu. Ama o pislikler tekrar gelirlirse, hazırlıklı olacağım."

"Silah kullanamasan bile mi?"

"Kim demiş ateş edemem diye? Sağ elim çalışıyor. Hayat memat meselesi olsa, kırık köprücük kemiğimi mi düşünürüm sence?"

"Sanırım haklısın." Brynn bunu duyduğuna pek sevinmemiş gibiydi, ama durumu güzelleştirmeye çalışmadı, ben de öyle.

Saldırı sırasında ateş ettiğim için kişisel tabancam delil olarak el konulmuştu, ama hala hizmet silahım vardı. O pisliklere beni tekrar incitme şansı vermeyecektim.

Peki ya Dean? Onu evime giren adamlarla karşılaştırdığımdan değil. Hiç de değil. Ama o beni incitmişti. Kalbimi kırmıştı.

Hangisinden daha çok korktuğumu bilmiyordum. Onun tek kelime etmeden Colorado'dan ayrılacağı düşüncesinden mi?

Yoksa kapıma gelmesi düşüncesi.

BÖLÜM SEKİZ

Keira

BRYNN, The Fast and the Furious'u başlattı, ben ise kanepede yastıklarla kendimi destekledim. İkinci film sırasında uykuya daldım ve uykudan sersemlemiş bir şekilde uyandım, sehpa da bir not buldum.

Birkaç işim var, Last Refuge'a uğrayacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at. ~B

Notu bir kenara koydum ve Brynn'in bu kadar harika bir arkadaş olduğu için tekrar minnettar hissettim, ama aynı zamanda bakılmaya muhtaç olduğum için suçluluk duydum. Brynn'e teşekkür hediyesi olarak gerçekten özel bir şey alacaktım.

Brynn sonsuza kadar burada kalamazdı. Cole hala Meksika'daydı, bir davayla uğraşıyordu. Brynn sadece benim için buradaydı. Sevgilisini deli gibi özlediğini biliyordum. Ona veda etmek zorunda kalmam ne kadar sürerdi?

Göğsümde bir hayal kırıklığı yanıyordu. Devriyeye çıkmayı seviyordum. Dağlara tırmanmayı. İnsanlara yardım etmeyi. Kanepemde oturup kendime acımayı değil.

Kapım çalındı ve bu ses beni düşüncelerimden kopardı.

Hemen kalbim hızla çarpmaya başladı. Vücudum alarmla sarsıldı, omzum ve göğsümde keskin bir ağrı hissettim.

Annem, Stephie ve Brynn elektronik kodu kullanarak içeri girdiler. Kapının çalınması başka birinin geldiği anlamına geliyordu. Komşum mu, beni kontrol etmeye mi gelmişti?

Ya da...

Her an içe doğru patlayacakmış gibi ön kapıya baktım, maskeli figürler yine oturma odamda belirliyordu.

"Toparla kendini," dedim kendi kendime. "Saldırganlar geri gelirse, kapıyı çalmazlar." Tabii bu bir tür tuzak değilse.

Bu düşünce *hiç* yardımcı olmuyordu.

Pencereye gizlice yaklaşıp perdeyi çektim. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Kahretsin.

Dean ön verandamda duruyordu.

Tamam. Sorun yoktu. Ne yaptığını merak ediyordum ve işte karşımdaydı. Onu tekrar görmeye henüz hazır değildim. Ama aynı zamanda, bir korkak gibi ondan saklanmayacaktım.

Bununla başa çıkabilirdim, değil mi?

Kolumu sabitlemek için yavaşça hareket ederek kapıya doğru yürüdüm, boş elimle saçımı örten eşarbi düzelttim. Yoga pantolonu ve bol bir sweatshirt giymiştim, makyaj yapmamıştım. En azından bu sabah duş almıştım.

Parmaklarım kilidi açmaya çalışıyordu. Zamanımı aldım, düşüncelerimi topladım, ne söyleyeceğime karar vermeye çalıştım.

Ama kapı açılır açılmaz ve onu yüz yüze gördüğümde, aklımdan mantıklı olan her şey kayboldu.

"Merhaba," dedi.

"Selam."

Evet. İşte benim muhteşem cevabım buydu. *Merhaba.*

İyi görünüyordu. Neden bu kadar iyi görünmek zorundaydı ki?

Dean'in saçları bugün dağınıktı, açık kahverengi saçları yüzünü çerçeveliyor ve omuzlarına değiyordu. Gevşek kot pantolon ve düz gri bir tişört giymişti, sanki arka plana karışmak istiyormuş gibi. Sanki onun gibi bir adam için bu mümkünmüş gibi.

Ve kocaman bir piknik sepeti tutuyordu. Bu tuhaftı, ama bir şekilde sevimliydi.

"Umarım uğramam sorun olmaz. Sana bir şey getirdim."

Kalçam kapı çerçevesine yaslandı. "Nedir o?"

Hafifçe gülümsedi. "İçeri girip sana gösterebilir miyim?"

"Neden izin vereyim ki?"

"Çünkü seni özledim. Ve özür dilerim."

Haksızlık. Hiç haksızlık.

Nefesimi verdim. Sözleri nefesimi kesmişti. Keşke hala ondan bu kadar etkilenmiyorsa olsaydım, ama bazı şeyler istem dışıydı.

Belki de çok yumuşaktım. Ama özür dilemişti, ona açıklamasına izin vermek benim borcum değil miydi?

Kapıyı daha fazla açtım ve içeri girmesi için kenara çekildim.

Eşiği geçti, sepeti yere koydu ve girişinde durup etrafına bakındı.

"Güzel ev. Hartley'e geri taşındığını duyduğumda çok şaşırdım. Silver Ridge'i sevdiğini sanıyordum." "Sen gittikten sonra aynı yerde kalacağımı mı sandın?"

ayrıldıktan sonra aynı yerde kalacağımı mı sandın?" diye sordum sinirli bir şekilde.

"Öyle demek istemedim."

"Merkeze ve Last Refuge'ye daha yakın olmak daha iyi. " Çok savunmacı konuşuyordum.

"Mantıklı," dedi basitçe ve nedense bu beni sinirlendirdi. Neden bazen bu kadar rahat, bazen de inanılmaz derecede sinir bozucu olabiliyordu?

"Sen değiştin. Ben neden değişmeyeyim?"

"Değiştim mi?" diye sordu, mavi gözleri beni delip geçiyordu. "Şey, saçın var mesela. Başlangıç olarak."

"Çok mu uzun?"

"Hayır, ben..." Yutkundüğümde boğazım çok kurumuştu. "Sanırım sorun yok."

Gülme çukuru ortaya çıktı ve bu benim için çok fazlaydı.

Tüylerim diken diken oldu, hassasiyetle karıncalanmaya başladı. Bu dar girişten çıkmam gerekiyordu çünkü burada ikimiz için yeterli yer yoktu. O çok sıcaktı ve güzel kokuyordu, onunla ilgili anılarım birçok yönden şimdiki durumumla çelişiyordu.

"İçeri girsene iyi olur." Kapıyı kapattım. Dean botlarının bağcıklarını çözdü. Ayakkabıların içerde kir bırakmasından hoşlanmadığımı hatırlamıştı.

Çorapları yeşil renkteydi ve üzerinde küçük kayak resimleri vardı. Acaba bir hediye miydi? Bir kız arkadaşı mı almıştı?

Ugh, beni ilgilendirmez.

Oturma odasına girip kanepeye oturdum. Dean o saçma sepeti yanında getirmiş, karşımdaki sandalyeye oturduğunda ayaklarının dibine koydu. Ellerini birleştirip dirseklerini dizlerine koydu.

"Nasılsın?" diye sordu.

Kapıyı açtığımda ona söylemek istediğim şeyi hatırladım. "*Burada gerçekten ne yapıyorsun?*" diye soracaktım.

Ama şimdi ağzımı açtığımda, çıkan bu değildi. "Beni özledin mi? Gerçekten mi?"

"Özledim. Gerçekten özledim." Gözleri sesi kadar yumuşaktı. Dean samimi görünmekte hiç sorun yaşamazdı. Gerçekten, bana hiç yalan söylediğini veya sahte sözler verdiğini iddia edemezdim.

"Neyimi özledin?" diye sordum, çünkü sert davranmaya çalışıyordum.

"Birçok şeyi. Birlikte yaptığımız yürüyüşleri. Gülümsemeni." Bu sefer iki gamzesi de ortaya çıktı. "Arkadaşlığımızı özledim. Her şeyi mahvettim. Bunun farkındayım. Ama telafi etmek istiyorum."

Güçlü kalacağım, diye kendime tekrar ettim. *Kalbim taştan yapılmış*.

Sepete doğru başımı salladım. "O şey küçük bir kıta kadar büyük."

O güldü. "Evet, Pine Creek'teki bu hediyelik eşya dükkanına gittim. Oradaki kadın bana çok pahalı bir şey sattı. Ama ona, özür dilemem gereken birisi olduğunu söyledim."

Kalkıp sepeti aldı ve yanıma diz çöktü. Kapağı açıp içinden eşyaları çıkarmaya başladı. "Evde tıkılıp kaldın, bu yüzden sana bir bakım paketi iyi gelir diye düşündüm."

İçinde birkaç çift yeni tüylü çorap vardı, birinde kediler, diğerinde küçük kahve fincanları vardı. Scarlett's Sweet Shop'tan

Scarlett's Sweet Shop'tan fındık kümeleri. Lavanta kokulu bir mum ve yerel bal ve reçel kavanozları.

En sevdiğim mavi tonunda yumuşak bir battaniye. Onun gözleri ile aynı mavi.

"Mağazayı boşaltmış olmalısın."

"İnan bana, bolca kalmıştı. Orayı görmeliydin. Bana üzerinde ilham verici bir söz yazan tahta tabelalardan birini satmaya çalıştı, ama senin beni kesin kovacağını düşündüm."

İstem dışı bir gülümseme dudaklarımı kıvırmaya çalıştı.

"Ben de kitapçıya uğradım." Dean, parlak kapaklı bir yığın romanı havaya kaldırdı. "Dükkândaki kadın, bunların hepsinin yepyeni aksiyon macera romanları olduğunu ve gerçekten çok iyi olduklarını söyledi. Umarım sen henüz okumamışsındır."

Ugh. Onun seçtiği her şey beni çok etkilemiş olsa da, duygularımı uzak tutmaya çalışıyordum. O ise sanki o pozisyon sembolikmiş gibi orada diz çökmüş duruyordu.

Kalbimin etrafındaki taş duvar çoktan yıkılmaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda. "Artık kalkabilirsin."

"Beni yine kovmayacak mısın?"

"Rüşvet bende işe yarıyor galiba. Ayrıca, oldukça sıkıldım, bu yüzden biraz kalabilirsin. Brynn geri dönene kadar."

"O zaman konuşmak için vaktimiz olur," dedi, kalkıp tekrar sandalyeye oturdu.

Kendimi toparlamam gerekiyordu, çünkü eriyip bir yığın haline gelmek üzereydim. Artık sert ve alaycı olmam gerekiyordu, iki yıl önce kalbi kırılan kız değil.

Onun ayrılışının acısını hatırladım. Beni terk ettiğini fark etmenin acısını.

İşte. İhtiyacım olan buydu. Biraz haklı öfke. Ama bu daha çok bir patlama değil, bir fiyasko gibiydi.

"Parmak eklemlerine ne oldu?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Parmak eklemlerim mi?"

"Daha önce bandajlıydılar."

Dean ağzını açtı. Tekrar kapattı. Elini aşağıya doğru baktı, parmaklarını bükte. "Fark ettiğini fark etmemiştim."

Bandaj artık yoktu, sadece cildinde birkaç kırmızı iz kalmıştı. Ama evet, fark etmiştim. "Ben sadece bir şerif yardımcısı olabilirim, ama birinin bir şeye yumruk attığında parmak eklemlerinin nasıl görüldüğünü bilirim."

"Owen sana olanları haber vermek için beni aradığında, yatak odamın duvarını yumrukladım."

Ona baktım. "Nereye?"

"Nereye ne?"

"Yatak odan neredeydi?"

"İsviçre'deydi."

İçimden bir ses çıktı. *İsviçre* mi? "Şu anda orada mı yaşıyorsun?"

"Kışı orada geçirdim. Bahar geldiği için artık taşınmak üzereydim. Nereye gideceğime tam olarak karar vermemiştim. Sonra duydum. Ben... *Hiç* bu kadar kızgın olduğumu hatırlamıyorum. Keira, yaptıklarını duyduğumda kendimi kaybettim."

"Ama iki yıl önce bu ülkeyi terk ettin, sonra da telefon numaramı ve e-posta adresimi kaybetmiş gibi davrandın."

"Tanıştığımızdan beri bana hiç e-posta gönderdin mi?"

"Konu o değil!" Sesim yükseliyordu ve gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissedebiliyordum.

Aradığım öfke oradaydı, ama hiç iyi hissettirmiyordu. Hiç de bile.

"İletişimde kalabilirdin. Yakın olduğumuzu sanıyordum. Arkadaşlığımızın senin için önemli olduğunu sanıyordum. Sonra birdenbire ortadan kayboldun, sanki benim için hiçbir önemin yokmuş gibi. Sakın o grup sohbetlerinin bir önemi olduğunu söylemeye kalkışma. Onlar sadece bazı insanlarla iletişimde kalmak istediğini, ama benimle değil, hatırlattı bana."

O içini çekti. "Beni kolayca affetmeyeceksin, ha?"

"Özür dilediğini söyleyen sensin. Ne için özür dilediğini bile bilmiyorum."

"Hayır, haklısın. Ben gerçekten berbat bir arkadaşım." Gözlerini ellerine dikmişti, ama şimdi gözlerini bana çevirdi ve kalbimi delip geçti. "Seni önemsiyorum Keira. Seninle ilgili değildi. Benimle ilgiliydi."

"Bu, insanlık tarihinin en kötü, en bayat bahanesidir."

"Seni incitmekten çok kendimi cezalandırdığımı söylesem bana inanır mısın? Seni incitmek istemedim."

"Ama yaptın." Sesimi sabit tutmaya çalışıyordum ama başaramıyordum. "Hart County'de kalmak için yeterli nedenin yoksa, tamam, ama..."

"Seni daha fazla incitmemek için gittim."

BÖLÜM DOKUZ

Dean

"Neden arkadaş kalmamızın bana zarar vereceğini düşündün ki?" diye sordu Keira.

Çünkü ben senin arkadaşlığından daha fazlasını istiyordum.

Bunu yüksek sesle söylemedim.

Güzel kahverengi gözleri bana bakarak cevap bekledi. O gözlere her zaman zaafım olmuştu. Uzun kirpikler, sol kirpik yanında küçük bir ben.

Bir zamanlar, cildindeki çillere bir harita çizebilirdim. Dudaklarının kıvrımlarını ve burnunun eğimini incelemiştim.

Omuzlarını süsleyen çillerin her birini öpmeyi hayal etmiştim, omurgasından aşağıya, belinin kıvrımına kadar. Sonra göğüslerinin arasında yukarı doğru. Göğüs uçlarının ne kadar pembe olduğunu ve her birini nazikçe ağzıma aldığımda nasıl tepki vereceklerini merak etmiştim.

Siktir.

Kendimi zorla başka yere bakmaya zorladım ve ayağa kalkıp oturma odasında dolaşmaya başladım. Tamamen kaçınma taktiği. Bu konuda çok başarılıydım.

"Deniz piyadesi olduğumu biliyorsun," dedim. "Evet," diye cevapladı yumuşak bir sesle.

"Bir kez deniz piyadesi olan, hep deniz piyadesi kalır. Öyle derler. Ama benim için o kadar basit değil."

"Tamam."

Düşüncelerim benden kaçmaya çalışsa da, onları toparlamaya çalıştım. Bu konuyu konuşmak benim için kolay değildi, özellikle de onunla. Çünkü bu, onun bana bakışını değiştirecekti.

Keira gerçek beni bilseydi, arkadaşlığımı görüldüğü kadar değerli bulur muydu? Bunu hep merak etmişim. Ama ona gerçeği borçluydum.

Yine de, kendime birkaç dakika daha zaman tanıdım ve bu süreyi onu bir kez daha görmek için kullandım. Üç hafta önce hastanedeyken olduğundan çok daha sağlıklı görünüyordu. Cildine pürüzsüz bir parlaklık geri dönmüştü. Koyu renkli gözleri keskin bakıyordu.

Gardenya kokusu burnuma ulaştı. Hastanede ona getirdiğim çiçekler gibi, en sevdiği kokuydu, ama bu sadece Keira'nın kendisinden geliyordu. Şampuan ya da başka bir şey. O kokuyu hep kullanırdı.

Saçlarına da güzel bir fular sarmıştı. İçeri ilk girdiğimde, uzanıp kumaşa dokunmak, biraz eğri duran fularını düzeltmek için kendimi zor tutmuştum.

Keira'ya dokunmak, istediğim gibi ona dokunamamış olsam da, kaybettiğim bir ayrıcalıktı.

Kolundaki askıyı ve narin duruşunu görmekten nefret ediyordum. Hâlâ acı çekiyor olmalıydı. O kadar kırılgan görünüyordu ki, onu kucağıma alıp sarmalayabileceğimi hayal edebiliyordum.

Durup duvara yaslandım, gözlerimi ondan ayırmadan. Neden bunu yapmak zorunda olduğumu, ona gerçekte kim olduğumun gerçeğini söylemek zorunda olduğumu kendime hatırlattım.

Kısaca özetlemek gerekirse. Mümkün olduğunca az cümleye indirgenmiş hali.

"Sana keskin nişancı olduğumu da söylemişim."

"Bahsetmiştin, tabii. Ama başka bir şey söylemedin. Bana geçmişin hakkında pek bir şey anlatmadın."

Sözlerinde hayal kırıklığını, arkadaşlığımız sırasında bile kendimi uzak tuttuğum için duyduğu incinmeyi hissedebiliyordum. Nedenini öğrenmek üzereydi.

"Askere katıldıktan kısa bir süre sonra, üstlerim bende doğal bir yetenek gördüler ve beni özel eğitime aldılar. Bana Bullseye lakabını taktılar. Zamanla, en yüksek gizlilik derecesine sahip gizli

görevleri yerine getirmeye başladım." Kolyemi çıkardım, avucumda metal merminin ısını hissettim. "Gizli operasyonlar."

"Vay canına. Bu hikayenin muhtemelen daha fazlası vardır."

İtiraf etmek istediğimden çok daha fazlası. "Sana bunların hiçbirini anlatmamam gerekirdi. Ama hepsi doğru. Üstlerim birinin ölmesini isterse, ben soru sormazdım. Gerekli olan her yolu kullanarak bunu gerçekleştirdim."

Son göreve kadar. Tamamlamayı reddettiğim göreve kadar.

Anılarım yüzeye çıkınca göğsüm sıkıştı. Tüfeğin ağırlığı. Her atıştan önceki sessizlik. Her şeyin tek bir ana, tek bir nefese indirgenmesi.

Tüfeğin mermisini yumruğumla sıktım, midem bulanıyordu.

"Tamam." Keira uzun bir nefes verdi. "Tamam. Anlıyorum."

"O hayatı bıraktığımda, o yanlarımı da geride bırakmak zorunda kaldım. Bir daha asla o kişi olmayacağıma yemin ettim."

Yavaşça başını salladı. "Öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim. Artık silaha dokunmamanın nedeni bu. Seni bir tür suikastçı olarak düşünmek zor. Tanıdığım en az şiddet eğilimli insanlardan birisin."

Bu benim kefaretim, diye düşündüm.

Yutkundum, boğazım kurumuştı. "Çok insan öldürdüm, Keira."

"Ne olmuş yani? İşini yapıyordun. Ben de insan öldürdüm. Aslında, sadece birini. Teknik olarak. Görevim gereği, yapmam gerekeni yaptım. *Beni* öldürmeye çalışan adamları da fırsatım olsaydı öldürürdüm." Gülmeden içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, onları bulabilseydim yine öldürürdüm."

Yine ayağa kalktım, yerinde duramıyordum. "O kadar emin olma. Bir can almayı düşünmek kolay değildir, özellikle de bunu düşünmek için zamanın varsa. Seçeneğin varsa."

Ona dönüp baktığımda, yüz hatları kararmış ve somurtkan bir ifadeye bürünmüştü. Daha da kötüsü, gözleri öfkeli gözyaşlarıyla parlıyordu. "Tabii ki. Çünkü senden çok farklıyım. Beni zavallı buluyorsun herhalde."

"Ne? Hayır. Tabii ki öyle düşünmüyorum."

Askıda olmayan eli yumruk oldu ve tekrar açıldı, tüm vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Sen de Trace, Owen ve diğerleri gibisin. Ben sadece küçük bir kasabanın şerif yardımcısıyım, senin seçkin eski askerler kulübüne asla giremeyeceğim. Koruyucular."

"Onlar benim arkadaşlarım, ama ben o grubun bir parçası olmadım. Hiçbir zaman olmak istemedim."

"Ama onlar *seni* istediler, örümcekleri öldürmek yerine dışarıya çıkardığın ve silaha bakmaya bile cesaret edemediğin halde. Korunmaya ihtiyacı olan en az yarım düzine insanı Last Refuge'ye getirdim, ama bunun bir önemi yok. Brynn ile antrenman yaptım, dövüş sanatları dersleri aldım ve atış poligonunda sayısız saatler geçirdim, ama hiçbir zaman yeterince iyi olamadım."

Titriyordu. Yanına oturup elini tuttum, yumruğunu gevşetmeye çalıştım ama direndi.

"Beni rahat bırak, Dean."

"Bence bırakmamalıyım." Yanağına dokundum, başparmağımla gözyaşını sildim.

Bu temas beni sarsmıştı. İki yıl. Onu dokunacak kadar yakın olduğumdan bu yana iki yıl geçmişti ve özlem fiziksel bir acı gibi beni vurmuştu. Cildi yumuşak ve sıcaktı, yüzünü iki elimle kavrayıp, ona sakladığım her şeyi anlatmak istedim.

Ama yapamadım. Buna hakkım yoktu.

"Bazı insanlar diğer insanlara korkunç şeyler yapabilir," dedim sessizce. Parmaklarımla çene hattını izledim, yapabildiğim en nazik dokunuşla, sonra başparmağımla elmacık kemiğini okşadım. "Sen öyle değilsin ve asla öyle olmanı istemem."

Elim, eşarbının arkasına küçük bir saç telini sokmak için hareket etti ve orada bir süre kaldı.

"Bu seçimi yapmak zorunda kalmanı istemiyorum," diye bitirdim.

Yüzünü çevirdi ve ben de elimi indirdim, temasın kesilmesi beni anında soğuttu.

"Hart County'ye gerçekten neden geri döndün?" diye sordu Keira. "Yeniden yola çıkmadan önce bir bakım paketi bırakmak için mi? Sadece vurulduğum için bana acıyarak mı?"

"Sana acımıyorum. Sana asla acımam."

Alaycı bir şekilde güldü. "O zaman neden? Beni özlediğini söyledin, ama bunun doğru olduğuna inanmıyorum."

Ona anlatmak istedim. Yıllardır içimde taşıdığım her şeyi dökmek istedim.

Kalmak işkence olduğu için ayrıldığımı. Onun yanında durup arkadaşlık numarası yapmaya dayanamadığımı, vücudumun her hücresi daha fazlasını isterken. Onu öpmek, tadını almak ve onu benim olarak adlandırmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek için.

Mesafenin bunu kolaylaştıracağını düşünmüştüm, ama sadece beni boşaltmıştı.

Ona söylemek bencilce olurdu. Ona istemediği bir bilgi yükü yüklerdi ve zaten başa çıkması gereken yeterince şey vardı. Bu yüzden gerçeği yuttum ve ona verebileceğim şeyi verdim.

"Seni inciten adamları bulmaya geldim." Keira bana döndü, gözleri büyüdü. "Sonra ne olacak?" "Onları öldüreceğim."

Öksürük boğazına takıldı, elini boğazına bastırdı. Bana baktı. "Ciddi misin?" diye fısıldadı.

Owen de bana aynı şeyi sormuştu, ama ona niyetimi açıkça söylememiştim.

Başımı salladım.

Keira oturma odasına bakındı, kendine gelmesi birkaç saniye sürdü. "Ve bu intikam görevini tamamladıktan sonra tekrar gideceksin, değil mi? Tabii bu süreçte tutuklanmazsan ya da öldürülmezsen."

Yine başımı salladım. Başka seçenek yoktu.

Keira alaycı bir şekilde güldü. "Örümceği incitmeyen, sineği bile öldürmeyen adam. Eski hayatını bıraktın, ama suikastçı günlerine geri dönmenin zamanının geldiğini düşündün. Benden *hiç istemediğim* bir iyilik olarak. Bunun ne kadar çılgınca geldiğini biliyor musun?"

Bu şimdi aklıma geldi. "Evet, sanırım biliyorum." "Bu konuşmanın bir anlamı yok. Saçma. Yorgunum ve ağrılarım var, bu yüzden uzanacağım ve uyandığımda gitmiş olmanı istiyorum."

Bunun üzerine ayağa kalktı ve benden uzaklaşarak koridorda kayboldu.

ONUNCU BÖLÜM

Dean

İKİ YIL ÖNCE, Keira'yı kendi isteğimle terk etmiştim. Üç hafta önce, beni kovduğunda hastane odasından ayrılmıştım.

Bugün? Bir kez daha bana gitmemi söyledi. Ama bu sefer gidemedim. Kalmaya karar verdim.

Bu ona bana biraz daha bağırma şansı verecekti, değil mi? İçinde biriken duyguları dışa vurması gerektiğini hissediyordum ve bunun yükünü seve seve üstlenirdim. Keira'ya bunu borçluydum ve başarısızlıklarım konusunda kendimi kandırmıyordum.

Onunla iletişimi kesmekle hata etmiştim. Şimdi bunu anlayabiliyordum. Her şeyi mahvetmiştim. Ona bunun için üzgün olduğumu söylemiştim, ama bunu içtenlikle söylediğimi ona göstermem gerekiyordu.

Aklıma ilk gelen, Keira'nın her zaman çok sevdiği chai oldu. Onun için ocakta bir demlik chai yapabilirdim. Ama muhtemelen her şeyi mahvederdim. Bunun yerine, yıkama döngüsü yeni biten bulaşık makinesini boşaltarak ona yardım etmeye karar verdim.

Bu, Keira'nın mahremiyetine fazla müdahale etmek sayılmazdı, değil mi?

Son birkaç yılda ne kadar değişmişti? Elbette aynı kalmasını beklemiyordum. Ama aynı zamanda, zihnimde onunla ilgili bir imaj vardı, her yeni işime, her yeni yerime yanımda taşıdığım bir imajdı ve onun artık o olmadığını düşünmek zordu.

Şu anki halini tanıyabilir miydim? Bana izin verir miydi?

Bulaşık makinesinin rafından tabakları çıkarıp tezgaha koyarken, ön kapı açıldı ve Brynn içeri girdi. İkimiz de şaşkınlıkla durup birbirimize baktık.

"Dean. Hastanede gördüğümüzden daha iyi görünüyorsun. O zaman berbat görünüyordun." Brynn birkaç poşet market alışverişini getirip tezgahın üzerine koydu.

"Her zamanki gibi samimi, Brynn. Bunu özlemişim."

"Sadece bir iyileşme olduğunu söylüyorum. Ne yapıyorsan onu yapmaya devam et. Her neyse."

Gülümsemeden edemedim.

"Hart County'ye döndüğünden beri neler yapıyorsun?" diye sordu Brynn. "Meraklı görünüyorsam, çünkü öyleyim."

"Biraz eğitim alıyorum."

Market alışverişlerini boşaltmaya başlamıştı. "Meraklandım."

Daha fazla ayrıntıya girmedim. Bunun yerine, eşyaları yerleştirmeye yardım etmek için tezgâhtan bir kutu makarna aldım. "Cole ile aranız nasıl?"

"Cole her zamanki gibi huysuz, ama onu bu yüzden seviyorum."

Birkaç dolabı açtım, makarnayı koyacak bir yer buldum ve içine koydum. Eskiden Keira'nın eski evinde, birlikte çok zaman geçirdiğimiz günlerde, mutfağındaki her şeyin yerini bilirdim. Burası farklıydı, tanıdık gelmiyordu, ama ben çabuk öğrenirdim.

Brynn bana bir kutu çorba uzattı ve beni değerlendirir gibi baktı. "Seni kasabada gördüğümde pek şaşırmadım," dedi.

Ona baktım. "Öyle mi?"

"Hayır." Bir paket kahve çıkardı. "Seninle Keira arasında çözülmemiş bir mesele var. Umarım bu, ikinizin de bu meseleyi çözmesi için bir fırsat olur."

"Beni daha fazla koruyacağını ve ona zarar vermememi söyleyeceğini düşünmüştüm." "Oh, beni yanlış anlama. Arkadaşlarımı son derece korurum."

Brynn bir kavanoz makarna sosunu rafa koydu. "River'ı ilk gördüğümde ona tahammül edemedim çünkü geçmişte en iyi arkadaşım Charlie'yi incittiğini biliyordum. Meğer onun hakkında tamamen yanılmışım. O güvenilir biri. Şimdi Charlie onun karısı ve çok mutlu." Gözlerime baktı. "River'ı ilk gördüğüm zamanki gibi değil, ben senin zaten iyi bir adam olduğunu düşünüyorum Dean. Seni arkadaşım olarak görüyorum."

Göğsümde bir şey gevşedi. "Bu benim için çok önemli."

"Sen de bir denizcisin. Bu ortak nokta çok önemli." Bana bir kutu daha uzattı ve ben de onu diğerlerinin yanına koydum.

Brynn'in bakışları, sepeti koyduğum yemek masasına kaydı. "Onu sen mi getirdin?"

"Evet."

"Çok büyük." Yanına gidip içindekileri karıştırdı ve düşük bir ısıklık çaldı. "Vay canına. Dizlerine kadar yalvarma moduna girmişsin, değil mi?"

"Sanırım bu çok açık."

"Hiç de ince düşünceli değilsin, denizci. Ama onaylıyorum."

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Keira her şeyi nasıl idare ediyor? Bütün bu stresle?"

Brynn tezgaha yaslanarak düşündü. "Elinden gelenin en iyisini yapıyor. Ki bu çok büyük bir şey. Onu arkadaşım olarak görebildiğim için şanslıyım ve beni koruduğu için mutluyum. Bazen ateşten geçerek şekilleniriz, bilirsin."

Ve bazen ateş, bizim için değerli olan her şeyi yok eder, diye düşündüm üzüntüyle. Ama sadece başımı salladım.

"Şiddetten vazgeçmiş olman da çok uygun," diye ekledi Brynn, sesi hafif ama gözleri ciddiydi.

"Bunu biliyor musun?"

"Tabii. Keira söyledi."

"Bu neden uygun?"

"Çünkü ona tekrar zarar verirsen kendini pek iyi savunamazsın ve ben de seni pataklamak zorunda kalırım."

Kıkırdadım. "Not aldım."

Ben daha fazla cevap veremedim, Keira yatak odasından çıktı. Daha önce olduğundan daha yorgun görünüyordu. Eğer uykuya dalmışsa, dinlendirici bir uyku olmamıştı.

Keira bana sert bir bakış attı. "Hâlâ buradasın. Gitmeni söylemiştim." Suçlulukla Brynn'e baktım, o da kaşlarını kaldırdı.

"Öyle dedin," diye

onayladım. "Ama

sen kaldın."

"Evet. Fikrini değiştirip daha fazla konuşmak istersen diye."

"Ayrıca bulaşık makinesini boşalttı," diye Brynn araya girdi. "Sadece söylüyorum."

Ona sessizce teşekkür ettim.

Keira, Brynn'e başını salladı, ikisi gözleriyle sessiz bir mesaj alışverişinde bulundular.

Sonra Keira bana döndü. "Daha önce söylediklerini düşünmek için vaktim oldu ve konuşmak istediğim bazı şeyler var."

"Tamam. Bu iyi. Ben..."

"Dışarı ıkalım." Keira'nın yüzündeki ifadeyi okumak imkansızdı. Onu eskiden ne kadar iyi tanıdığımın aksine, o zamanlar yüz hatları kalbini çok iyi yansıtıyordu. Artık kendini kapatmıştı ve umarım bunun suçlusu ben değildim.

Siktir, kimi kandırıyordum ki? Muhtemelen suçlu bendim.

Brynn mutfakta kalırken, Keira ve ben yan kapıdan çıkıp evinin arkasındaki ormanlık alana gittik. Parlak yeni kilidi ve kapı çerçevesinin onarımını fark ettim, hırsızlık sırasında tahrip olan kısımlar yeni ahşapla değiştirilmişti. Bu manzara çenemi sıkılaştırdı.

Ağaçların gölgesinde hala kar vardı, gölgelere yapışmış inatçı kar yamaları. Yapraklar, kavak dallarında yeni yeni belirmeye başlamıştı, neredeyse gerçek dışı görünen taze bahar yeşili.

Keira dengesini kaybetti ve düz olmayan zeminde tökezledi. Onu dengelemek için yanına koştum, kollarımı dikkatlice onun etrafına doladım, bir elim belinde, diğer elim ise sağlam kolunu destekliyordu.

İki yıl önceki o gece dans pistinde olduğu gibi bana yaslandı, sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Nefesini, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum ve bir an için her şeyi unuttum. Neden ayrıldığımı unuttum, korumam gereken mesafeyi unuttum. Tek bildiğim, onun burada, kollarımda sağlam ve gerçek olduğu ve onu asla bırakmak istemediğimdi.

Ama bırakmak zorundaydım.

İsteksizce, tutuşumu gevşettim ve geri adım atmadan önce onun dengede olduğundan emin oldum. "İyi misin?" diye sordum. "Ağrın var mı?"

"İyiym." Derin bir nefes aldı ve ben onu dikkatle izledim, tekrar bana ihtiyaç duyması ihtimaline karşı yakınında kaldım.

Yavaşça yürümeye devam ettik, güneş yüzlerimizi ısıtıyordu, hava çam ve eriyen toprağın kokusuyla doluydu.

Sonunda, tekrar konuştu.

"Bana, bana zarar veren adamları bulmak için buraya geldiğini söylemiştin. Onları öldürmek için

Onları öldürmek için. Gerçekten öyle mi demek istedin?"

"Evet. Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındayım, ama Owen onları tutuklamaz ve sağlam bir dava açmazsa, yapmam gerekeni yapacağım."

"Kimse sana sormamış olsa da. *Ben* sana sormadım."

"Mesele şu ki Keira, bir şey yapmazsam kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum. Yine senin peşine düşme ihtimalleri var."

"Biliyorum," diye tersledi.

"Ama gelmeseler bile, sana yaptıklarından sonra o adamların serbest kalmasına izin veremem. Buna izin *vermeyeceğim*."

Son birkaç sözüm sert ve boğuk çıkmıştı. Rüzgâr şiddetini artırdı, üstümüzdeki dalları hışırdatıyordu. Ağaçların arasındaki gölgeler şimdi daha karanlık görünüyordu. Hava gergin, bekleyiş içindeydi.

Göğsü inip kalkıyordu. Emin değildim, ama koyu kahverengi gözlerinin büyüdüğüne yemin edebilirdim.

Keira bana yaklaştı ve gözlerime bakarak, "O zaman ben de varım. Sana yardım edeceğim. Ne yapıyorsan yap. Soruşturma. Onları bulma. Onları cezalandırma." dedi.

"Keira..."

"Sakin hayır deme. Bu benim savaşım. Ya benimle birlikte yaparsın ya da hiç yapmazsın."

Bu kadın, iki yıl önce tanıdığım Keira Marsh'tan çok daha sert biriydi. Buna razı olabilir miydim? Bu, Keira'yı daha da tehlikeye atabilirdi. Owen bunu öğrenirse, ki muhtemelen öğrenecekti, hiç hoşnut olmayacaktı. Ama zaten benden hoşnut değildi.

Gözlerindeki yoğunluk, geri adım atmayacağını gösteriyordu. Neye bulaştığını biliyordu.

"Tamam. Saldırganları bulmak için birlikte çalışacağız."

Gerisi... onu sonra düşünürüz.

Bu cevabı beklemiyormuş gibi bana göz kırptı, ama çabucak toparlandı. "Teşekkür ederim."

"Telefonunda beni engellemeyi kaldırır mısın? Sana mesaj atmam gerekebilir."

Gözlerini devirdi. "Öğleden sonra zaten kaldırdım. Ama bir şey daha var."

"Madem taleplerde bulunuyorsun?"

"Bunları talep etmemde bir sakınca yok, çünkü bunları talep etmeye hakkım var."

Dediğim gibi, bu benim mücadelem."

Bizim mücadelemiz, diye düşündüm içimden. O adamlar onun peşine düştüklerinde, bu benim mücadelem haline gelmişti. Böyle hissedeceğimi hiç beklemiyordum. Ama bunu duyduğum anda, ruhumun derinliklerinde bunu anlamıştım. Bu sorumluluğu üstlenmeye hakkım olmasa bile, yine de benim sorumluluğumdur.

"Devam et o zaman. Başka ne var?"

"Yemininizi bozmayacağınıza yemin etmelisiniz. Onları öldürmeyeceksiniz. Ciddiyim. Şiddet kullanmama sözünüzden dönerseniz, bunun sebebi ben olmayacağım."

Kahretsin. Bu bir sorun olacaktı.

Ağırlığımı değiştirdim. Botumun altında bir dal kırıldı. "Eğer tekrar tehlikeye girersen, ben öylece durup izlemeyeceğim."

"Kendini savunmakla başkalarını savunmak farklıdır, değil mi? Yasa bunları farklı şekilde ele alır. Boşluklar."

Yumuşak bir şekilde burnumu çektim. "Boşluklar mı?"

"Yaklaşık öyle." Kahretsin, dudaklarındaki küçük gülümseme milyonlarca yemini bozmaya değerdi. Çok çabuk kayboldu. "Lütfen, Dean. Yemini bozarsan bunun benim yüzümden olmayacağına söz ver. Vicdanım bunu kaldıramaz."

Ve bu tamamen adildi. Bu yemini bozduğumda, onun suçlanmamasını sağlayacaktım.

"Anlaştık. Şimdi, saldırının olduğu geceyle ilgili bana verebileceğin her ayrıntıyı bilmem gerekiyor. Ne zaman hazır olursan," diye ekledim, ne kadar yorgun görüldüğünü düşünerek.

Ama o başını salladı. "Üç haftadan fazla zaman geçti. O orospu çocuklarını yakalamak istiyorum ve başlamak için sabırsızlanıyorum."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Keira

"Yani bu Donny Phelan bizim baş şüphelimiz." Dean incelediği kağıttan başını kaldırıp bana baktı. "Ne kadar eminsin?"

Yemek masamda oturuyorduk ve masanın üzerinde bir dosyanın içeriği dağılmıştı. Tablet ekranında Phelan hakkında daha fazla fotoğraf ve bilgi gösteriliyordu.

"Yüksek değil," dedim. "Ama elimizde olan bu."

Dünün geri kalanını ve bu sabahı, yol kenarındaki lokantada Donny Phelan ile karşılaştığım an da dahil olmak üzere, cinayet gecesi hakkında hatırladığım her şeyi gözden geçirerek geçirdik. Belki bu sadece bir tesadüftü, ama polisler tesadüflere pek inanmazlar. Genellikle, belirli bir yerde ve zamanda bir şey olduğunda, bunun bir nedeni vardır. Motifler önemlidir.

Komşumuz olan dost canlısı hacker River, bize hem polis raporunu hem de Phelan hakkında bazı ön bilgiler sağlamıştı. River, projemizi kendine saklamayı ve Şerif Owen Douglas dahil olmak üzere diğer Koruyucuların radarına girmeden tutmayı kabul etmişti.

Şerif, resmi soruşturmadan beni hala uzak tutuyordu, ki bunu elbette anlıyordum. İşleri temiz tutmak için dikkatli olması gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Owen'ın River'ın gizli departman kayıtlarına erişimi olduğunu bilseydim şaşırırmazdım. Owen ona bu erişimi bile vermiş olabilirdi. Ama her şey inkar edilebilirlikle ilgiliydi.

Şu ana kadar Dean ve ben şerifin raporunu ve o gece yol kenarındaki lokantada tanıklarla yapılan görüşmelerin tutanaklarını okumuştuk: Garson Misty. Barmen. Hatta ifade veren Stephie ve Vivian bile. Lokantada güvenlik kamerası kaydı yoktu, ancak kişisel aracımın ön panel kamerası benim geliş ve gidişimi kaydetmişti.

Bunun dışında elimizde pek bir şey yoktu. Phelan'ın bir mazereti vardı ve polise konuşup bir şey söylemedikçe, resmi soruşturma başka yerlerde ipucu aramak zorundaydı.

Yaraladığım tetikçinin DNA kanıtlarına gelince, teknisyenler ulusal veritabanlarında herhangi bir eşleşme bulamamışlardı. Şerifin karşılaştırmak için bir şüpheli bulmadığı sürece, bu da bir başka çıkmaz sokaktı.

Ama belki Dean ve ben bir şekilde bir şeyler ortaya çıkarabilirdik. Resmi olmayan bir şekilde.

Kağıtları incelerken ve tabletteki bilgileri kaydırırken, Dean'e sürekli bakışlar atıyordum. Bakmamak imkansızdı. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra onu bu kadar yakınımda görmek dikkatimi dağıtırdı.

Göğsüm, bastıramadığım bir özlemle ağrıyordu. Ona kızgın kalmaya çalışmışım. Tanrı biliyor ki denemiştım. Ama öfkem kaygan bir şeydi ve altında daha yumuşak bir şey yüzeye çıkmaya devam ediyordu.

Bu adama karşı sadece fiziksel bir tepki miydi? Onun feromonları, yanıma yaklaştığında beni zayıflatıyordu.

Dean bu sabah geldiğinde Brynn buradaydı. Üçümüz için kahve ve kahvaltı getirmişti. Jessi's Diner'dan omlet, patates kızartması, Danimarka çöreği ve meyve içeren paketler. Tam bir ziyafet.

Kahvaltıdan sonra Brynn beni kenara çekip Dean'in tekrar etrafta olmasına gerçekten bir sakınca olup olmadığını sordu. Donny Phelan hakkında kendi araştırmamızı yapacağımızı açıkladım, ancak *intikam* konusunu hiç bahsetmedim.

Brynn, kanunsuz adaletle bir sorunu yoktu. Ama onun benim için endişelenmesini istemedim. "Dean'le başa çıkabilirim," dedim.

"Halledebileceğini biliyorum. Sadece senin de bunu bildiğinden emin olmak istedim. Ve benim de bildiğimi bilmeni istedim."

"Kafam karıştı, B."

O gülmüştü. "Ben de. Seni onunla yalnız bırakmamın bir sakıncası yok mu? Bugün spor salonuna gitmeyi düşünüyordum. Trace benimle antrenman yapmayı teklif etti. Onu yenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Evet, git. İyi eğlenceler. Ben iyiyim."

Brynn gittikten sonra, Dean ve ben saatlerce Phelan'ın dosyalarını inceledik. Dean'in bana verdiği tüylü çorapları giymiştim ve dün gece yeni battaniyeyle uyumuş, komodininin üzerine lavanta kokulu mum koymuştum.

Dün, Dean'e gitmesini söyledikten sonra, bana karşı gelip kaldı. Buna fazla anlam yüklememeye çalışıyordum. Dün söylediği tüm sözler kafamda dönüp duruyordu ama.

Seni özledim. Seni önemsiyorum.

Sana zarar veren adamları bulacağım.

Beni çaresiz bir kız gibi görmesine izin verirsem yazıklar olsun bana. Ama onun sözlerinin beni etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Hiçbiri önemli değildi. Bu iş bittiğinde, her ne ise, o gidecekti. Onun büyüüne bir daha kapılmamaya kararlıyım. Onu özlememek, hayal kurmamak. Kesinlikle hiçbiri.

Bu adama karşı romantik duygulara karşı sıfır tolerans politikası uyguluyordum.

"Tamam," dedi Dean. "Phelan hakkında şu ana kadar öğrendiklerimizi gözden geçirelim. Kağıt üzerinde bile bu adama tahammül edemiyorum."

Ben güldüm. "İnan bana, şahsen daha da kötüdür."

Donny Phelan otuz iki yaşındaydı. Sosyal medyada öfke uyandıran paylaşımlar yaparak ilk kez dikkatleri üzerine çeken, kendi kendini yetiştirmiş bir medya patronuydu. Kısa sürede yüz binlerce takipçi topladı ve şimdi her hafta onun çevrimiçi programını izliyorlardı. Programı podcast olarak da yeniden yayınlıyordu. Güncel olaylar hakkında atıp tutuyor ve dünyayı nasıl düzeltebileceğine dair fikirlerini ortaya koyuyordu. Esas olarak, her şey kadınları suçlamaktan ibaretti.

Programının adı *The Real Man Formula* idi.

Phelan geçen yıl Hart County'ye taşınmış ve yol kenarındaki barın barmeni bana söylediğine göre büyük bir mülk satın almıştı. Phelan şovundan reklam gelirleri elde ediyordu, ancak asıl para

merch ve satmaya başladığı tüm ekstralardan geliyordu. Kişisel koçluk, takviyeler, içsel erkeksi gücünüzü bulmak için Real Man Formula adlı kitabı ve aynı konuyla ilgili çevrimiçi seminerler gibi.

Şovun birkaç bölümünü dinlemiştik bile. Sanki çeşitli ses parçalarını bir karıştırıcıya koymuş, karıştırmış ve geri kusmuş gibi geliyordu, *sizin bilmenizi istemedikleri* tüm sırları bildiğini iddia ediyordu. Kadınların çalışmasının, konuşmasının, bağımsız düşünmesinin tehlikeleriyle çok ilgisi vardı.

Bu adam tam bir av.

Dean, düşünceli bir şekilde kağıtları karıştırdı. "Yani, Phelan kendini Gerçek Erkek olarak görüyor. Bu ne anlama geliyorsa. Ama bunun ne kadarının pazarlama ve reklam, ne kadarının gerçekten inandığı şey olduğunu anlamamız gerekiyor. Onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu. Kiminle bağlantılı olduğunu."

"Doğru," dedim. "Ortalama bir podcast yayıncısı, görev dışı bir polise ders vermek istediğinde arayabileceği eğitimli katillerin hazırda beklediğini sanmıyorum."

Öğrendiğimiz her şeyden yola çıkarak, Phelan, özellikle bir kadın tarafından aşağılanmayı unutacak türden bir adam değildi. Evet, beni öldürmek için maskeli silahlı adamlar göndermek aşırı bir tepkiydi. Ama daha kötüsünü de duymuştum.

Dean çenesini ovuşturdu. "Onunla konuşmam lazım. Yüz yüze. Şerif olarak Owen, Phelan avukat hakkını kullanırsa onu sorgulayamaz, ama ben özel bir vatandaşım. Ona istediğim her şeyi sorabilirim."

"Yani, onunla konuşmamız gerekiyor demek istiyorsun."

Dean masanın karşısından bana baktı. "Sen polissin. Bu da Owen ile aynı kurallara tabi olduğun anlamına gelir."

"Şu anda kendimi polis gibi hissetmiyorum. Senin gibi bir sivil olarak davranacağım. Onu bizimle konuşmaya zorlayamayız, ama eğer isterse?" Tablet ekranındaki Phelan'ın arka planını işaret ettim. "Bu adamın tek derdi itibarını korumak. Önemli ve otoriter görünmek. Eğer ona gidersem, benim söyleyeceklerimi dinlemekten kendini alamayacaktır. Sırf bana yanıldığımı söyleyebilmek için bile olsa."

"Belki. Ama sen hala iyileşiyorsun. Sana elini sürerse..."

"Bu onun tarzı değil. En kötü ihtimalle bana kötü sözler söyler. Ne olmuş yani? nemli olan, ben oradaysam bizimle konuşmayı reddedeceğini sanmıyorum. şerif söz konusu olduğunda avukatının arkasına saklanması bir şey. Ama o otoparkta onu aptal durumuna düşüren küçük kızıdan saklanmak?"

Dean'in yumruğu kalemi o kadar sıkı sıkı ki, kalem gıcırdadı.

Sonra ince metal kırıldı ve ben irkildim. Bir küfür mırıldandı ve yedek bir kağıda mürekkebi sildi.

"Ama sakın olmalısın," dedim. "Ben her zaman sakiniyim."

"yle olduğunu sanıyordum. İlk tanıştığımızda, Zen havası vardı sende. Sessiz ve dşnceliydin, barın arkasında diğer insanların sorunlarını dinliyordun. şimdi ise o kadar emin değilim." O benim için her zaman gizemli biriydi. Ama Dean, gerçek kişiliğinin ne kadarını gizlemişti?

"Ben çok kontrollü biriyim, Keira. Artık keskin nişancı olmayabilirim, ama o beceriler benim kanımda var."

"Doğru. Son derece kontrollü. Duvara yumruk atıp masum bir yazı gereçlerini mahveden adam diyor bunu."

"Senin güvenliğin söz konusu olduğunda hassas davranıyorum galiba." Kaşlarımı kaldırdım.

Dn Dean'in itiraf ettiği başka şeyler hakkında sürekli düşünüyordum. Hkmetin suikastısı olduğunu. Onun birini öldürdüğünü hayal edemiyordum. Hart County'de yaşarken tanıdığım adam, bu imajdan çok farklıydı.

"Tamam," dedi. "Donny Phelan ile gayri resmi sohbetimiz sırasında sakın kalacağıma söz veriyorum."

"Ya da bunu tek başıma yapabilirim. Sen şofrm ol ve arabada bekle."

"Hayatta olmaz," diye homurdandı. Hiç de her zamanki rahat ses tonu değildi. Ama bu ses, omurgamdan aşağı, bacaklarımın arasına kadar saf bir arzu dalgası gönderdi.

Kahretsin. Dean, nazik ve tatlı olduğunda bana her zaman seksi gelmişti. Tam bir kedi nanesi gibiydi. Ama intikam peşinde olan Dean?

Tehlikeli. Kelimenin her anlamıyla.

O öğleden sonra hemen yola çıkmak istedim. Ama Dean dikkatli olmamı söyledi. Bir sonraki fizik tedavi randevumu geçirmemi ve iyileşmemin iyi gittiğinden emin olmamı istedi.

Ayrıca biraz zaman ayırıp, Real Man Formula'nın çevrimiçi faaliyetlerini daha iyi anlamak için keşif yaptık. Daha fazla ayrıntı ekledik.

Phelan, takipçilerini günlük faaliyetlerinden haberdar eden insanlardan biriydi, bu da ne zaman evde olacağını tahmin etmeyi oldukça kolaylaştırıyordu. Her çarşamba günü programını kaydeder ve salı günlerini hazırlık çalışmalarına ayırırdı.

Bu da, onu ikna edebilirim, muhtemelen Salı günü de bizimle görüşecek zamanı olacağı anlamına geliyordu. Randevu almaya çalışıp adamın programının uygun olmadığını söylemesine fırsat vermektense, sürpriz yapmanın daha iyi olacağını düşündük.

Bir Salı öğleden sonra, Dean eski bir kamyonetle evimin önüne geldi. Ben de içeri bindim. İçerisi eski deri ve motor yağı kokuyordu ve koltuk iki yerinden koli bandıyla yamalanmıştı.

"Selam," dedi. "Öğleden sonra canlanmak istersen diye içecek getirdim. Benim için kahve, senin için chai." Orta konsoldaki iki bardağı işaret etti.

"Teşekkürler. Fazladan kafein muhtemelen iyi gelir." Saçlarımı şekillendirmek için zaten erken kalkmışım. Bütün günü Dean'le geçirecektim. İyi görünmek isteyen bir kızı suçlayabilir misiniz?

Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri, onunla birlikte evimden dışarı çıktığım ilk seferdi ve nedense bu çok önemli bir şey gibi geliyordu. Sadece Donny Phelan'ı göreceğimiz için değil.

"Brynn bana bir kamyonet aldığını söyledi," dedim. "Kasabada herkes senden bahsediyor. Kimse tam olarak nerede kaldığını veya ne yaptığını bilmiyor."

Ben de ona bu soruları sormamaya karar vermiştim. Çünkü *önem vermemem gerekiyordu*. Yine de bu konuyu gündeme getiriyordum.

"Küçük kasabalarda insanlar konuşmayı sever," dedi. Hiçbir şey belli etmeden.

Peki. Neyse. Bu iş bittikten sonra Dean yine gidecekti. Kendime bunu hatırlatmaya devam etmem gerekiyordu.

Phelan arazisi neredeyse bir saatlik sürüş mesafesindeydi. Kuzeydeki virajlı dağ yolunu takip ederek, çam ve kavak ağaçlarının arasından tırmandık, ta ki ağaçlar seyrekleşip manzara açılana kadar. İlbaharın sonları, manzarayı canlı yeşil tonlarla boyamıştı. Uzaklarda karlı zirveler yükseliyordu.

Sonra açık, geniş bir manzaraya indi. Ufukta, bölünmüş çitlerle ayrılmış ve otlayan sığırlarla dolu, dalgalı tepeler uzanıyordu. Nefes kesiciydi. Böyle manzaralar, Hart County'den hiç ayrılmak istemememin sebebiydi. Dean ise tam tersiydi. Her zaman daha yeni ve daha iyi bir şey arıyor gibiydi.

Bugün sessizdi, elleri direksiyonu sıkıca tutuyor ve gıcırdatıyordu. Beyazlaşmış parmak eklemleri, hissettiği gerginliği ele veriyordu.

Komik olan, Phelan'ı tekrar göreceğim için o kadar da gergin değildim.

Belki de sonunda bir şeyler yapıyordum ve bu bana iyi geliyordu. Ya da belki de Dean'in yanımda olacağını bilmemdi. Ona ne kadar sinirlenirsem sinirlenim, onun yanında olmayı seviyordum. Ve bu geçici soruşturmada onun yardımına kesinlikle ihtiyacım vardı.

"Peki," dedim. "Hâlâ yaklaşımımızı belirlemedik."

"Biliyorum." Çenesindeki kas seğirdi. "Gerçekten de liderliği bana bırakman gerektiğini düşünüyorum. İçeri girip Phelan'a kibarca yardımını istediğimizi açıklayacağım. O gece yol kenarındaki lokantada şüpheli bir şey fark edip etmediğini soracağım. Bizimle işbirliği yapıp bize ayak uydurması için ona bir bahane sunacağım, böylece kahraman gibi davranabilir."

"O zaman onu yalan söylemeye davet etmiş oluruz."

"Yalan söyleyeceğini beklemeliyiz. Ama yalancılar her zaman bir şeyler ele verir. Gerçeğin bir ipucunu. Bizim ihtiyacımız olan da bu. Onun bunu yaptığından emin olmamız lazım. Eğer o *yapmadıysa*, zamanımızı boşa harcamamızın bir anlamı yok."

Ev uzaktan göründü. Bir tepenin üzerinde, tüm vadiyi gören bir konumdaydı, bir tarafında dairesel bir araba yolu ve büyük bir garaj vardı.

"Seninle benim stratejimiz aynı," dedim. "Onun elini göstermesini istiyoruz. Ama bence onu kızdırmak en hızlı ve en etkili yöntem. Sadece bana kötü şeyler söylemesini istemiyorsun."

"Tabii ki hayır. Bana sakın kalacağıma söz verdirdin. Sana kötü davranırsa, işler çok daha zorlaşır."

"Peki sen tam olarak kimsin? Biz ortaya çıktığımızda, ilk başta onunla çok samimi davranıyorsun."

"Arkadaşın. Tam olarak neysem *oyum*."

Daha çok refakatçim gibi, diye düşündüm.

"Yine arkadaş mıyız?" diye sordum. "Buna izin verdim mi?"

Dean kıkırdadı. "Ben devam çalışmaya çalışmaya kazanmaya devam edeceğim. arkamda arkadaşlığımızı geri kazanmak için çalışmaya"

Gözlerimi pencerenin dışındaki manzaradan ayırmadım.

"Uzlaşabiliriz."

"Dost düşmanlar mı?"

Ben gülerek burnumu çektim. "Hayır. Phelan'a yaklaşımdan bahsediyorum. Senin yöntemini deneyeceğiz. Nazik davranıp, onun yardımını isteyeceğiz. Ama bu işe yaramazsa, *benim* yöntemimi deneyeceğim. Onu kışkırtacağım. Sen ise her zamanki gibi sakın ve mantıklı dekan olacaksın."

Çünkü Phelan'ın bugün bana elini sürmesi imkansızdı. Ellerini kirleten bir tip gibi görünmüyordu, hele de seyircilerin önünde.

Dean gülümsedi ve gülümsemesinde yeni bir keskinlik vardı. Daha sert ve çok daha korkutucu bir şey. Onun yüzeyinin altında kısa bir an görünen bir şey.

"Tamam. İyi polis/kötü polis numarası. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Dean

Yolun sonuna geldik ve evin önündeki dairesel asfalt alana yaklaşırken hızımı düşürdüm. Bir tarafta kapalı bir otopark uzanıyordu ve ben de eski kamyonetimi bir dizi kamyonet ve SUV'nin yanına park ettim.

Bir planımız vardı. Ama Keira'nın eski bir askeri atasözünü bilip bilmediğini merak ettim: Hiçbir plan düşmanla karşılaşınca ayakta kalamaz. Bilmiyorsa, ben de bu konuyu açmayacaktım.

Her şeye hazırlıklı olacaktım. Benim önceliğim Keira'ydı. İkincisi ise Donny Phelan'ın kafasının içine girmekti. Yöntemler konusunda esnek davranacaktım.

Arabadan indiğimizde, Keira'nın bakışları araçların üzerinde kaldı. Siyah bir Ford Explorer'ın yanında durdu ve ifadesi sertleşti.

"Şu araba," dedi sessizce. "Saldırganların kullandığı kaçış arabasının tarifine uyuyor. Tertemiz. Sanki yeni temizlenmiş gibi."

Arabayı inceledim, sonra başımı salladım. "Onu buraya park etmek oldukça aptalca olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Doğru." Yavaşça nefes verdi. "Ama Owen arama emri alamadı, belki de Phelan gerçekten o kadar kendinden emin."

Bu da Keira'nın burada güvenliğini sağlamak için tetikte olmam gerektiği anlamına geliyordu. Eve doğru yürürken araçları gözlemleyerek ayrıntılarını not aldım.

Park alanının ötesinde, şehir otobüsü büyüklüğünde bir tekne veya karavanı alabilecek kadar büyük bir garaj vardı. Garaj kapıları kapalıydı, içinde ne olduğunu göstermiyordu. Yine de bu araçlar dışarıda park edilmişti.

Evin ön girişi, ferforje ve koyu renkli ahşaptan yapılmış, önümüzde yükseliyordu. Ortaçağ kalesine ait gibi görünen kapının iki yanında büyük fenerler vardı.

Henüz kimse bizi durdurmamış olmasına şaşırdım. Bu adamın medya imparatorluğu ve devasa egosu göz önüne alındığında, güvenlik kontrol noktaları ve klipsli dosya tutan güvenlik görevlileri bekliyordum.

Zili çaldım ve içeriden yankısı geldi. Keira başını kaldırıp baktı. "Kamera." Kapının üstüne monte edilmiş küçük siyah bir kubbeyi işaret etti.

Ben de hafifçe başımı salladım. Zaten izleniyorduk.

Bir dakika sonra, interkom hoparlöründen bir kadın sesi geldi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bay Phelan'ı görmeye geldik," dedim.

"Randevunuz olduğunu sanmıyorum." "Bu sıradan bir ziyaret."

Keira öne çıktı ve sesi daha hafif bir tona büründü. "Bay Phelan'la yaklaşık bir ay önce tanıştım. Beni hatırlayabilir. Ben Keira Marsh. Şerif Yardımcısı Marsh, ama şu anda izindeyim. Bize birkaç dakika zaman ayırırsa çok minnettar oluruz."

Gülümsemeyi sakladım, umarım kamera onun gözlerini devirmesini yakalamamıştır.

Birkaç saniye sonra ön kapı açıldı. Kapıda, temiz bir etek takım giymiş orta yaşlı bir kadın belirdi.

"İçeri girebilirsiniz." İfadesi profesyonelce ifadesiz, duruşu sertti. "Ben Bay Phelan'ın asistanı Natasha."

"Ben Keira. Bu da Dean."

Natasha bizi içeri almak için kenara çekildi. Evin içi, başımı geriye eğip tümünü görebilmem için beni hayran bırakan, etkileyici bir tonozlu girişe açılıyordu. Tavandan, Silver Ridge'deki kayak merkezi kulübesine benzeyen boynuzlardan yapılmış avizeler sarkıyordu.

Natasha bizi oturma odasına götürdü. Derin bordo renkli deri kanepeler, tek bir tahta parçasından yapılmış ve ayna parlaklığında cilalanmış bir sehpanın etrafına dizilmişti.

"Bay Phelan birazdan sizinle görüşecek," dedi Natasha ve ortadan kayboldu.

Keira ve ben birbirimize baktık. Sessizce iletişim kurduk. Burada kamera yoktu, ama dikkatli olmak akıllıca olurdu.

Keira'nın gözleri, "*Ne şık bir yer*" diyor gibiydi. *Masraftan kaçınılmamış.*

Ne gösterişli.

Dikkatli ol, geri iletmeye çalıştım. Onu hafife alma.

O gülümsedi.

Bir dakikadan az bir süre sonra, Donny Phelan içeri girdi. Açık mavi kovboy şapkası ve kulağında parıldayan elmas küpeyle odaya girdi. Kot pantolonu lüks bir butikten yeni alınmış gibi görünüyordu, göğsünde *Armani* yazan ince bir tişört giymişti. Tabii buna ince denilebilirse.

"Bay Phelan. Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." Keira'nın sesi kibardı, hatta özür diler gibiydi. Oyunculuk yeteneğinden etkilendim. "Beni hatırlayacağınızı bilemedim, ama..."

"Marsh yardımcısı. Elbette sizi hatırlıyorum."

O yaklaşırken onu inceledim, Keira'ya saldırı emrini veren adamın bu olup olmadığını merak ederek.

"Başına gelenleri duydum. Çok korkunç." Phelan, kolundaki askıya baktı ve sonra bakışları beni gerginleştiren bir şekilde üzerinde kaymaya devam etti. "Ama polis memuru olarak birçok düşman edindiğini tahmin ediyorum. Riskli bir iş." Bir an durdu, gülümsemesi keskinleşti. "Senin gibi genç bir kadının başa çıkması için çok fazla."

Keira gözlerini kırıştırdı ve başka yere baktı. Gerektiği gibi dikkatli davranıyordu, ama şimdi göğsümde öfke alevlendi.

Ona böyle şeyler söyleyen bu adamı lanetliyorum.

"Gününüzü bölüp habersiz geldiğimiz için özür dileriz," dedim.

Phelan bana odaklandı. "Peki siz kimsiniz? Adınızı duyamadım."

"Dean Reynolds." Bir adım öne çıkıp elimi uzattım. Sonra, içimden gelen bir dürtüyle, "Programınızın hayranıyım" diye ekledim.

Phelan'ın tavırları bir anda değişti, göğsü kabardı. "Öyle mi? Hayranlarımla tanışmak her zaman büyük bir zevk."

El sıkıştık ve yüzümün çok fazla şey ele vermediğini umarak kendimi gülümsemeye zorladım. Mesela, o kendini beğenmiş ifadesinin tam ortasına

Yumruğumu onun kendini beğenmiş ifadesinin tam ortasına indirmek istediğim gibi.

Plana sadık kal.

"Sizin yardımınızı umuyorduk," dedim. "Keira'nın yaralandığı gece onunla aynı bar ve restoranda olduğunuzu biliyorum. Bize bir ipucu verebilecek herhangi bir şey görmüş olabileceğinizi umuyorduk."

Phelan başını eğdi. "Görünüşe göre şerif hiçbir ilerleme kaydetmemiş."

Keira yanımda kıpırdadı. "Şerif Douglas'ın sorularını cevaplamayı reddettiniz."

Phelan ona gözlerini kısarak baktı. "Avukatlarımın tavsiyesi üzerine. Hepsi bu."

"O zaman bizimle konuşmaktan çekinmezsiniz herhalde," diye karşılık verdi. "Resmi olmayan bir şekilde."

Elimi koluna koydum. "Keira ve ben buraya sivil olarak geldik. Sadece Hart County'nin sakinleri olarak yardımınızı istiyoruz."

"Dean, Bayan Marsh ile tam olarak ne tür bir ilişkiniz var?" Bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Manevi destek için mi buradasın? O gece onunla sert bir tartışma yaşadık, bu yüzden buraya tek başına gelip benden yardım istemekten çekinmesini suçlayamam." Alaycı bir gülümseme attı.

Keira boğazından düşük bir ses çıkardı. "Yalvarmak mı? Size memnuniyetle gösteririm..."

"Ben onun erkek arkadaşıyım," diye sözünü kestim. Keira öksürmeye başladı.

Kolumu omuzlarına doladım. "İyi misin, bebeğim?"

"Evet," diye hırıltılı bir ses çıkardı. "Harika. *Bebeğim*." Bakışları, bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi söylüyordu.

Ama ne yazık ki. Phelan'a sadakatim konusunda hiçbir şüphe bırakmak istemiyordum, ona yalakalık yapıyormuş gibi görünsem bile.

Onun için Keira *benimdi*.

"Demek erkek arkadaşın hayranın," dedi Phelan Keira'ya, şüphecilikten çok eğlenmiş gibi. "Ne tesadüf."

"Kesinlikle öyle."

"Sanırım ilk tanıştığımızda kim olduğumu bilmiyordun." Phelan alaycı bir alçakgönüllülükle ellerini kaldırdı. "Ama hepimiz

. Oturalım. Natasha!" Sesini yükseltti. "Misafirlerimize içecek bir şeyler getir. Aç olan var mı? Aşçım öğle yemeği için tereyağlı bisküvi pişirdi. Artanlar var."

"Kulağa çok ev gibi geliyor," dedi Keira tatlı bir sesle, "ama ben almayayım."

Sen ne dersin, *bebeğim*?"

Gözleri, o kurabiyelerden birini alırsam, beni boğazlayabileceğini ima ediyordu.

"Sadece buzlu çay alayım," dedim.

Süslü kanepelerden birine oturduk. Deri, ağırlığımız altında gıcırdadı. Phelan, yüksek sırtlı bir sandalyeye karşı oturdu ve sanki tahtta oturuyormuş gibi rahatça yerleşti. Natasha, kristal bir sürahi buzlu çay ile geri geldi ve abartılı bir özenle üç bardak doldurdu.

"Gerçek bir imparatorluk kuruyorsun galiba," dedim. "Hart County senin gibi birine sahip olduğu için şanslı."

Keira burun kıvrıdı, sonra bir yudum çay içerek bunu gizledi.

Phelan ya fark etmedi ya da görmezden gelmeyi tercih etti. "Teşekkürler. Biraz alana ihtiyacım vardı ve bu mülk tam da buna uygun. Ev yavaş yavaş şekilleniyor. Orijinal yapısı sağlamdı ama vizyon gerektiriyordu, anlarsın ya? Dışarıya tenis kortları yaptırıyorum." Pencerelere doğru belirsiz bir hareket yaptı. "Ve şarap mahzenini genişletiyorum. Büyük şeyler başarmak istiyorsan büyük düşünmelisin."

Ben de başımı salladım. "Programında hep böyle söylüyorsun."

"Aynen öyle." O, geriye yaslanarak, konusuna ısınmaya başladı. "Takipçilerimin güçlerini geri kazanmalarına yardım ediyorum. Bizi kontrol etmek isteyen baskıcı kadınlardan, hak ettiğimiz şeyi geri almakla ilgili. Ve biliyor musun? İnsanlara yardım etmeyi gerçekten çok seviyorum. Bu yüzden bunu yapıyorum. Para da harika, yanlış anlama, ama asıl mesele görevim."

Keira tekrar öksürmeye başladı, omuzları titriyordu. "İyi misin?" diye sordum, sırtını okşayarak.

O başını salladı, gözleri düştü. "Aslında ben bana bunu tuvaleti tuvalete gitmem gerekiyor."

Sakıncası yoksa, Bay Phelan."

Kahretsin, ne yapmaya çalışıyordu?

Elini salladı. "Natasha sana yerini gösterecek."

Natasha'nın peşinden odadan çıkarken onunla göz göze geldim. Ama Keira'nın ifadesi tarafsızdı.

Onlar gittikten sonra, Phelan hafifçe öne eğildi. "Marsh'ın durumuna yardımcı olmak için bir şeyler yapabilmeyi isterdim. Ama o gece barda şüpheli bir şey görmedim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Bir an durdu, yüzünde anlamlı bir ifade belirdi. "Ateşli bir mizacı var, değil mi? Ağız oldukça bozuk. Muhtemelen gittiği her yerde insanları kızdırıyordur."

"Kendi fikirleri var."

"Bu sorun olabilir. Öyle kadınların onları hizada tutacak güçlü erkeklere ihtiyacı vardır."

Omuz silktim, zoraki bir gülümseme takındım. "Bunun üzerinde çalışıyorum. Onu güvende tutmaya çalışıyorum." Bu doğruduydu.

Ayağa kalktım ve oturma odasında dolaşarak çeşitli masalara ve raflara dağılmış pahalı eşyaları inceledim.

Phelan koltuğuna yaslanıp rahatladı. "Belki de Keira, onu ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmamalıydı. Ama bu, onun öğrenmesi gereken bir dersti."

Durdum ve başımı yavaşça çevirip ona baktım. Vücudum kaskatı kesilmişti.

"Bir ders mi? Ama evine girip ona zarar veren adamlar seninle hiçbir ilgisi yoktu, değil mi?"

Phelan güldü. "Tanrım, hiç de değil. Tabii ki değil.

—Sadece o gece onunla yaptığım konuşmayı kastettim. Ona daha dikkatli olması konusunda uyardım."

"Onun güvenliği için mi?"

"Aynen öyle. Onun gibi bir kadın polis olmamalı. Küçük ve narin. Kendisi için fazla güzel. Tek başına dışarı çıkmamalıydı. Sen onunla birlikte olmalıydın. Alınma ama."

En azından kısmen de olsa onunla aynı fikirde olduğum için sinirlendim. Keira o gece orada olsaydı. Ama onun öne sürdüğü nedenlerden dolayı değil. Keira harika bir polisti ve bazen fikir ayrılığına düşsek bile onu asla engellemezdim. İşini nasıl yapacağını biliyordu.

Evine giren haydutlar onu hazırlıksız yakalamıştı. Bu herkesin başına gelebilir. Erkek ya da kadın, polis ya da sivil.

Ama gülümsedim ve başımı salladım. "Doğru. Programında söylediğin gibi. Erkekler kendilerine ait olan şeylerin sorumluluğunu üstlenmelidir. Asla zayıflık göstermemelidir."

"Aynen öyle." Sanki en başarılı öğrencisiymişim gibi bana gülümsedi. "Peki ya sen? Hangi sektöresin, Dean?"

Ellerimi ceplerime soktum ve rahat bir duruş sergiledim. "Kışın kayak ve snowboard eğitmeni olarak çalışıyorum. Sezon dışında ise barmenlik yapıyorum."

"Ama sanırım hayattan daha fazlasını elde etmek istiyorsun. Başkaları için saatlik ücretle çalışmaktan daha fazlasını kendine ayırmak istiyorsun."

"Aklımı okudun."

"Yeni bir fırsat arıyorsan, satış elemanlarına ihtiyacım var."

Merakmış gibi davranarak çenemi okşadım. Bu, adam hakkında daha fazla bilgi edinmek için bir fırsat olabilirdi. Ona yakınlaşmak için. Gizli görevde kalmak için onunla yeterince uzun süre iletişim kurabilirsem.

"Öyle mi? İlgilenebilirim."

"Natasha sana başvuru formu verebilir." Phelan öne doğru eğildi. "Ama sana bedava bir tavsiye vereyim. Önce evde tavrını ortaya koymalısın. Keira'nın yerini bildiğinden emin ol." Bir an durdu, bakışları değerlendirici bir hal aldı. "Keira Marsh gibi bir kız tarafından kandırıldığını suçlamıyorum. O seksi vücudu? Yüzü? Herhangi bir erkeğin direnmesi zor olurdu."

Hayır, olmaz. Bu adamı ve iş fırsatlarını siktir et. Bu aptal için gizli görevde çalışmam.

Öfke göğsümde alevlendi, sıcak ve ani, ve yüzümde görünmesini zar zor engelleyebildim. Ellerim ceplerimde kalırken, sanki sadece ağırlığımı kaydırıyormuşum gibi, ona rahatça yaklaştım.

Keira'ya onu kışkırtmaması gerektiğini söylemiştim. Ama o şu anda burada değildi ve ben bunu kendim yapmaktan çekinmedim.

Planım sakın kalmaktı, ama neyse. *Planlar değişti.*

"Ama onu kontrol altında tutmalısın," diye devam etti Phelan, farkında olmadan. "Ona evde kimin patron olduğunu göster. Kalenin kralı, kümesin en büyük horozu kim olduğunu. Anladın mı?"

Gülümsedi. Ben de gülümseyerek başımı salladım. Ve o anda saldırdım.

Sağ elimdeki ilk iki parmağımı burun deliklerine sertçe sokup sıktım, diğer elimle de ağzını kapatıp çığlık atmasını engelledim. Gözleri fal taşı gibi açıldı, kovboy şapkası kafasından düşüp sandalyenin arkasına yuvarlandı. Saçları şapka altında sarkmıştı.

"Sanırım yeterince dinledim," dedim sessizce. "Şimdi sıra seni dinlemede. Derslerin öneminden bahsediyordun. Sana bir dersim var."

Phelan direnmeye başladı. Parmaklarımı burnunun içine daha sıkı bastırarak onu kontrol altına aldım. Yüzünden gözyaşları akıyordu. Natasha ve Keira'yı dinlemek için bir kulağımı açık tutarak ona yaklaştım, ama koridordan hiçbir ses gelmiyordu.

"Bak, ben her zaman kayak öğretmeni değildim. Eskiden insanları öldürerek geçimimi sağlıyordum. Bu işte çok, çok iyiydim. Becerilerim biraz paslanmış olabilir, ama yeniden antrenman yapıyorum Donny. Sırf senin için. Çünkü sen gerçekten ilham verici birisin."

Yüzü kızarıyordu. Sıkışan parmaklarımın etrafından nefes alırken burnundan hırıltılı nefesler geliyordu.

Yeminimi çoktan bozmuş muydum? Bazıları buna şiddet derdi. Ve bu çok iyi geliyordu. Keira'ya yaptıklarından sonra ona biraz acı çektirmek.

"Marsh'ın yardımcısını vurulduğu gece tehdit ettiğini biliyorum. Her şeyi biliyorum, Donny. Bir garsonu taciz ettiğini. Rahatsızlık verdiğini. Keira'ya büyük bir hata yaptığını, çünkü *'tanıdıkların olduğunu, önemli tanıdıkların olduğunu'* söylediğini biliyorum."

Phelan çılgınca başını salladı, gözleri daha da irileşti.

Kulağına fısıldayabilmek için ona yaklaştım. Mesajımı doğru anladığından emin olmak için. Sonuçta, önemli olan tavır almaktı. Değil mi? Bu pisliğin yerini bilmesini sağlamak.

"O adamları ona zarar vermeleri için gönderdiğini öğrenirsem, seni mahvederim. Sonunu getiririm. Jack ve Fasulye Sırıgı gibi üstüne atlarım ve kemiklerini öğütüp ekmek yaparım. Onu bir daha rahatsız edersen de aynısını yaparım. Anladın mı Donny? Ne demek istediğimi anladın mı?"

Elimi ağzından, "Evet!" diye cevap verebileceği kadar kaldırdım.

"Şimdi gerçek bir erkek gibi hissediyor musun? Kalesindeki bir kral gibi?"

Donny hafifçe başını salladı, burnundaki ağrıdan daha fazla gözyaşı akıttı.

"Güzel. Anladığınıza sevindim. Mesele şu ki, gerçek erkekler, *iyi* erkekler ailelerine ve arkadaşlarına iyi bakar. Bencil değildirler. Acımasızlık yerine affetmeyi seçerler. Ama biliyor musun Donny?"

Son bir kez eğildim.

"Ben iyi bir adam değilim. Seni parça parça parçalayacağım, *geriye hiçbir şey kalmayana kadar.*"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Keira

Natasha'nın hemen önümde yürüdüğü koridorda ilerledim. Kalın halı ayak seslerimizi boğuyor, devasa koridordaki her sesi yutuyordu.

Phelan'ın konuşmasını dinlerken o odada boğuluyordum.

Neyse ki oradan çıkmıştım.

Asistanı hakkında çok daha fazla merak ediyordum.

"Peki, Bay Phelan için çalışmayı seviyor musun?" diye sordum Natasha'ya, ses tonumu sohbet ediyormuş gibi tutarak.

"Bu mükemmel mükemmel bir O yürüdü hızlı etkin adımlarla etkili adımlarla yürüdü, sesinde hiçbir tonlama yoktu.

"Hart County'den misiniz?" Tekrar denedim.

Cevap yoktu.

Onun yanına yetişmek için biraz daha hızlı yürüdüm. "The Real Man Formula'nın hayranı mısınız? Sizin bakış açınızı merak ediyorum. Sonuçta siz bir kadınsınız."

"Ben Bay Phelan'ın işinin lojistiğine odaklanıyorum. İçerik konusunda ona danışmanlık yapan başka kişiler var."

Tamam, o zaman. İşvereni hakkında bana hiçbir bilgi vermeyecekti. Zaten bunu beklemiyordum.

Bu evde Phelan hakkında öğrenebileceğim başka şeyler olmalıydı. Burası devasa bir yerdi.

Solumuzdaki koridorda bir dal belirdi ve ben o yöne doğru ne olduğunu merak ederek onu takip etmeye başladım. Alçak ve boğuk sesler duyduğumu sandım, ama kelimeleri ayırt edemedim.

Natasha'nın eli omzuma kondu. "O tarafa değil," dedi keskin bir sesle.

Tabii, hiç şüpheli bir durum yoktu.

Beni ileriye doğru yönlendirdi. Birkaç saniye sonra, ana koridorun ortasında bir kapının önünde durduk. "Tuvalet burada. Gir."

Utanmış gibi görünmeye çalıştım. Aslında o kadar da zor değildi. Garip durumlarda rahatsızlık hissetme konusunda yeterince tecrübem vardı. "Aslında, tamponun var mı? Sanırım adet dönemim başladı." Bir an durdum, sonra eklemeyi edemedim, "Tabii Bay Phelan, Gerçek Erkek malikanesinde kadın ürünleri gibi şeyleri izin veriyorsa."

Tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

O pek hoşnut görünmüyordu, ama başını sallayarak kabul etti. "Çantamda var, ama ofisimde."

"Harika." Banyo kapısını işaret ettim. "Ben başlayayım.

Biraz zaman alabilir. Nasıl olduğunu bilirsin." Yüzümü buruşturdum.

Bana sert bir bakış attı, ama topuklarını döndü ve geldiğimiz yöne doğru hızlı ve kararlı adımlarla yürüdü.

Eh, o kadar da zor olmamıştı.

Tuvalete girip kapıyı kapattım, geri dönüp kontrol etmek isterse diye. Sonra hareketsizce durup dinledim.

Yaklaşık on saniye sonra, köşeyi dönmesi için yeterli bir süre geçtikten sonra, kapıyı açtım ve tekrar dışarı baktım. Ondan hiçbir iz yoktu.

Koridorda aceleyle ilerledim, bu sefer Natasha'nın beni uzaklaştırdığı dönüşü aldım. Bay Phelan'ın burada başka neler çevirdiğini öğrenmek istiyordum, çünkü kibar bir sohbetle ondan yararlı bir bilgi elde edebileceğimiz pek olası görünmüyordu.

Orada oturup, adamın söylediği iğrenç şeyler hakkında atıp tutmamak neredeyse imkansızdı. *Bu riskli bir iş. Senin gibi genç bir kadının üstesinden gelmesi zor bir iş.*

İnan bana dostum, ben de başa çıkması zor birisiydim. Denemek istersen dene.

Annem ben polis olduğumda çok korkmuştu. Ama benden şüphe ettiği için değil. O beni her zaman desteklemişti. Annem ben büyürken evde kalmıştı ve ailemizin kalbi ve ruhuydu. Yıllarca başka bir çocuk sahibi olmak için mücadele etmişti, bu yüzden Stephie benden çok daha küçüktü. Sonra babam vefat etti ve sadece üçümüz kaldık. Annem işe geri döndü ve bize her zaman, kafamıza koyduğumuz her şeyi yapabileceğimizi öğretti. İstedığımız hayatı yaşayabileceğimizi söyledi.

Annem nadiren sesini yükseltirdi ve muhtemelen bir torba market alışverişini bile kaldıramazdı. Spor salonundaki ağır halterleri kaldırmaması ise hiç mümkün değildi. Ama annemin, Donny Phelan gibi bir aptalın asla anlayamayacağı kadar güçlü bir karakteri olduğuna emindim.

Neyse. Dean orada kalıp adamlarla iyi geçinip, birkaç önemsiz bilgi kırıntısı elde etmeyi umabilirdi.

Bu arada ben etrafa bakınacak ve gerçekten kullanabileceğimiz bir şeyler bulmaya çalışacaktım. Dean bundan hoşlanmazsa? Eh, bununla başa çıkmak zorunda kalırdı.

Burada bir tane otoriter kadın var, millet, hazır ve nazır.

Açık bir kapıdan geçtim ve bir kişinin karton kutuları taşıdığını gördüm. Adam başını kaldırıp baktı ama ben soru sormasına fırsat vermeden yoluma devam ettim.

Birkaç dakika geçmişti ve Natasha her an geri dönebilirdi.

Zamanımın dolmadan önce bir şeyler, *herhangi bir şey* bulabilmek umuduyla adımlarımı hızlandırdım.

Belki de şeytani maskeler takan adamlar Phelan için çalışıyordu. Belki de *şu anda* buradaydılar. Bu düşünce içimi korku ile ürpertti. Ama devam ettim.

Sonra, Natasha'yla birlikteyken daha önce duyduğum gibi, yine sesler duydum. Bir sonraki kapıya yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Kapı kısmen açıktı ve içeride bir sandalyede oturan, büyük eli masanın üzerinde duran bir adam görebiliyordum. Bana doğru bakmıyordu.

"Ryan, sevkiyatın gecikmesi yüzünden çok kızgın," dedi adam.

Adamın keskin bir burnu ve iri, kaslı bir vücudu vardı. Onu daha önce hiç görmemiştim.

"Evet, ama bu yeni bir şey değil," diye cevapladı odanın içinden biri. "Bu bizim suçumuz değil. O olan..."

"Çeneni kapat," dedi gördüğüm adam sert bir sesle. "İşleri yoluna koymak bizim görevimiz. Mazeret kabul etmiyoruz."

Kalın parmaklarıyla masaya vururken taktığı büyük yüzüğü fark ettim. Ortasında büyük, düz mavi bir taş olan bir sınıf yüzüğü gibiydi. O yüzükte beni rahatsız eden bir şey vardı.

Daha önce bir yerde böyle bir yüzük görmüştüm.

Telefonumu çıkarıp, dikkatlice birkaç fotoğraf çektim, adamın elini ve kendine özgü yüzüğünü yakınlaştırdım.

"Burada ne yapıyorsun?"

İrkıldım ve arkamı döndüm. Natasha tam arkamda duruyordu.

Hemen telefonumun ekranını kapattım ve cebime koydum. "Üzgünüm. Tuvalette işimi bitirdim. Aslında tampona ihtiyacım yoktu. Yanlış alarmdı. Oturduğumuz salona geri dönüyordum ve sanırım yolumu kaybettim."

Natasha bana hiç inanmış gibi görünmüyordu.

Sonra arkamda ağır adımlar duyuldu ve yüzüğü takan adam aniden ortaya çıktı ve bana kızgın bir şekilde baktı. "Bu da ne böyle?"

"O kimse değil," dedi Natasha çabucak. "Biz sadece Bay Phelan'ın yanına dönüyorduk." Beni olabildiğince çabuk koridordan geçirdi.

Omzumun üzerinden baktığımda, keskin burunlu adam bana bakıyordu.

"Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum," dedi Natasha sessizce, sesinde uyarıcı bir tonla, "ama durman gerek. Kendi işine bak."

Evet, insanlar bana sürekli bunu söylüyordu. Bu konuda pek iyi değildim.

"O adam Bay Phelan için mi çalışıyor? Ne tür bir sevkıyattan bahsediyordu?"

Natasha durdu. Ama yüzündeki ifade artık boş değildi. Kadın *korkmuş* görünüyordu.

"Bay Phelan işe dönmek isteyecektir," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Sanırım gitme vaktin geldi."

Daha önce konuştuğumuz oturma odasına yaklaşırken, Dean koridorda bizi bekliyordu. Donny Phelan'dan hiçbir iz yoktu.

Dean'in yüzü kızarmıştı. "İşimiz bitti," dedi sakın bir sesle, çenesini sıkarak. "Gidelim."

"Ama..."

"Tartışmayalım, Keira."

Natasha başka bir şey söylemedi, sadece bizi ön kapıya kadar geçirdi ve biz çıkarken kapıyı arkamızdan sıkıca kapattı.

Dean'in eski kamyonetinde otururken, ona sert bir bakış attım. "Phelan'a söylemek istediklerimi söyleyemedim. Ona onun hakkında ne düşündüğümü tam olarak söyleyecektim."

Dean motoru çalıştırdı. "Ben senin için söyledim bile. Güven bana, mesajı aldı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Seni rahat bırakmazsa ne olacağını biliyor demek."

"Ne? Ne yaptın?" "Sakin kalamadım." Ağzım açık kaldı.

Sonra kıkırdamaya başladım.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordu Dean.

"Belki de deliriyorum." Bu da beni daha çok güldürdü. O kadar ki göğsüm ve omuzlarım ağrıyordu, ama yine de durmadım. Sadece rahatlamıştım.

Ve Phelan'ın sonunda intikamını almış olmasından oldukça memnunum.

"Ona tam olarak ne yaptın?" diye sordum.

"Çok iz bırakacak bir şey yapmadım. Eminim çok acımıştır, ama sanırım bir anlaşmaya vardık. Neredeyse altını ıslatacaktı." Dean gülümsüyordu, evden uzaklaşan uzun yolda araba sürerken bana bakıyordu. "Tuvalete gittiğini söylediğinde ne yapıyordun?"

"Ben mi?" diye masumca sordum. "Sadece tuvalete gitmem gerekiyordu. Ve aynada rimelimi kontrol etmek için."

Bana yan gözle baktı.

"Tamam, biraz keşif yapıyordum. Phelan'dan yararlı bir şey öğrenemeyeceğimiz anlaşıldığı için."

"Yaralanabilirdin Keira."

"Ama zarar görmedim. Ve bir şey öğrendim." Kulak misafiri olduğum kısa konuşmayı ona anlattım. "Adam Ryan adında birinden bahsetti. Sanki Ryan sorumluymuş gibi. Belki de geciken sevkiyat sadece takviye malzemeleri veya koçluk çalışma kitaplarıdır, ama ben öyle düşünmüyorum. Orada garip bir şeyler dönüyor."

Dean parmaklarını direksi y ona vurdu. "Olabilir.

Seni gördüler mi? Konuştuklarını duyduğun bu adamlar?

"Evet, gördüler. Ama birinin taktığı tuhaf bir yüzük dikkatimi çekti. Fotoğrafını çektim. Daha önce benzerini gördüğüme eminim." Telefonumu kaldırıp ekranımdaki fotoğrafı ona gösterdim. Dean hızlıca bir göz attı.

"Daha önce gördün mü? Nerede?"

"Onu hatırlamaya çalışıyorum. Yakın zamanda gördüm." Hafızamın derinliklerinde bir yerlerde, neredeyse ulaşabileceğim kadar yakın bir yerde bir anı vardı. "Şey olabilir..."

Düşünürken, gözlerim Dean'in kamyonetinin sağ tarafındaki aynaya kaydı.

Huh. Otoyolda, arkamızda oldukça uzak bir mesafede başka bir araç vardı. Daha önce orada değildi, ama şimdi bizimle aynı hızda gidiyor gibi görünüyordu.

Siyah ve kutu gibi bir araçtı. Phelan'ın evinin önüne park edilmiş SUV'ler gibi.

"Dean. Yanılıyor olabilirim, ama bizi takip eden biri olabilir."

Arka aynayı kontrol ederek küfretti. "Belki de sadece bu bölgeden ayrıldığımızdan emin olmak istiyorlardır." Arka aynaya bakarak Dean hızlandı. SUV bizim hızımıza yetişti.

Sonra bizi geçmeye başladı.

"Kahretsin. Onları sandığımızdan daha fazla kızdırmış olabiliriz. Onları başımızdan savacağım. Sıkı tutun. Yol biraz sarsıntılı olabilir."

"Tamam." Vadiden çıkarken ve yol viraj almaya başladığında kendimi hazırlamak için elimden geleni yaptım.

SUV bize yaklaşmaya devam etti ve endişe verici bir hızla aramızdaki mesafeyi kapattı.

Sadece birkaç dakika önce, o arı kovanını karıştırmak iyi bir fikir gibi gelmişti.

Otoyol tırmanıyordu, yol yüksek çam ağaçlarının arasından kıvrılarak daralıyordu. Bir sonraki virajda, korkulukların sağında bir uçurum belirdi ve aşağıdaki zemin sonsuza kadar uzanan bir vadiye dönüştü.

"Yaklaşıyorlar," dedim, kapı kolunu sıkıca tutarak.

Dean'in parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyazdı. "Onları görüyorum."

Koyu renkli SUV hızla ilerledi, motoru gürültüyle çalışıyordu. Yanımıza yanaştı ve o zaman onu gördüm.

Sürücü şeytani bir maske takıyordu.

"Dean," diye fısıldadım, sesim korkudan titriyordu. "Bu o. Onlardan biri."

"Sıkı tutun."

SUV bize doğru yöneldi, bizi yoldan çıkarmak ve korkulukların üzerinden atmak için. Dean'in kamyonetinin lastikleri, uçurumun kenarına doğru kayarken çığlık attı. Tekerleklerimizin altından çakıl taşları sıçradı.

"Çok yaklaştık," diye nefes nefese söyledim.

SUV tekrar bize doğru gelirken Dean bizi tekrar yola çekti. Bu sefer Dean hazırды. Sert bir şekilde hızlandı ve çarpışmayı önlemek için yeterince öne geçti.

Yol, dağ yamacına sarılırcasına keskin bir şekilde sola dönüyordu. Dean hızlıca döndü, kamyonet virajı dönerken yana yattı. SUV bizi takip etti, hemen arkamızda kaldı.

"Düz bir yol var," dedi Dean, gözleri önündeki yolu tararken. "Oraya vardığımızda, sertçe fren yapacağım. Hazır ol."

Viraj, her iki tarafı yoğun ormanlarla çevrili düz bir otoyol kesimine açıldı. Dean gaza bastı ve bir an için öne geçtik. Motor protesto edercesine gürültü çıkardı, ama eski kamyonet sandığımdan daha güçlüydü.

SUV de hızlandı ve mesafeyi kapattı.

Kendimi hazırladım. Sonra Dean frene bastı ve direksiyonu çevirdi.

Emniyet kemerime doğru savrulduğumda, iyileşmekte olan köprücük kemiğim acı içinde çığlık attı. SUV bizi geçip gitti. Bir an için maskeli yüzün bize doğru döndüğünü gördüm.

Sonra sürücü aşırı düzeltme yaptı. Direksiyonu kırdı. SUV yoldan çıktı ve sağ ön tamponu, metalin ve kırılan camın mide bulandırıcı bir sesiyle bir ağaca çarptı.

Buruşmuş kaputtan duman yükselmeye başladı.

"Acaba..." diye başladım.

"Hayır," dedi Dean kararlı bir şekilde. "Buradan gidiyoruz."

Hızlandı ve biz de kazayı geride bırakarak

.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dean

Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olana kadar sürmeye devam ettim, sonra birkaç mil önümün açık olduğu bir yerde durdum.

Keira yolcu koltuğunda hala zor nefes alıyordu, sağ eli gösterge panelini sıkıca tutarken sol eli koltuğa yaslanmıştı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Saçlarımı yüzümden geriye attım ve emniyet kemerimi çözdüm. "İyi misin?"

"Evet." Derin bir nefes aldı, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Evet, iyiyim. Ne sürüş ama."

"Buzlu dağ yollarında çok pratik yaptım. Yaralanmadığından emin misin? Kafanı vurmadin mı? Gözlerine bakayım."

Koyu kahverengi gözlerini bana dikti. "Dean, iyiyim."

Hayatta kalmamızı ve oradan çıkmamızı sağlamaya çalışırken içimdeki her şey sessizleşmişti, ama şimdi duygularım geri gelmeye başlamıştı. Görüşümü bulanıklaştıran öfke. Ona bir şey olabileceğine dair korku.

Ona dokunmam gerekiyordu.

Elimi uzattım ve elimi yanağına doğru okşadım. Sanki bu sefer onu gerçekten kaybetmediğimden emin olmak istercesine. Ve şaşırtıcı bir şekilde, Keira da elini uzattı. Kolumu tuttu ve yüzünü omzuma yasladı. Titriyordu.

Dudaklarımı sa çizgisine bastırdım ve gardenya kokusunu içime çektim.

Özlem midemi burktu.

"Şoförün taktığı maske mi?" diye sordum, sesimi zorlukla sabit tutarak. "Kesinlikle aynı mıydı?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Bunu şerifin ofisine bildirmeliyiz.

Bu, sana ikinci kez saldırı girişimleri. Seni öldürebilirlerdi."

Kafasını kaldırdı. "*Bizi* öldürdü. Ama bu insanların dikkatli olduğunu zaten biliyoruz. Owen'ın soruşturması hiçbir sonuca varmadı ve Phelan temelde dokunulmaz gibi görünüyor. Şerif kaza yerine bir araba gönderdiğinde, sürücü ve tüm kanıtlar ortadan kalkmış olacak. Hayır. Bunu kendimiz yapacağız. Bir tepki uyandırmak istedik ve başardık."

"Ama hâlâ buna hazır mısınız?" diye sordum.

Alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki hazırım. Ya sen? Yoksa beni eve bırakıp ikimiz için de kararı sen mi vereceksin? Yine çekip gidip beni geride mi bırakacaksın?"

Onu tehlikeye atmaya devam etme fikri hoşuma gitmiyordu. Ama ikimiz de risklerin farkındaydık.

"Hayır."

Yavaşça, kendimi geri çekip ona dokunmayı bırakmaya zorladım. Onun kokusunu içime çekmeyi bırakmaya.

Onu korumasız bırakmayacaktım. Onun bunu yapabileceğimi düşünmesi bile benim hatamdı.

"Seni eve götürmeyeceğim." "Nereye gidiyoruz?"

"Yeniden toplanıp nasıl tepki vereceğimize karar verebileceğimiz bir yere.

Bizi bulamayacakları bir yere. Sadece bu gece için." "Bu gece için mi?"

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Bir otel mi?" Keira göz ucuyla bana baktı.

Onunla bir otel odasını paylaşmak... Bu gerçekten kafamda olması gereken bir görüntü değildi.

"Hayır, başka bir yer."

Emniyet kemerimi tekrar bağladım ve arabayı vitesine taktım.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra çiftlik evine vardık. Güneş batıyordu, gökyüzünü kehribar ve kırmızı tonlarıyla boyuyordu. Uzaklardaki dağlardan çimlere uzun gölgeler uzanıyordu. Yol boyunca sessizdi. Düşünceliydi.

Keira sonunda sordu, "Neredeyiz?"

Kahretsin. Şimdi açıklamak zorundaydım.

"Benim sahip olduğum bir mülk."

"Bir... bekle, ne?"

"Bir mülk."

"Evet, *mülk* ne demek biliyorum. Ama bu bir ev." Parmakla işaret etti. "Bu senin mi?"

Başımı salladım.

"Senin bir evin var," dedi sakın bir sesle.

"Evet, Keira."

"Bu *senin evin*. Hart County'de."

"Şimdi eski zaman komedileri gibi konuşmaya başladık. İlk kim..."

Bana sert bir bakış attı, şakamı beğenmediğini gösteriyordu. Ya da komik bulmadığını.

"Bir LLC altında satın alındı," dedim, "yani benim adım yazmıyor. Güvenli."

"Güvenlik kısmına odaklanmıyorum. Bu..." Başını salladı. "Colorado'ya geldiğinden beri burada mı kalıyorsun?"

"Evet."

Sinirli bir şekilde kamyonetin kapısını açıp dışarı çıktı.

Başımı koltuğa yasladım. Şu ana kadar işler pek iyi gitmiyordu.

Yüzümdeki saç tellerini elime aldım. Bu sabah en son beklediğim şey Keira'yı buraya getirmektir. Colorado'ya döndüğümünden beri, ona itiraf etmeyi hiç düşünmediğim sırlarımı ona açmıştım.

Ama nedense, ona bu evi göstermek... *daha fazlasını ifade ediyordu*. Ve o zaten bu konuda çok kızgındı. Bu çok açıktı. Ama burada güvende olacağımızı biliyordum, önemli olan da buydu.

Cesaretini topla, Reynolds, dedim kendime. *Dışarı çık ve onunla yüzleş*.

Bu, bir manyak bizi bir vadiye çakmaya çalışırken hayatımız için kaçırmaktan daha mı korkutucuydu?

Derin bir nefes alıp, dışarı atladım ve kamyonetin kapısını kapattım. Ona yetiştiğimde, terasta tereddütle etrafına bakınıyordu.

"Ahşap süslemelerin boyanması gerekiyor," dedim, "ve verandanın basamaklarını tamir etmeye henüz vakit bulamadım. Yapılacaklar listesinde."

Keira, benim, evin varlığı yerine detaylarına odaklanma çabamı görmezden gelerek, sadece bakmaya devam etti.

"Birkaç valize sığmayacak kadar eşyan olduğunu bilmiyordum, ama meğer bütün bir evin varmış. Ve üzerinde bulunduğu arazi de, sanırım."

"Elli dönüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elli mi? Vay canına. Hiç çekinmemişsin, ha?" "Fiyatı iyiydi."

"Emin misin? Şimdi de bana milyarder falan olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Korkarım hayır."

"Sen *kimsin* ki?"

İç geçirdim. "Ben benim, Keira. Her zaman olduğum adam. Sen sadece eskiden sana göstermediğim dağınık yanlarımı görüyorsun."

Birkaç kez gözlerini kırptı.

Sonra sağ elini salladı. "Peki, hadi bana gizli sığınağını göster, Bay Suikastçı."

Kıkırdadım. "Biraz oturmak istemez misin? Az önce bir araba kovalamacası yaşadık. Bu herkesi sarsar, üstelik sen zaten yaralısın."

"Bana şu lanet evi göster, Dean," dişlerini sıkarak "Yoksa kendim gösteririm."

Ev, bodrum depo alanı hariç iki katlıydı. Zemin katta bir yatak odası, ikinci katta iki yatak odası vardı.

Üst kattaki yatak odalarına henüz dokunmamıştım, bu yüzden içini gezmemiz uzun sürmedi. Keira koridordan odalara göz attı. Buradaki banyo işlevseldi ama hiç de güzel değildi.

Alt katta aletler ve brandalar etrafa dağılmış, boya tenekeleri köşelerde yığılmıştı. Dağınıklığı görmezden gelerseniz, bazı güzel detayları da vardı. Eski taç pervazlı yüksek tavanlar. Çatlak camları değiştirdiğimde içeriye bol ışık girecek geniş pencereler. Zımparalayıp boyadığımda çok güzel olacak parke zeminler.

Tabii bunu başarabilirsem.

Tüm işi başkasına yaptırmak pahalıya mal olacaktı ve biriktirdiğim çok para olmasına rağmen, bu mülk konusunda hep kararsız kalmıştım. Ne yapacağıma karar veremiyordum. Neden satın aldığımı anlamaya çalışıyordum.

Keira'nın bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordum. Onun ne gördüğünü.

"İnternetim var. Cep telefonu çekmiyor, sana wi-fi şifresini verebilirim. Annen ve Brynn'e nerede olduğunu söylemek ister misin?"

"Şimdi değil, Dean," diye mırıldandı. "Geri kalanını görmek istiyorum."

Sırada mutfak vardı. Elektrik ve gaz çalışıyordu ve artık mutfak aletlerim de vardı. Hartley'nin ana caddesindeki bir ikinci el mağazasından aldığım bazı tabaklar ve mutfak eşyaları da vardı.

Ayrıca alt kattaki banyoyu gösterdim ve sarsıntıdan sonra ihtiyacı olursa ilk yardım çantası ve ağrı kesici ilaçlarım olduğunu söyledim.

Güneş neredeyse batmak üzereydi ve evin içi karanlığa gömülmeye başlamıştı. Birkaç ışığı yaktım.

"Hepsi bu mu?" diye sordu sessizce.

"Bir de üçüncü yatak odası var. Bu taraftan."

Koridorun sonuna geldiğimde, içeri girip lambayı yaktım. Sonra tekrar dışarı çıktım ve Keira'nın içeri girmesine izin verdim.

Kapı çerçevesine yaslandım. Bekledim. Nefesimi tutarak.

Bu oda evin geri kalanına hiç benzemiyordu. Tamamlanmış ve yaşanmaya hazırđı. Lamba, mavi boyalı duvarlara ve sade, modern perdelerle sıcak sarı bir ışık yayıyordu. Yatak, beyaz çarşaf ve lacivert yorganla örtülmüş bir kraliçe yataktı. İki uyumsuz komodinin yatağın iki yanında duruyordu.

Pencerenin köşesinde yıpranmış bir deri koltuk vardı ve ev eski olduğu için burada orijinal bir dolap olmadığı için uzak duvara sade koyu renkli bir ahşap dolap yerleştirilmişti.

Süslü bir yer değildi. Tek gerçek dekorasyon, çerçeveli olarak aldığım bir sanat baskısıydı. Ama yer güzel görünüyordu. En azından ben öyle düşünüyordum.

Umarım o da öyle düşünüyordur.

Keira, perdeleri kapalı olan pencerenin önünde durdu. Bakacak bir şey olmamasına rağmen, bana sırtını dönerek orada kaldı. Yüzünü benden mi saklıyordu?

Ellerimi ceplerime soktum. "Ne düşünüyorsun?" Arkasını dönmedi. "Ne düşündüğümün bir önemi yok." "Elbette var. Benim için önemli."

"Yine de bana bundan bahsetmedin bile," dedi boğuk bir sesle. "Beni buraya getirmenin tek nedeni, bugün birinin bizi öldürmeye çalışmasıydı."

Bu doğrudu. Tamamen doğrudu.

Belki bir ara onu buraya getirmek gibi belirsiz bir fikrim vardı, ama henüz değil. Şu anki durum beni açıkta hissettiriyordu, sanki hazır olmadığım bir parçam ortaya çıkmış gibi.

Bugün çok şey olmuştu ve *bu* hala beni rahatsız eden şeydi. Gerçekten mi?

Keira arkasını döndü. "Ne zamandır bu evin sahibisin?"

"Yaklaşık üç yıl önce aldım. Daha önce burada yaşarken."

"Anlamıyorum Dean. Ama sanırım şaşırmamalıyım.

hakkında hala bilmediğim çok şey var. Gerçekte kim olduğunu merak etmeme neden oluyor."

"Bazen ben de merak ediyorum."

"Bu beni rahatlatacak mı?" Keira başını salladı. "Giderken, çok uzun kaldığını söyledin. Kalıcı bir insan olmadığını söyledin. Ama bir ev mi aldın? Bu nasıl mantıklı olabilir ki?"

Kafamı kaşımaya başladım. Keşke bunu kendime bile açıklayabilseydim. "Bu bir yatırım olacaktı. Burada yaşayacağımı düşünmemiştim."

"Oh," diye mırıldandı. "O zaman belki de mantıklıdır." Gülümsedi, ama normalde ifade dolu kahverengi gözlerine ulaşmadı. Gözleri donuktu. Uzak. "Eminim bir gün birisi için güzel bir ev olacak. Tamamladığında ve kiraya verdiğinde. Şu anda güvenli bir ev olarak kullanılabildiği için şanslıyız. Çok uygun."

"Ama hoşuna gitti,
değil mi?" "Hoşuma
gittiğini söyledim ya."

"Sevindim," dedim yumuşak bir sesle.

"Ama bana bundan bahsetmediğin için hala biraz kızgıyım."

"Bu aralar bana kızgın olman sıkça görülen bir durum gibi görünüyor."

"Evet. Çünkü sonunda ne kadar sinir bozucu olduğunu anladım. Gerçek seni tanımaya başlıyorum." Odadan çıkarken yanımdan hızla geçti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dean

"Üzgünüm, fazla bir şey yok," dedim ve tabağı önüne koydum. Buzdolabındaki kısıtlı malzemelerle akşam yemeği için birkaç sandviç hazırlamıştım.

"Bana iyi görünüyor."

"Terasta yemek ister misin? Piknik masası var."

Keira etrafına keskin bir bakış attı. "Burada oturacak yerin olmadığına göre, teras ideal bir seçenek."

Sarkazmı tüm gücüyle ortaya çıkmıştı, bana bir dakika bile rahat vermiyordu, ama bu beni daha çok rahatlatmıştı. Araba kovalamacasından sonra travma yaşamış olsaydı bu kadar alaycı davranmazdı.

Üzgün ve sessiz bir Keira'ya göre, kızgın bir Keira'yı tercih ederdim.

Piknik bankında yan yana oturduk, birbirimize değil, yıldızlı gece gökyüzüne bakıyorduk. Hava serindi, ama çok da kötü değildi. Burada güvenliğimiz konusunda da endişelenmiyordum. Elli dönümlük arazinin en güzel yanı da bu. Önemli noktalara hareket sensörlü kameralar yerleştirip, telefon bildirimleri ile ayarlayabiliyordunuz.

Ben akşam yemeğini hazırlarken Keira, annesi Stephie ve Brynn'i arayarak, bu gece eve gelmeyeceğini, belki uğramayı planlamış olabileceklerini söyledi. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi. *Sadece biraz değişiklik yapmaya ihtiyacı vardı.*

Bunu böyle ifade etmek mümkündü.

Brynn ile olan görüşmesini kısa ve hoş tutmuş, Brynn'in gerçekte neler olup bittiğine dair sorularını açıkça kaçınmıştı. Brynn bugün ne yaptığımızı bilmiyordu, ama keskin sezgileri vardı ve bir şeyler döndüğünü biliyordu. Keira ve ben hikayelerimizi uyumlu hale getirmeliydik.

Keira'nın işleri nasıl hallettiğini, ne düşündüğünü bilmek isterdim. *Dean'e kızgın* olması dışında. Onu anlıyordum.

Aniden, nefesini tuttu.

Ayağa fırladım, tabağım gürültüyle yere düştü ve son birkaç patates cipsi yere saçıldı. Ne yaptığımı fark etmeden elimi ona uzattım.

"Ne oldu?" diye sordum. "İyi misin?"

"Uh." Bana gözlerini kırptırdı. "Bir şey hatırladım. Seni korkutmak istemedim."

Elim boynunun arkasına kaydı. Avucumun altındaki yumuşak teni, araba kovalamacasından sonra onu nasıl tuttuğumu hatırlattı. Bana nasıl yaslandığını. Daha önce yaptığım hataları affetmediğini biliyordum, ama o anda, kamyonetimde, başı omzumdayken, öyleymiş gibi davranmak istedim.

Elimi dikkatlice ondan çektim. Tekrar oturdum, ona dönük olarak bankın üzerine bacak bacak üstüne attım. "Özür dilerim. Canını yaktım mı?"

"O kadar narin değilim." Ses tonu, yine bana kızgın olduğunu gösteriyordu.

"Bir şey mi hatırladın?"

"Adamın bugün taktığı yüzük. Onu daha önce nerede gördüğümü hatırladım. Silahlı saldırının olduğu geceydi. Donny Phelan ile tartıştığım aynı yol kenarındaki lokantada."

"Başka biri de öyle bir yüzük takıyor muydu?"

"Evet. O gece barda yanımda oturan bir adam vardı. Sakallı, soluk mavi gözlüydü. Bana içki ısmarlamak istedi."

"*Kabul* ettin mi?" Soru, niyetimden çok daha suçlayıcı bir şekilde çıktı.

Kafasını eğdi. "Öyle olsaydı, sana ne?"

Sanki kıskanmak için en ufak bir hakkım varmış gibi. Biriyle görüşüp görüşmediğini bile konuşmamıştık.

Ama bir erkek arkadaşı varsa ve o adam onun evinde takılıp, ben aniden hayatına geri döndüğümde yüzüme karşı çıkmıyorsa, o zaman onun nesi vardı?

Boğazımı temizledim. "Hiçbir şey. Sadece olanları net bir şekilde anlamaya çalışıyorum."

Birkaç saniye daha bana kaşlarını çattı. "O adamdan içki almadım. Ama onda tuhaf bir şey olduğunu düşünmedim. Normal görünüyordu. Keşke adını sorsaydım." Gözleri, sanki bir şeyi hatırlamış gibi evin ötesindeki karanlığa kaydı. "Ama bu nasıl bir tesadüf olabilir? Bugün Phelan'ın evinde aynı yüzüğü takan başka birini görmek. Sonra şeytan maskesi takmış biri bizi kovalayıp yoldan çıkarmaya çalışmak."

"Katılıyorum. Bir bağlantısı olmalı." "Nasıl olduğunu bulmalıyız."

"Biz" dediği için rahatladım. Beni bu soruşturmadan kovmuyordu. "Bulacağız," dedim. "İyi bir takımız."

"Beni pohpohlamaya çalışma, Reynolds."

"Ne? Ciddiyim." Omuz silktim. "Kolun askıda olmasaydı ve iki kilodan fazla ağırlık kaldırabilseydin daha iyi olurdu. Ama başka yeteneklerin de var. Gerçek bir cesaretin var, Şerif Yardımcısı. Donny Phelan'ın evinde sanki orası seninmiş gibi dolaşıyordun."

"Tuvalete gittiğimde kızgındın. Yüzündeki ifadeyi gördüm."

"Belki. Ama yanılmışım. Senin sayende yeni bir ipucumuz var."

Çenesini kaldırdı. "Bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Tabakları içeri götürdük ve ben onları yıkadım. Keira mutfak adasındaki tek sallanan taburede oturup telefonunu kontrol ediyordu.

Ben bitirdiğimde, o cihazını masaya koydu. "Bu gece nasıl geçeceği hakkında konuşmalıyız," dedi.

Beynim hemen müstehcen düşüncelere kapıldı. "Anlamadım?"

Keira gözlerimi tam olarak karşılayamadı. "Tek yatak var, Dean. Kanepe yok. Uyuyacak başka yer yok."

"Oh. *Oh*. Doğru. Hayır, yatak senin. Bunu daha önce söylemeliydim."

"Seni odandan kovup yerde yatırmayacağım."

Yatağı benimle paylaşacağını mı söylüyordu?

Sadece bunu düşünmek bile sikimi titretti. Ne kadar da pisliktim.

"Zaten orada yatmıyorum. Üst kattaki odalardan birinde bir yatak takımım var. İhtiyacım olan tek şey bu."

"Hazır bir yatak varken yerde mi yatıyorsun?" diye inanamadan sordu.

"Yoksa yatak odasını neden bitirmiş olarsın ki?"

"Sen kendin söyledin. Benim hakkımda mantıklı olmayan birçok şey var."

O, başını sallayarak iç geçirdi. "Ve ben de senin sözlerine inanmaya başlamalıyım."

Onu koridorda yürüdüm ve yatak odasının kapısına gelmeden önce durdum. Lamba hala açıktı ve dar koridorda Keira'nın çiçek kokusu başımı döndürüyordu.

O buradaydı. Benim evimde. Hâlâ buna inanamıyordum.

"Duş alabilirsin," dedim. "İstediğin eşyalarımı kullanabilirsin. Burada kendi eşyaların olmadığı için üzgünüm."

"İdare ederim. Sadece güzel görünmemi bekleme."

"Sanki başka bir şey gibi görünürsün de."

"Övgü beklediğimden değil."

"Sana iltifat etmeye çalışmıyordum. Bu sadece gerçek. Sen çok güzelsin." Gözlerini kaçırıldı.

"Ciddiyim." Elimi kaldırdım, parmaklarımla çenesini okşayarak bana bakmasını sağladım.

Kahretsin, ne yapıyordum ben?

Az önce *yatakta* yaptığımız garip konuşmayı düşünürsek, çok ileri gidiyordum. Ama kendimi tutamıyordum. Birlikte çok zaman geçiriyorduk, kıl payı kurtulduğumuz olaydan dolayı çok heyecanlıydım ve belki *de* ilk kez aynı çatı altında uyuyacaktık.

Sonra, beni şaşırtacak şekilde, Keira parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını yanağıma bastırdı.

Sinir uçlarım tüm vücudumda alevlendi. Geri çekildiğinde, aramızda bir santimetreden az mesafe kalmıştı. Tek bir adımla, iki yıl önce o dans pistinde olduğu gibi bedenlerimizi birbirine yaklaştırabilirdim. Ona ayrılacağımı söylediğimde, kalbim her atışında bana "*Ka*" diyordu.

"Bu gece burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler," dedi. "Ve az önce yaptığın muhteşem sürüş için. Bizi kurtardın."

"Ne zaman istersen. İyi geceler, Keira." "İyi geceler."

Keira banyoya girdi, ben de bu fırsatı değerlendirip ona giyecek bir şeyler aldım. Değiştirmek isterse diye.

Yukarı koşup, ona ne alacağıma karar vermek için uzun dakikalar harcadıktan sonra, aşağıya koştum. Hâlâ banyodaydı.

Küçük giysi yığnını şifonyerin üzerine koydum ve yatak odasına son bir kez göz gezdirdim. Hiç uyumadığım bir oda olmasına rağmen, bu evin ilk bitirdiğim kısmıydı.

Neden? Bilmiyorum.

Ama şimdi Keira buradaydı ve uyuyabileceği güzel bir yeri vardı. Belki de bu, beynimdeki gizemlere yeterli bir cevaptı. Her şey onun içindi. Yaptığım her şey, ne kadar çelişkili olursa olsun.

Hepsi onun içindi.

Keira banyoda işini bitirirken, ben mutfığı topladım. Onun çıktığını duydum. Sonra yatak odasının kapı mandalının kapandığını duydum.

Yukarı çık, dedim kendime. Ama çıkmadım.

Bunun yerine, sessizce tekrar koridora çıktım. Kapalı yatak odası kapısına baktım. Lanet olası bir sapık gibi. Bir soru aniden zihnimde yer etti.

İki yıl önce beni istediğinden oldukça emindim. Hâlâ istiyor muydu?

Aslında iki soru vardı: Eğer beni istiyorsa, aramızda bir şey olmasına izin verebilir miydim?

Orada durup avucumu pürüzsüz ahşap yüzeye koydum, o odada onunla birlikte olmak için can atıyordum.

Ona benim için ne kadar değerli olduğunu söylersem ne olur? Onu başka biriyle düşünmek beni ne kadar deli ediyor. Beni

onu öpmeme izin verir miydi? O da beni öper miydi?

İçeri girdiğimi hayal ettim. Onu nazikçe kollarımın arasına aldığımı. Onu yatağa yatırdığımı ve yaralarına dikkat ederek yavaşça giysilerini çıkardığımı.

Çok hızlı bir şekilde, fantezim tatlı olmaktan çıkıp müstehcen bir hal aldı. Keira'nın bana ihtiyacı olduğunu söylediğini hayal ettim, sonra soyunup sikimi serbest bıraktım. Dilim, tüm gizli yerlerinin tadına bakana kadar, santim santim vücudunda aşağı doğru ilerledi. Yavaşça içine girdim. Uzun zamandır istediğim şeydi bu.

Kahretsin, çok iyi olurduk. Ama aynı zamanda affedilemez bir şekilde yanlış olurduk.

O asla senin olmamalıydı.

Sonunda, kendimi geri çekmeye zorladım ve döndüm.

ON ALTI. BÖLÜM

Keira

Sabah uyandığımda ve tavana gözlerimi kırptığımda, hiçbir an kafam karışmadı. Tam olarak nerede olduğumu biliyordum. Dünün her dakikasını, her şeyi hatırlıyordum.

O SUV bizi yoldan çıkarmaya çalışırken hayatım pahasına tutunmuştum. Dean'in sonra beni tutuşu, nefesimi içine çekişi, dokunuşunun tenimde kalması.

Evet, fark etmiştim.

Sonra beni bir şekilde sahibi olduğu bu eve getirdi. Bana gezgin bir tip olduğunu, asla bir yerde çok uzun süre kalmadığını söylemesine rağmen.

Dean Hart County'ye geri döndüğünde, onu eskisinden daha az anlıyordum.

Yumuşak yastıklara yaslanarak oturdum, belimin etrafını saran rahat battaniyelerin katmanlarını hissettim. Bakışlarım karşımdaki duvardaki çerçeveli postere takıldı.

Gardenyalar.

Yani, gerçekten mi? En sevdiğim çiçeğin resminin olduğu bir sanat baskısı? Hiç uyumadığı bu yatak odasında asılı duruyor?

Bu adamın nesi vardı böyle?

Bütün bunların bir anlamı olup olmadığını hiç bilmiyordum. Beni önemsemediğini, bana zarar verenleri *öldüreceğini* söyleyip durmasına rağmen, beni hala uzak tutması gibi.

Bu adam sinir bozucuydu.

Ve onu çok, çok istiyordum. Onun yanında uyanmak, bu battaniyeler yerine onun kolları arasında olmak istiyordum. Vücudunun bana yaslanmasını, dün ölebilirdik ama şimdi beni aydınlatmasını ve canlı hissettirmesini istiyordum.

Ama bunların hiçbirisi asla gerçekleşmeyecekti.

"Bu kadar sızlanmak yeter," dedim odaya.

Şimdi, biraz casusluk yapma zamanı gelmişti. Burada kalmanın bir faydası olmalıydı, değil mi? Dean, beni burada tek başıma bırakıp kendisi yukarıda işlerini hallederken başka ne bekliyordu ki?

Onunla ilgili bulabileceğim en ufak bir ipucuna bile can atıyordum. Açıkçası bu benim tarafımdan bir tür hastalık gibiydi.

Yataktan kalkıp odanın geri kalanını karıştırmaya başladım. Dün gece çok yorgundum ve Dean'in yakınımda olduğunu bilerek hemen uykuya dalmıştım. Ama şimdi, etrafı kontrol etmek için zamanım ve enerjim vardı. Ve o beni durduramazdı.

Dolabı açtım ve neredeyse boş olduğunu gördüm. Dean kıyafetlerini burada tutmuyordu, ki bu onun odası değilse mantıklıydı. Onu tanıdığım süre boyunca, bir yıldır apartman dairesinde yaşıyor olmasına rağmen, valizlerinden yaşamaya devam etmişti. Onun bu göçebe eğilimi hakkında bariz bir ipucu vardı, ama ben bunu görmezden gelmeyi tercih etmiştim.

Ve yine de, görünüşe göre bu evi de satın almıştı.

Neyse. Dean Reynolds'ı anlamaya çalışmak boşuna bir çabaydı.

Şifonyerin üzerinde küçük bir giysi yığını bırakmıştı. Dün gece ben banyodayken buraya koymuş olmalıydı. Pijama giymeyi düşünmemiştim, o yüzden şu anda iç çamaşırlarımla duruyordum.

Uzun kollu bir gömlek ve kalçama kadar uzanan bir basketbol şortu giydim. Sonra kol askısını başımdan geçirip sol koluma taktım. Tanrıya şükür, doktorum iyi ilerleme kaydettiğimi onaylarsa, birkaç hafta sonra onu çıkarabilecektim. Umarım dün hayatımızı kurtarmak için kaçarken kamyonetteki tüm o sarsıntılar sorun olmaz.

Muhtemelen fizik tedavi uzmanıma veya doktoruma dramatik kaçışımızdan bahsetmemek en iyisi olur.

Yatak odasında başka ilginç bir şey olmaması hayal kırıklığı yaratmıştı. Dean, misafir beklemediği halde zevkli ama sıradan bir misafir odası yaratmıştı. Ya da kendi yatakta uyuyacak bir yeri yoktu.

Tuvalete gidip dişlerimi fırçaladıktan ve buklelerimi geriye doğru topladıktan sonra mutfağa girdim. Üst katta akan su sesi duyuluyordu, muhtemelen üst kattaki banyodan geliyordu.

Dean duş alıyordu.

Onu çıplak olarak hayal ettim, suyu kaslarının üzerinden akarken, elleri vücudunda gezerken yüzüne sarkan dağınık saçları...

Kahve. İhtiyacım olan şey buydu. Dean'in duşta sabunlanırkenki görüntülerini kafamdan silmek için bir kafein patlaması.

Mutfak, dün gördüğüm gibi oldukça iyi donanımlıydı. Kahve makinesi, benim evimdekine benzer standart bir markaydı. Birkaç dakika içinde kahve makinesi çalışmaya başladı.

Su hala üst kata akıyordu. Ve duşta *başka* ne yapabileceğini düşünmeme gerek yoktu.

Açık oturma odasına doğru yöneldim. Burada iki oda arasındaki duvar yıkılmıştı ve her şey hala bitmemiş, inşaat halindeydi. İlgi çekici pek bir şey yoktu.

Ama bir dolapta, büyük bir keşif yaptım.

Burada iki karton kutu saklanmıştı. Sonunda, meraklı bir polis gibi utanmadan karıştırabileceğim Dean'e ait bir şey bulmuştum.

İlk kutuda evraklar vardı. Vergi beyannamesi gibi şeyler, aradığım şey değildi. Onun mahremiyetini ihlal edecek kadar utanmaz değildim. Kutuyu bir kenara koydum.

Ama ikinci kutuda kitaplar vardı. Tam da aradığım şey.

Üstteki kitapların başlıklarını gözden geçirdim. Gizem, gerilim, klasik kitaplar. Çok okunmuş bir *Catch 22* kitabı vardı. Her zaman okumak istediğim bir kitaptı. Belki Dean bana ödünç verir.

Sonra, bir bilim kurgu destanını karıştırırken, katlanmış bir kağıt parçası düştü.

Katlanmış kağıdı yerden aldım. Açtım. Ve kalbim sıkıştı.

O *bizim* fotoğrafımızdı. Ben ve Dean, Owen'ın arka bahçesinde rastgele bir öğleden sonra birlikte gülümsüyorduk. Hayır, aslında bu günü hatırlıyordum. Orada bir barbeküye gitmiştik. Sadece sıradan bir buluşmaydı, istasyondan ve Last Refuge'dan arkadaşlarla doluydu.

Fotoğrafta Dean bana yaslanmıştı. Ben onun koluna dokunuyordum. Bir çift gibi görünüyorduk. O zamanlar çok yakındık ve ben daha fazlasını hayal ediyordum.

Dean'in Hart County'de sonsuza kadar kalacağına kendimi ikna etmiştim. Sonsuza kadar hayatımda olacağına.

Gözlerim yaşardı ve midem bulandı.

Kağıdın kıvrımları yıpranmıştı, sanki sayısız kez katlayıp açmış gibi. Artık kim fotoğrafları basıp böyle bir albümde saklıyor ki?

Çok aptalcaydı. Dean'in benim olabileceğine inandığım için aptaldım.

Ve onun bu garip gizli evinde bunu saklamış olması, bardağı taşıran son damla oldu. Tüm bunlar için bir açıklama istiyordum. *Her* şey için. Onun gizemli ve belirsiz cevaplarından bıkmıştım.

Belki iki yıl önce tatlı, naif Keira olmuştum. Ama artık değildim. Sert bir kadındım ve saçmalıklara tahammül edemezdim.

"Bana tüm bunların ne anlama geldiğini söyleyeceksin," diye mırıldandım merdivenlere doğru yürürken.

Üst kattaki sahanlıkta hızımı kesmedim. Bir kapıdan diğerine doğru adımlarımı sürdürdüm. Banyo boştu, ayna buharla buğulanmıştı.

İlk ulaştığım yatak odasında değildi. Geriye ikinci yatak odası kalmıştı, koridorun en sonundaki oda.

Kapı yarı açıktı, ben de içeri daldım ve kapıyı daha da açtım. "Dean, nedenini bilmek istiyorum..."

Onu orada dururken gördüğümde cümle dilimde dondu.

Birkaç şey bir anda netleşti.

Dean duştan yeni çıkmıştı. Hatta havlusu hala yumuşak bir sesle yere düşüyordu. Saçlarından omuzlarına ve omurgasının eğimine doğru su damlaları akıyordu.

Ayrıca, tamamen çıplaktı. İki sıkı kalça tam orada, beynime kazınıyordu.

Yüzü, vücudunda gamzeleri olan tek yer *değildi*.

Daha ağırbaşlı olsaydım, sakın bir şekilde geri çekilip gözlerimi başka yere çevirirdim. Bunun yerine çığlık attım. Bu da Dean'in irkilmelerine ve bana dönmesine neden oldu, tüm çıplaklığıyla, ve *lanet olsun, o Dean'in penisiydi*.

Elimle gözlerimi kapattım. "Oh, lanet olsun. Lanet olsun. Çok üzgünüm."

Genelde bu kadar küfür etmem. Ama bir erkeğin çıplak olduğu bir odaya girme eğilimim de yoktur.

Çıplak. Her şeyi görmüştüm.

Bir sürtünme sesi duyuldu. "Havluyu tekrar taktım. Kapıyı kapatmalıydım, ama senin..."

"Hayır, gerçekten yapmamalıydım..."

"Sorun değil, Keira." Sesinde eğlence vardı. Kalbim hızla atıyor ve tenim yanıyordu. "Ne istiyordun?"

"Önemli değil. Ben sadece, şey, aşağıya..." Geri çekilmeye başladım.

Tökezledim.

Sonra kalın bir kol belimi sardı ve gözlerim açıldı. Dean tam oradaydı, ondan ısı ve buhar yayılıyordu.

"Merdivenlere çıkmadan önce gözlerini açsan iyi olur."

"Doğru. İyi fikir. Sen..." Yutkundum. "Şimdi gideceğim."

Ama kolunu belimden çekmedi. Bunun yerine, şakaklarından dudağına bir damla su süzüldü ve onu yaladı. Aşağı baktım ve daha önce nedense fark etmediğim pembe meme uçlarını gördüm. Muhtemelen gözlerim daha aşağıda, şimdi havlusuyla örtülü yerlerde olduğu içindi.

Gah.

Sonra, bakışlarımı tekrar yukarıya çevirdiğimde, irislerinde yanan mavi ateşi gördüm. Damarlarımda, uyuşuk ve baş döndürücü bir şey

damarlarda dolaşmaya başladı.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım.

O da başını salladı. Beni bırakıp geri çekilmesi tam beş saniye sürdü. "Evet," dedi, sesi boğuk ve alçaktı.

Arkamı dönüp geri çekildim, ancak mutfığa geri döndüğümde fotoğrafı üst katta bir yere düşürdüğümü fark ettim. Onurumla birlikte.

Dean'in vücudu doğru yerlerde kalınlaşmıştı. Göğsünde ve karnında fazla kıl yoktu, ama olanlar atletik yapısını vurgulamıştı. Yıllar önce onu gömleksiz görmüştüm, ama vücudunun tam etkisi farklıydı. Koyu renkli bukleler, yumuşak, keskin penisini çerçeveliyordu.

Sertleştiğinde nasıl görünürdü? Elimde ağırlığı nasıl hissedilirdi?

Neredeyse patlayacaktım.

Yaklaşık beş dakika sonra, Dean kot pantolon ve tişört giymiş olarak aşağı indi. Islak saçları arkaya bağlanmıştı.

Neredeyse sakinleşmiştim ve onun çıplak vücudunu hayal etmeyi bırakmıştım. *Neredeyse*. Gözlerinden kaçınarak ona bir fincan kahve uzattım. "Sana böyle daldığım için gerçekten çok üzgünüm."

"O kadar da utangaç değilim. Önemli değil."

Yine de ona baktığımda, daha önce bana attığı o keskin, ateşli bakış pek de kaybolmamıştı. Cebinden bizim fotoğrafımızı çıkardı. "Bunu mu buldun? Bana sormak istediğin şey bu muydu?"

"Fikrimi değiştirdim. Bilmek istemiyorum." Bazı soruların cevabını bilmemek daha iyiydi.

"Keira..."

"Beni Hartley'e geri götürebilir misin? Gerçekten eve gitmem gerekiyor. Dün gece burada uyumam sadece bir önlemdi. Değil mi? Artık her şey yolunda."

Beni inceledi. "Seni eve götüreceğim. Evinizi kontrol edebiliriz, endişelenecek bir şey olmadığından emin olabiliriz. Bu gece seninle biri kalabilir mi? Brynn? Yalnız olmadığını bilsem daha rahat hissederim."

"Muhtemelen." Onu daha sonra arayabilirdim, ama ondan bu kadar çok şey saklamak fikri beni heyecanlandırmıyordu.

Ama bunu sonra düşünürdüm. Bu adamla aynı çatı altında daha fazla kalmak beni mahvedecekti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Keira

"Fotoğraf hakkında sana bir açıklama yapmam gerektiğini hissediyorum," dedi Dean.

Askımın kayışını düzelttim. Otoyolda ilerlerken güneş ışığı ağaçların arasından parıldıyordu. "Gerek yok."

"Daha önce gerekli olduğunu düşünüyordun. Yukarı çıkıp benimle yüzleşecek kadar."

"Seninle *yüzleşmiyordum*."

"Ayaklarını yere vurma şeklin yüzleşmek gibi görünüyordu."

"Yani geldiğimi duydun mu?" Göz ucuyla ona baktım. "O zaman neden havlunu düşürdün?"

"Ben zaten düşüşün ortasıdaydım!"

"O kadar uzun bir süreç değil ki! Atlamayı iptal edebilirdin. Ya da arkanı dönmeseydin."

"Sen bağırdın. Beni korkuttun. Benim alanıma giren sensin. *benim* alanıma daldın."

"O kadar da önemli bir şey olmadığını söylemiştin!"

Omzunu silkti. "Bence *biraz* önemli," diye mırıldandı.

Gözlerimi kırptım. "Az önce penisine mi atıfta bulundun?"

Kasabaya doğru sürmeye devam ederken kamyonette bir an sessizlik oldu.

Sonra kıkırdamaya başladım. Dean'in gamzesi ortaya çıktı. Dün olduğu gibi dün, dün dün ikimiz gülmeye gülmeye sonra Phelan'ın

Phelan'ın evinden ayrıldıktan sonra. En azından bu sefer bizi kovalayan SUV'lar yoktu.

"Eskiden bu özelliğimizi çok severdim," dedi Dean, gülmemiz geçtikten sonra. "En aptalca şeyleri birlikte gülmek ne kadar kolaydı."

Gülümsemem kayboldu. "Güzeldi."

"Hâlâ öyleymişiz gibi görünüyor."

"Sanırım öyle. Hiçbir şey eskisi gibi olmasa bile."

Yine bir sessizlik oldu, ama bu seferki gülüşmelere yol açmadı. Garip, hüzünlü bir gerginlikle doluydu.

"Keira, o fotoğrafı sende özlediğim için saklıyordum. Sana daha önce de söylemiştim. Telefonumda da senin fotoğrafların var. Onlara itiraf etmem gerekenden daha fazla bakıyorum."

İç geçirdim. "Tamam. Her şeyi tekrar tekrar konuşmayalım."

"Bana inanmadığın izlenimini ediniyorum. Seni ne kadar önemseydiğimi, arkadaşlığımızın benim için ne kadar değerli olduğunu sana söyledim. Başka nedenlerle ayrıldım ve bunları da seninle paylaştım."

"Evet, *biliyorum*," dedim sinirli bir şekilde. "Beni incitmemek için gittin."

Ve geçmişin yüzünden. Bunu çok konuştuk, artık bırakalım." "Sen benim için çok özelsin."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Dean, *dur*. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Yolun geri kalanında ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Donny Phelan ile ilgili planımızın bir sonraki adımını hala belirlememiz gerekiyordu, ama şu anda bununla başa çıkamazdım. Düşünmek için biraz zamana ve mesafeye ihtiyacım vardı. *Dean'den* uzaklaşmaya.

Ona her baktığımda beni boğan bu eski duyguları durdurmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Dean benim mahalleme giden yolu seçti. Komşularımdan biri köpeğini gezdiriyordu, yanından geçerken ona el salladım.

Sonunda evim görüldü. Tüm ürünlerimi kullanarak banyo yapmayı, eşofmanımı giymeyi ve biraz kestirmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Ama Dean arabayı garaj yoluna çektiğinde küfür etti. "Ne oldu?" diye sordum.

"Penceren kırılmış." "Ne? *Nerede?*"

"Aşağıda. Yan kapının ilerisinde. Sağdaki en uç pencere, köşedeki cam."

"Onu görebiliyor musun?"

Gözlerini işaret etti. "Görme yetim 20/8. Bana Bullseye demelerinin bir nedeni var."

Kafamı salladım. Çok sinir bozucu.

Ama lanet olsun, haklıydı. Yatak odamın penceresindeki bir cam kırılmıştı. Güvenlik sistemim açıktı ama beni uyarmamıştı. Ancak her pencerede kırık cam dedektörü yoktu. Kimsenin kapıyı veya pencereyi açıp içeri girdiğine dair bir işaret yoktu.

Peki, bunu kim yapmıştı? Neden?

Aklıma birkaç tahmin geldi.

Yan kapının kilidini açıp içeri girerken, alarmı devre dışı bırakmak için şifremi kullanırken içimi korku kapladı. Uzaklaşmadan Dean nazıkçe elini kalçama koydu. "Bekle. Önce ben bir bakayım."

"Olmaz. Beni korkak bir çocukmuşum gibi davranma. Artık sivil olan sensin. *Sen* bekle."

Ellerini kaldırdı. "Tamam, özür dilerim. Birlikte gidelim."

"Peki. Birlikte."

Her şey, dün Dean ile mutfak masasında oturup Donny Phelan'ı ziyaret etmek için strateji belirlerken bıraktığım gibi duruyordu. Sanki yıllar önceymiş gibi geldi.

Yatak odamda, halının üzerinde kırık cam parçalarıyla çevrili bir taş duruyordu. Dean ayakkabısıyla onu itti. Etrafına lastik bantla sarılmış bir kağıt parçası vardı.

O beni durduramadan, kağıdı aldım ve kağıdı çıkardım.

Lise yıllığından koparılmış parlak bir sayfaydı. Sayfadaki fotoğrafta, şerif yardımcısı üniformamla, kolumu kız kardeşimin omzuna atmış gülümsüyordum. O gün, toplumsal yardım için onun kampüsündeydi.

Stephie'nin yüzü kırmızı kalemle daire içine alınmıştı. Aman Tanrım.

"Stephie," diye boğuk bir sesle söyledim ve telefonumu çıkarmak için elimi titreyerek aradım. "Onu aramam lazım."

Elim o kadar titriyordu ki, numarayı çevirmek için Dean'in yardımına ihtiyacım vardı. Aptal kol askısı. Telefonu bana uzatırken parmakları boynuma değdi ve ben telefonu aldım. Telefon çalarken yanımda durdu.

Telefonda Stephie'nin sesini duyduğumda, annemle birlikte evde olduklarını ve her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde, dizlerim neredeyse titremeye başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Stephie. "Dün gece Dean'de kalacağını söylemiştin. Ona bir şey mi oldu?"

O benim omzumun arkasında duruyordu, muhtemelen her kelimeyi duyabiliyordu.

"Bir saniye." Telefonu kendimden uzaklaştırdım. "Dışarı çıkacağım," dedim Dean'e.

O da başını salladı. "Ben evin geri kalanını bir kez daha kontrol edeceğim."

Garaj yolunda, Dean'in kamyonetinin kaputuna yaslandım. "Dün gece kabus gördüm. Senin için endişelendim. Ama her şey yolunda," dedim onu sakinleştirmek için, ama bu gerçeklerden çok uzaktı. Eve baktım. "Dean ve ben iyiyiz."

"Siz birlikte oldunuz mu?"

"Ne yaptık? Kesinlikle hayır. Biz... *hayır*."

"Neden olmasın? Dostum, onunla yatmak dışında neden onunla geceyi geçirmiş olasın ki?"

Tanrım. Dean'in çıplak ve ıslak hali bir an için zihnimde canlandı. O düşünceyi kafamdan attım. Küçük kız kardeşimle konuşurken aklımın bu tür şeylerle meşgul olmasını istemiyordum.

"Öncelikle, seks hakkında tekrar konuşmamız mı gerekiyor? Seks çok önemli bir konu."

Stephie inledi. "Sıkıcı olma. Ben on sekiz yaşıyım, Kiki."

"İkincisi, seni Dean için aramadım. Şerif Douglas bana saldıranları yakalayamadı. Hâlâ dışarıdalar. Dikkatli ol, tamam mı? Tetikte ol. Sen ve annem garip bir şey olup olmadığına dikkat etmelisiniz. Etrafta dolaşan şüpheli biri var mı diye bakmalısınız."

"Neden? Başka bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sadece dikkatli ol. Bunu benim için yapabilir misin?"

O da kabul etti. Vedalaştık ve ben, öncekinden daha kötü hissederek telefonu kapattım. Anneme veya Stephie'ye bir şey olursa, ben iyi olamam.

Kırık pencereyi ve yıllık sayfasını ona söylemeli miydim? Ama onu daha fazla korkutmak istemedim.

Stephie'nin en iyi arkadaşı Vivian, Trace ve Scarlett onu evlat edinmeden önce çok kötü şeyler yaşamıştı. Stephie bu olayların bazı ayrıntılarını biliyordu ve yıllar önce, kız kardeşim kötü adamların onu kaçırdığını gördüğü bir kabustan ağlayarak uyandığında ben de oradaydım.

Stephie'ye hiçbir şeyin olmasına izin vermeyecektim ve buna korku içinde yaşamak da dahildi.

Dean dışarı çıktı. "Selam. Kız kardeşin nasıl?" "Her zamanki gibi tavırlı."

Gülümsedi. "Bu iyi."

"Öyle." Telefonumu cebime soktum. "İçeride başka bir şey gördün mü?"

"Hayır. Evin geri kalanı temiz." Söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi görünüyordu, ama bana anlamlı bir bakış attı ve kamyonetini işaret etti.

Araca bindik. Hemen radyonun sesini açtı ve konuşurken ağzını eliyle kapatarak sözlerini gizlemeye çalıştı. "Şu anda bizi izliyor olabilirler."

"Bir dakika, *ne*?"

Garaj yoluna, ağaçlara, komşularımın evlerine göz gezdirdim. Gözetim altında olduğumuzu düşünmek tuhaftı, ama olan biten her şeyi düşününce?

Dean uzanıp beni sakinleştirmek istercesine elini uyluğuma koydu. "Sakin ol. Kesin bir şey yok ama içerideyken aklıma bir şey geldi. Kırık pencereye nasıl tepki vereceğimizi görmek için yakınlarla birini yerleştirmiş olabilirler. Bu da dolaylı bir tehdit olur."

"Sence bizi de takip ediyorlar mı?"

"Eminim deneyeceklerdir. Mülkümün yerini bildiklerini sanmıyorum, bu yüzden onları oraya yönlendirmemeye dikkat etmeliyim."

İlk başta bunun, Phelan'ın onu utandırdığım için bana karşı beslediği bir intikam olduğunu düşünmüştüm. Ama daha fazlası olmalıydı. Gerçekten, neler olup bittiğine dair hiçbir *fikrimiz* yoktu.

"Kim olursa olsun, bize bir mesaj gönderiyorlar," dedi Dean.

"Ve ben bunu açık ve net bir şekilde anladım. Eğer durmazsak, Stephie ve annemin peşine düşecekler." Kekeleyerek nefes aldım, korku yine ciğerlerimi

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Çünkü bana vazgeçmemi mi söyleyeceksin? Bu konuyu takip etmeyi bırakmamı mı?" "Bu da bir seçenek. Phelan'ı unutabilir ve bu konuyu benim halletmeme izin verebilirsin."

bununla başa çıkmama izin verebilirsin."

Bu muhtemelen en akıllıca seçim olurdu. Sadece hayatıma geri dönmeye çalışmak. Yaralarımı iyileştirmek ve birkaç ay sonra görevime geri dönmek.

Ama o piçlerin beni korkutarak boyun eğdirmelerine izin verdiğimi bilerek kendime nasıl bakabilirim? Onların kazanmasına izin mi vereyim?

Dean'in benim için tüm savaşı vermesi için izin verebilir miydim, ben ise kendimi ve ailemi güvende tutmak için saklanarak? Hayır. O bu yükü üstlenmeye kararlı görünse bile, tüm yükü ona yüklemek doğru değildi.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu insanlar beni susturmaya, korkutmaya çalıştıkça, ben daha çok *kan dökülmesini* istiyordum.

"Bu işte birlikteyiz," dedim. "Daha dün gece, ne kadar iyi bir takım olduğumuzdan bahsediyordun. O yüzüğü takan adamı gören ve bunun benim vurulduğum geceyle bağlantısını kuran bendim. Bu benim ipucum. Şimdi beni dışarı atmaya çalışıyorsun."

"Aslında, zorlamıyorum."

"O zaman ne? Daha fazla fikir duymak isterim. Ben kartal gözlü ve gizli operasyon deneyimi olan eski bir suikastçı değilim. Ben sadece bir şerif yardımcısıyım."

"Kendini küçümseme. Daha dün, yaralı halde düşman bölgesine girdin ve korkutulmayı reddettin. Sen harikasin."

"Seçenekler, Dean. İhtiyacım olan şey bu." Hareketlerimi gizlemek için dudaklarıma dokunarak ön cama baktım. Ya gerçekten biri izliyorsa diye. "Annemi ve kız kardeşimi korumaya almalıyım."

"Kesinlikle."

Bu öğleden sonra Brynn ile konuşacağım, o ayarlayabilir. "Ama bunun dışında, ailemi nasıl güvende tutabilirim ve aynı zamanda bu işte kalabilirim?" "Kötü adamlara senin vazgeçtiğini *düşündüreceğiz*. İkimizin de vazgeçtiğini.

Onlara onlara buna korkutmak korkutma taktikleri
işe yaradığını O biz gizlice hareket ediyoruz."

"Bunu nasıl yapacağımıza
dair bir fikrin var mı?" "Bana
taşın."

Ugh. Gerçekten mi? "Taşınmak mı? Ne
kadar süreliğine?" "Ne kadar sürerse."

Kalbim hızla atıyordu. Daha bu sabah, o evde onunla bir saat daha
geçirme düşüncesi bile dayanılmaz geliyordu. Şimdi orada yaşamam
mı gerekiyordu?

Onun o çekici çıplak vücuduyla mı?

"Bu daha şüpheli olmaz mı?" diye sordum. "İkimiz de Donny
Phelan'ı sorgulamak için oraya gittik. Sürekli birlikte olursak, hala
soruşturma yaptığımızı düşünecekler."

"Senin benimle olman için başka bir açıklama yaparsak olmaz.
Dün Phelan'a zaten çıkıyoruz dedik." "Ama *çıkıyoruz*
ki."

"O zaman onlara buna inandırmamız gerek."

"Düşündüğüm şeyi öneriyor olamazsın."

Bana doğru döndü, mavi gözleri yoğunlukla ve okunamaz duygularla
doluydu. Geniş omuzları bana doğru eğildi. Vücudu benim alanıma girdi.

Ve sonra, beni öptü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dean

Bunun için cehenneme gidecektim.

Dudaklarım, defalarca hayal ettiğim gibi Keira'nın dudaklarına değdi. O, başını eğerek küçük bir ses, bir inilti çıkardı. Bu da beni ona daha da yakınlaştırdı. Elimi yanağına koyarken, üst dudağının kıvrımı benim alt dudağıma mükemmel bir şekilde uydu.

Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Birisi izliyor olabilir diye beni itemeyeceğini biliyordum.

Siktir, ağız hayal ettiğim kadar mükemmeldi. Durmam gerektiğini biliyordum, ama dilim onu tatmak için yasak bir saniye boyunca dışarı çıktı.

Sonra, isteksizce geri çekildim ve kirpikleri titredi. "O *da* neydi?" diye tısladı.

"Senin benimle birlikte yaşamam için bir bahane. Güvenliğin için endişeleniyorum, bu yüzden erkek arkadaşın olarak benimle yaşamamı ısrar ediyorum."

"Dalga geçiyorsun herhalde. *Hayır*."

"Fikirler, seçenekler istemiştin. Elimde olan bu."

"Bu aptalca," diye tükürdü. "Bir düşün. *Herkese* birlikte olduğumuzu söylemek zorunda kalacağız. Bizim..." Aramızda bir hareket yaptı. "Romantik bir ilişkimiz olduğunu."

Sürücü tarafındaki kapıya parmaklarımla vurdum. Ne yaptığımı biliyor muydum? Pek sayılmaz. Ama Keira'yı korumak için her şeyi yapardım. Ona yardım etmek için.

Ancak o öpücüğün arkasında başka bir niyetim vardı ve bundan gurur duymuyordum.

Dün gece onu düşünerek bir kez mastürbasyon yapmışım, sonra duşta bir kez daha. Daha önce, o beni çıplak halde yakalayıp sikime bakarken, sikim daha fazla ilgi görmek istiyordu.

Ama onu *bunun* için evime getirmiyordum, çalıntı öpücükler bir yana.

"Detayları sonra konuşuruz. En azından, bazı eşyalarını toplaman lazım. Burada kalamazsın. Bu pislikler seni incitmek veya korkutmak için *iki kez* evine geldiler ve yakalanmadılar. Üçüncü kez gelmelerini engelleyen ne var? Ya da daha fazlasını?"

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Onun buraya geri gelmesini hiç istememişim, ama o kadar telaşlandıktan sonra tartışmak istemedim.

Aslında istediğim şey... elde edemeyeceğim bir şeydi. En fazla umabileceğim şey, çalıntı bir öpücüktü.

"Kabul ediyor musun?" diye sordum.

Cevap vermek yerine, Keira kamyonetten indi ve evine geri girdi. Onu orada yalnız bırakmak istemediğim için peşinden gittim.

Bu içgüdüsel bir ihtiyaçtı. Ona yakın olmam gerektiğini hissediyordum. Bu kesinlikle bir zayıflıktı, ama onu güvende tutuyorsam ne zararı vardı ki?

Eskiden ona direnmek daha kolaydı, eminim. Bu halindeki Keira mı? Biraz daha yaşlı ama çok daha akıllı ve sert mi?

Kahretsin, o benim kriptonitimdi.

Onu yatak odasında, kıyafetlerini ve eşyalarını bir çantaya koyarken buldum. Demek hazırlanıyordu.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır, teşekkürler, *bebeğim*." Gözlerini dikip baktı. "Ben hallederim."

"Kendine nazik davran." Ellerimi kalçalarına koydum. "Hâlâ iyileşiyorsun."

Bana attığı bakış tam anlamıyla ölümcül bir bakıştı. Ama ona dokunduğumda, gözlerindeki ifade değişti ve aniden o kadar acı dolu bir hale geldi ki, her şeyi sorgulamaya başladım.

"Ben, şey, seni yalnız bırakayım." Buzdolabındaki ve dolaplardaki yiyecekleri bozulup çürümesinler diye paketlemeye karar verdim. Ama mutfağında durup, tüm bunların bir hata olmaması için dua ettim. Onunla ilgili konularda hiç iyi kararlar verememiştim.

Keira birkaç valiz hazırladı, ben de hepsini dışarı taşıdım. Kamyonetimin kasası dolduktan sonra tekrar arabaya bindik ve ben motoru çalıştırdım.

"Kırık pencereyi ne yapalım?" diye sordum.

Telefonunu çıkardı. "Bir tamirciye mesaj atacağım. Owen'a başka bir hırsızlık olduğunu söylemek istemiyorum. Geride herhangi bir kanıt bıraktıklarını sanmıyorum, ayrıca Owen *bunu* öğrenirse, Donny Phelan'ı görmeye gittiğimizi de ona söylemek zorunda kalırız."

"Muhtemelen yine de öğrenir. Phelan şikayet etmek için avukatlarını gönderirse."

Sinirlenerek elini havaya kaldırdı. "O zaman Owen'a ne istersen söyle! Ya da söyleme. Sen her zaman istediğini yapıyorsun gibi görünüyor, Dean."

"İnan bana, bu doğru değil." Kaşlarını çatarak kucağına baktı.

"Tamirciye mesaj at. Owen soru sormaya gelirse, onunla nasıl başa çıkacağımıza birlikte karar veririz."

"Tamam. Koruma detayları hakkında Brynn'le de iletişime geçeceğim." "Ona ne söyleyeceksin?" diye sordum.

"Sadece bunu endişelendiğimi endişelendiğimi endişelendiğimi endişeliyim annem ve kız kardeşim

Diğer diğer her şey için... Bilmiyorum." Keira koltuğuna yaslanıp içini çekti, ben de yola çıkıp evime doğru yola koyuldum.

Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için dolambaçlı bir yol izledim. Evimin önüne geldiğimizde Keira bana tek kelime bile etmemişti.

Ama sorun değildi. Son birkaç gün çok yoğun geçmişti. Olayları sindirmek ve rahatlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Ve ona olan şehvetimi durdurmam gerekiyordu.

Güneş ışığı bulutların ve mavi gökyüzünün arasından süzülerek bazı noktaları parlak sarı renkle aydınlatırken, diğerlerini gölgede bırakıyordu. Kapı koluna uzandım. Ve o anda Keira konuştu, ama hala bana değil, pencereden dışarıya bakıyordu.

"Dean, seninle bir ilişkimiz varmış gibi davranamam."

Yüzümden sarkan saç tellerini ittim. "Neden olmasın? Geçmişte gizli görevde çalışmak istemiştin, değil mi? Brynn ile birlikte. Ve polis olarak başka gizli görevlerde de çalıştın. Öyle değil mi? Bu da ondan çok farklı değil."

"Tamamen farklı."

"Neden? Bu bir görev. Bir görev."

"Artık senin için ben sadece bu muyum? Eskiden senin arkadaşındım, özel birisiydim, ama şimdi bir görevim. Suçluluk duygunu hafifletmek için işaretleyeceğin bir kutu."

Oh, kahretsin. Beni en hassas yerimden vuruyordu.

"Tabii ki benim için bundan daha fazlasısın. Hart County'ye görev için geri dönmedim, Keira. *Senin* için geldim. Seni önemsemişimi söylemiştim. Her zaman önemsedim."

"Ama benim seni önemsemişim gibi değil. İnkâr etme. *senin* için ne hissettiğimi *biliyordun*." Yüzünü sildi.

Kahretsin. Ağlıyordu. Ve bunun sebebi bendim.

Parmaklarımın eklemlerini kırdım, gerçek dilimden dökülmek üzereydi. Gerçekte nasıl hissettiğimi. O zaman *da*, şimdi *de*. Çünkü benim için hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir şey.

"Biliyordum," diye onayladım.

Evet, yıllar önce bana aşık olduğumu biliyordum. Ona, onun için çok yaşlı olduğumu söylemiştim, sadece bu fikri kafasından silmek için. Ama durum bundan çok daha karmaşıktı.

"Ve sen beni istemedin," dedi monoton bir sesle. "İşte burada yanılıyorsun."

Keira sanki hayata dönmüş gibi sıçradı. "Yanılmıyorum! Beni incitmek istemedin, bu yüzden kasabayı terk ettin. Böylece seni unutabilecektim ya da öyle bir şey. Değil mi? Çünkü sen beni benim seni istediğim gibi istemiyordun."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle biliyorum!"

Söyleme, diye düşündüm. Ama bunu daha fazla içimde tutamadım. Artık tutamazdım.

"Keira, keşke seninle her şeye sahip olabilseydim. Her şeye. Eğer *birisi* için sonsuza kadar kalabilseydim, o kişi sen olurdun."

Başını çevirdi, o büyük kahverengi gözleri benimkileri aradı. Orada ne gördüğünü bilmiyordum.

Bir saniye geçti. İki saniye.

Sonra dedi ki, "Beni tekrar öp."

İçimde bir kargaşa patlak verdi. *İstediğim* şey ile doğru olan şey arasında bir çatışma yaşıyordu.

"Bunu yapmamalıyım," diye mırıldandım.

"Kendimizi bile kandıramazsak, diğerlerini nasıl kandırabiliriz?"

Ne düşünüyordum da bunu önermiştim? Onu öpmek mi?

Görünüşe göre hiç de akıllı biri değildim.

Öne eğildim ve ona doğru yaklaştım. Dudaklarımız birbirine değdi ve bu, direncimin bağlarını koparan kimyasal bir reaksiyon gibiydi. Keira'nın eli ensemın arkasına geldi, parmakları saçımın geri kalanını düğümünden çözdü.

Dudakları açıldı. Beni içeri davet ediyordu. Dilim onun dilini okşadı, uzuvlarıma ve ihtiyacım olan penise kadar kıvılcımlar gönderdi.

Onu daha derin öptüm. Bu sefer onu gerçekten tattım. Alt dudağını emdim, sonra daha fazlasını almak için ağzını yaladım. Elektrik sinir uçlarımda dans etti ve ardında ateş bıraktı.

Nngh. Son öpücükten bile daha iyiydi. Daha önce yaşadığım tüm öpücüklerden daha iyiydi.

Keira önce geri çekildi. Nefes nefese, gözleri cam gibi. Dudaklarını yaladı. Hayretle onlara dokundu. "Bunun nasıl bir şey olacağını hep merak etmişimdir. Seni öpmek."

"Ben de."

"Bunu alışkanlık haline getiremememiz çok kötü."

Kabul ederek mırıldandım, ama penisim pantolonumdan fırlayıp ona saldırmak istiyordu. Kanıtı saklamak için kolumu kucağıma attım.

Keira saçlarını okşadı ve yüzünü ovuşturdu. Yan aynada kendine birkaç kez göz kırptı. Sanki zihinsel bir zırh giyiniyormuş gibi. Kendini benden korumak zorunda kalması hoşuma gitmedi, ama yine de bu onun akıllı olduğunu gösteriyordu.

Bunu daha fazla sürdüremezdik. Ben sürdüremezdim.

Aptal olma.

"Tamam," dedi. "Senin dediğin gibi yapalım. Birlikteymiş gibi davranalım ve Donny Phelan'ı ve bize saldıran diğerlerini araştırmaktan vazgeçmiş gibi yapalım. Böylece, onların gerçekte kim olduklarını ve onlara nasıl ulaşacağımızı öğrendiğimizde, hazırlıksız yakalanacaklar."

"Güzel. Evet. Plan bu." Beynimi bulanıklaştıran arzuyu silkeledim ve tekrar kapı koluna uzandım.

Ama o henüz bitirmemişti.

"Yine de seni anlayamıyorum," dedi Keira küçük bir sesle. "Kalamayacağından emin misin? *Denemeye* bile kalkışmayacak mısın?"

Koltuğuma geri çöktüm. Kalbimi parçalıyordu.

"Denedim. Colorado'da geçirdiğim yıllar... her şeyden çok, senin sayende oldu. Ama ben buna uygun değilim. Üzgünüm."

Ne kadar üzgün olduğumu bilmiyordu.

Keira benden çok daha iyisini hak ediyordu.

"Üzülme. Ben iyiyim." Dolgun dudakları kıvrıldı, ama koyu renkli gözleri sözlerimin onu ne kadar incittiğini ele veriyordu. Tam da yapmak istemediğim şey, *onu incitmek*, ve işte yine aynı şeyi yapıyordum.

"İyi olacaksın," dedim, buna inanmaya ihtiyacım vardı.

"Bu iş bittikten sonra vedalaşacağız. Ve bu sorun değil. Sen yine gideceksin ve mülkünü kiraya vereceksin. Kırgınlık yok. Tıpkı eskisi gibi temiz bir ayrılık olacak, ama bu sefer bunun olacağını bileceğim. Ve hepsi bu kadar."

Ben de bir kez başımı salladım.

"İstediğim başka bir şey daha var," diye ekledi.

Nefesim kesildi. Kalbim ağrıyordu, ne isteyeceğini merak ediyordum. Ve ona bunu verebilecek miydim? "Nedir o?"

"Bana ateş etmeyi öğretmeni istiyorum." Huh. Beklediğim cevap bu değildi.

"Sen ateş etmeyi biliyorsun."

"Yani, senin gibi ateş etmeyi. Keskin nişancı gibi. Brynn'le yakın dövüş eğitimi aldım, şimdi de seninle keskin nişancı tüfeği ve suikastçı işleri konusunda eğitim almak istiyorum."

"Suikastçı işleri mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bunca zaman sonra hala Koruyucular'da bir yer mi arıyorsun?"

"Evet. Beni durduramayacağın için, en azından bana yardım etsen iyi olur."

En azından, Koruyucular'ın yanında doğru tarafta olacağını biliyordum, benim hayalet operasyonlar yaptığım günlerde yaşadığım bulanık gri sulara dalmak yerine.

"Silah kullanmamı istemediğini sanıyordum. Yeminim yüzünden."

"Bana öğretmek başka bir boşluk."

"Her şeyi düşünmüşsün. Ama kolun hala askıda." "İki hafta daha.

Sonra askıdan kurtulacağım."

"İyileşmen için neredeyse iki ay daha geçmesi gerekecek. O zamana kadar silah ateşleyemezsin. Tüfek ateşleyebilmen için daha da uzun süre geçmesi gerekecek."

"O zaman bu arada bana başka şeyler öğretebilirsin. Ayrıca Phelan ve arkadaşlarını da araştıracağız ve tam olarak ne sakladıklarını bulacağız. Bu görevi aceleye mi getiriyorsun, Reynolds? Kötü adamları yakalayıp adalete teslim etmek ne kadar sürecektir bilmiyoruz. Benim zamanım var. Senin var mı?"

Ön camdan dışarı baktım. "Zamanım var. Bu hiç sorun olmadı. Bu iş bitene kadar tamamen seninim."

Kahretsin, neden öyle bir ifade kullandım ki? *Tamamen seninim*. Keşke öyle olsaydı. Ama Keira bu konuda yorum yapmadı.

"O zaman anlaştık," dedi.

"Zaten ben pes edene kadar tartışmayı bırakmayacaktın." Bu sefer daha samimi bir gülümsemeyle. "Hayır."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dean

Keira'nın tüm kutularını ve valizlerini taşıdım. Beni yatak odasından kovdu ve eşyaları yerleştirirken yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi.

Bana da uyar. Bu sahte ilişkiye girmiş olsak da, o yatak odası sadece ona ait olacaktı. Onun özel alanı. Benim için üst kattaki odalarda sürgünde kalmak çok daha iyiydi.

Ben de oraya gittim, yatak rulosuna oturdum ve telefonumun ekranında Owen'ın numarasını aradım.

"Dean," dedi en iyi arkadaşım ihtiyatla. Birkaç hafta önce ofisinde yaptığımız son konuşmadan sonra onu suçlayamazdım. "Başını belaya sokmadın mı?"

Dün Donny Phelan ile yaşadığım kavgayı düşündüm. Araba kovalamacası. Keira'nın ailesine yönelik ima edilen tehdit. Keira'nın beni çıplak halde yakalaması ve kamyonetimin camlarını buğulandıracak kadar ateşli öpüşmemizden bahsetmiyorum bile.

Uh, belki birazcık sıkıntıdan fazlası. Üzgünüm, Şerif.

"Çoğunlukla. Meşgulüm. Sen nasılsın, Tex?"

Bir süre sohbet ettik ve Owen, Donny Phelan hakkında tek kelime bile etmedi. Bu iyi bir şeydi. Bu, podcast yayıncısının avukatlarını beni şikayet etmek ve dava açmak için göndermediği anlamına geliyordu. Phelan bu konuyu gizli tutuyordu.

Ama bu, onun geri çekildiği ve *başka* birinin bizi sindirmeye çalıştığı anlamına mı geliyordu? Muhtemelen öyleydi. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı. River'ın hacker becerilerine tekrar ihtiyacımız vardı.

"Keira nasıl?" diye sordu Owen. "Onunla vakit geçirdiğini biliyorum."

"Evet. Ve o iyi. İyileşiyor."

"Seninle son konuşmamızda, ona yapılan saldırıdan dolayı çok üzgündün, bu anlaşılabilir bir durum. Departmanımın soruşturması şu ana kadar istediğim kadar verimli geçmedi. Bir süre Donny Phelan'ın peşine düşeceğinden endişelendim. Keira'nın sana olay gecesi onunla yaşadığı tartışmayı anlattığını varsayıyorum. Ama aklını başına topladığın için mutluyum."

İşte. Bu, benim gerçekte ne yaptığımı bilmediğinin *kesin* kanıtıydı.

Ama bu aynı zamanda daha fazla zemin hazırlamam için bir işaretti. Arkadaşıma yalan söylemek gurur duyduğum bir şey değildi, ama yapılması gerekiyordu. Keira ve benim araştırmamız, Owen'dan da dahil olmak üzere gizli kalmalıydı. Phelan ve adamları ortadan kaybolursa, ya da daha doğrusu *kaybolduğunda*, Keira'nın üzerine herhangi bir şüphe düşmesini istemedim.

"Aslında sana söylemek istediğim bir şey var. Keira ve benim hakkımda. Konuştuk, bazı şeyleri hallettik ve... artık birlikteyiz. Onu neredeyse kaybetmek, neyi kaçırdığımı anlamam için gereken itici güç oldu sanırım."

Nefesimi tutarak onun cevabını bekledim.

"Sonunda ona olan hislerini itiraf ettin mi? Lanet olsun, Dean. Bu inanılmaz. Senin adına çok mutluyum."

İçimde hissettiğim suçluluk duygusuna şaşırarak irkildim.

Çünkü bir parçam, söylediklerimin doğru olmasını dilemişti.

"Demek Hart County'de kalıyorsun," dedi rahatlamış bir kahkaha atarak. "Evet." *Şimdilik*, diye ekledim içimden.

"Yeni bir iş mi arıyorsun?"

"Henüz değil. Birikmiş param var. O ve ben birkaç ay kendimize zaman ayırabiliriz. Artık sakın bir yerim var, Keira'nın iyileşebileceği bir arazi. Bir ara sana gösteririm. Ama sonra."

"Aceleye gerek yok. Keira göreve dönmeden önce ihtiyacı olan tüm zamana sahip olabilir. İsterseniz, yakında masa başı vardiyalarına başlayabilir, ama bu ona kalmış

ona kalmış."

"Hey, Tex." Duvara yaslanıp tavandaki eski su lekelerine bakarak sordum. "Sence onu hak ediyor muyum?"

"Hak ettiğini biliyorum. Ama bu tek seferlik bir şey değil. Her gün ona iyi davranman gerekiyor. Eminim ki öyle yapacaksın."

"Öyle yapmayı planlıyorum. Ona iyi davranacağım." Ve bu bir yalan *değildi*.

Keira ile yaptığım anlaşmayı yerine getirecektim. Ona keskin nişancı gibi ateş etmeyi öğretecektim. Bir dereceye kadar, elit olmak için gerekli olan yetenek öğretilemezdi, ama o zaten mükemmel bir nişancıydı. Onu daha iyi bir polis yapmak için ona öğretebileceğim çok şey vardı. Trace onu ekibe kabul ettiğinde, daha iyi bir Koruyucu.

Ama Donny Phelan'a ya da Keira'ya zarar vermeye çalıştığını öğrendiğim herkese karşı tehdidimi yerine getirdiğimde, bu yük tamamen benim omuzlarıma binecekti. Onların ölümleri sadece benim vicdanıma yük olacaktı.

Keira'yı bu işin dışında tutacaktım.

Yapmak zorundaydım. Ona karşı doğru olanı yapacaktım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Keira

"Belki de annemin evinde buluşmalıyız," diye mırıldandım. "Öyle daha iyi olmaz mı? Onun cevizli turta kreplerini hiç denedin mi?"

Dean bana sıırttı. "Tattım ve çok lezzetliler. Ama bu olmaz. Bu herkesin önünde olmalı. Hartley'deki tüm utanmaz dedikoducular bizim birlikte olduğumuzu görmeli."

Main Street'te yürüyüş yapıyor, tanıdıklarımıza selam veriyorduk. Meraklı gözler bizi takip ediyor, Dean'in bana dokunuşlarını izliyordu. Kulağıma fısıldıyordu. Dedikoducular bu olayı çok sevecekti. Hiç şüphe yoktu.

Elini uzattı, sağ elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Tüylerim diken diken oldu ve midemde garip ve heyecanlı bir his uyandı.

Dean bu tuhaf duruma çok normal tepki veriyordu. Ben ise tam tersine, midemdeki kelebekleri kaldırıma kusmak üzereydim.

On dakika sonra annem, Stephie ve Brynn ile brunch için buluşacaktık. Dean, Hartley'nin şehir merkezinin tam karşı ucuna park etmekte ısrar etmişti, sadece güzel ve uzun bir utanç yürüyüşü yapabilmemiz için.

Kolumu Dean'in beline dolayarak onu biraz okşamak *hafif* bir rahatlama sağladı. Ama bundan bile tam olarak zevk alamadım.

o gün itiraf ettiklerinden sonra.

Eğer birisi için sonsuza kadar kalabilseydim, o kişi sen olurdun.

O böyle bir şey söylediğinde ona nasıl tekrar kızabilirim ki?

Son birkaç gündür, yerleşmeye çalışırken çoğunlukla Dean'in evindeki misafir odasında kalmıştım. Söylediklerini kafamda oturtmak zordu. O da benimle aynı şekilde hissetmiş. Ve kamyonetindeki o öpücükler... O öpücüklerin saf tutkusu sonrasında, buna inanmak zorundaydım. O beni gerçekten istemişti.

Benim tarafımdan karşılıksız bir aşk olmadığını bilmek daha mı iyiydi? Yoksa Dean'in beni istediğini, ama aramızda çok fazla engel olduğunu fark etmek daha mı kötüydü?

Asla yürümeyecekti. Bir çift olarak, kaderimiz başından beri belliydi.

Yine de, işte buradaydık. Jessi's Diner'a girip mutlu bir çiftmiş gibi davranmak üzereydik.

Dean kapıyı açıp benim için tuttuğunda zil çaldı. Annem ve Stephie çoktan bir masa kapmıştı. Kız kardeşimin saçları yeni yapılmış, uzantılı kutu örgülerle çok sevimli görünüyordu.

Gülümsediler ve el salladılar, biz yaklaşırken ayağa kalktılar.

"Sizi tekrar yan yana görmek ne kadar güzel!" diye haykırdı annem.

"Dean, çok uzun zaman oldu. Seni özledik."

"Teşekkürler, Bayan Marsh. Sizi de görmek çok güzel."

"Oh, yeter artık." Annem Dean'in koluna hafifçe vurdu. "Bana Regina de."

Kucaklaştıktan sonra hepimiz tekrar oturduğumuz yerlere geçtik, Dean ve ben bir tarafta yan yana. Dean kolunu omuzlarıma doladı ve bacağını benimkine sıkıca dayayarak bana daha da yaklaştı. Stephie'nin gözlerinde heyecanlı bir ışıltı belirdi ve annemle anlamlı bir bakışlaştı.

Harika. Zaten konuşmuşlardı.

"Peki, bize söylemek istediğin büyük haber nedir?" diye sordu annem.

Rahat oturmaya çalışarak kıpırdanmaya başladım. "Brynn'i beklemeliyiz."

"Merhaba millet. Size içecek bir şey getireyim mi?"

Başımı kaldırıp baktığımda, Jessi Shelborne'un elinde bir not defteri ve kağıdın üzerinde kalemi hazır beklediğini gördüm. "Selam, Jessi," diye kekeledim. "Burada olacağını bilmiyordum."

Jessi genellikle Last Refuge'da hanı işletiyordu. O, Aiden ve küçük kızları orada yaşıyordu. Hala lokantanın sahibiydiler, ama günlük işleri yürütmek için çalışanlar tutmuşlardı.

"Ara sıra lokantada vardiyaya girmeyi seviyoruz. Eski günlerin hatrına." Kocasının yemek pişirdiği mutfağı işaret etti. Aiden bizi izlediğini fark etti ve çenesini kaldırdı.

Aiden ve Jessi ilk kez bu lokantada tanışmışlardı. Burada aşık olmuşlardı.

Burada da hoş anılarım vardı. Burası, gece devriyesinden sonra sabahları sıcak bir kahvaltı için ya da sakin bir öğleden sonra bir dilim turta için uğradığım yerdı.

Dean ile de bu kabinlerde en az yüz kez oturmuşum. Kolunu bana dolamasını dilerdim. Ama bunun *böyle* olacağını hiç hayal etmemiştim.

"Bugün sizi buraya getiren nedir?" diye sordu Jessi. "Sadece brunch havasında mısınız?"

Annem Stephie'nin omzuna hafifçe vurdu. "Keira ve Dean'in fikri," dedi kardeşim. "Bize haberleri var." Stephie kaşlarını kaldırdı.

Jessi'nin gözleri de parladı. "Öyle mi? Ne ilginç. Ne olabilir acaba?"

Ugh, durum gittikçe kötüleşiyordu. Ama bu tam da Dean'in istediği şeydi. Her şey güzel ve aleni olacaktı. Hartley'nin Main Street'indeki tüm meraklıları ve Last Refuge'daki ekibi tek seferde halledecektik.

Ve kimse en ufak bir şaşkınlık bile göstermiyordu.

Kahve sipariş ettik. Brynn de geldi, yine herkes birbirine sarıldı ve bir süre yemeğe odaklandık. Midem bu kadar ağrıyorken yemek yiyebileceğimi hayal edemiyordum ama yine de yeşil biber soslu Colorado yumurtalı Benedict sipariş ettim.

"Ee." Stephie dirseklerini masaya koydu. "Devam et. Anlat bize."

Dean'e baktım. Devam etmem için başını salladı.

Kahretsin.

"Şey, Dean ve benimle ilgili, ve..." Sözler boğazımda takıldı, çıkmak istemiyordu.

Neyse ki Dean devraldı.

"Keira'nın yaralandığını duyunca Hart County'ye geri döndüm. Bu bana bazı şeyleri fark ettirdi." Gülümsemesi o kadar içtendi ki gözlerim yaşardı. "Konuştuk ve ikimizin de aynı şeyi istediği ortaya çıktı."

"Sonunda," diye araya girdi Stephie. "Çıkmaya başladınız! Uzun zaman aldı."

Annem gülümsüyordu ve Brynn bana göz kırptı. Jessi, açıkça kulak misafiri olmuş, tezgahın arkasından başparmağını kaldırdı.

Herkes bu zamana kadar Dean'e olan hislerimi biliyor muydu?

"Biraz daha fazlası var," diye ekledi Dean. "Keira'ya benimle birlikte yaşamayı teklif ettim. Biliyorum, çok hızlı oldu ama..."

"Bu çok heyecan verici!" Annem ellerini önünde sallayarak coşkuyla konuştu. "Muhtemelen size acele etmemenizi söylemeliyim, ama zaten çok uzun zamandır bekliyordunuz. Ve Keira'ya yapılan saldırıdan sonra, şey..." Başını salladı ve boğazı düğümlendi. "Bu iyi bir şey."

"Dean'in yanında kaldığını söylemiştin," diye sordu Brynn. "Orası tam olarak nerede?"

Dean bankta yer değiştirerek vinilin gıcırdamasına neden oldu. "Tamir ettiğim bir evim var."

Stephie ellerini çırptı. "Yeni evini ne zaman görebiliriz? Bundan sonra mı? Sabırsızlanıyorum!"

"Durun. Hayır. Bunun için hazır değiliz." Onları sakinleştirmem gerekiyordu. İlişkimiz konusunda bize çok fazla karşı çıkmayacaklarını düşünmüştüm, ama *gerçekten* mi? Dean ve beni evlendirmeye hazır gibiydiler.

Dean bir kez daha araya girip açıklamaya başladı. "Evin çok işleri var. Sadece işleri sakin tutmaya çalışıyoruz. Şimdilik ziyaretçi kabul etmiyoruz, Keira'ya saldıranların onu tekrar rahatsız etmeyeceğinden emin olana kadar."

"Sen ona bakıyorsun." Annemin gözleri doldu.

"Ben de kendime bakabilirim," diye mırıldandım. Kimse dinlemiyordu ama.

"Dean, sana daha iyi bir kucaklaşma vermem lazım. Bir anne kucaklaşması." Annem Stephie ve Brynn'i kenara itti, onları ayağa kaldırdı ve lokantanın ortasında Dean'i kucakladı. İnsanlar bakıyordu.

"Onun için geri döndüğüne çok sevindim," dedi annem, sesi kalınlaşmıştı. "Evime her zaman hoş geldin, ama artık sen gerçekten aileden birisin. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Dean sabırla gülümsedi. Gamzeleri yoktu. Bu çok acı vericiydi.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Keira

KAHVALTIDAN SONRA, annem ve Stephie bizi Main Street'e götürüp ev hediyesi almakta ısrar ettiler. Dean'in iki yanında durup, onun kulaklarını çınlatarak konuşuyorlardı.

Brynn benimle birlikte geride kaldı. "Taşınıyorsun." Diye ıslık çaldı. "Bu büyük bir adım."

Teşekkürler, diye düşündüm rahatlamış bir şekilde. Birisi bunun ne kadar saçma olduğunu söyleyecekti.

"Elinden geleni yap, B. Gerçekten ne düşündüğünü söyle. Acımasızca dürüst ol."

Gülümsedi. "Emin misin?"

Elimle onu çağırma hareketi yaptım.

"Düşünüyorum da... Dean'in kendini toparlayacağını hiç beklemiyordum. Ama başardı. O sefil sepetle senin evine geldiğinden beri ikiniz ayrılmaz oldunuz. Seni gördüğümde bu yana son birkaç günde çok şey olduğu açık."

"Onu çok kolay affettiğimi düşünmüyor musun?"

"Bu benim kararım değil. Zamanlamanın doğru olduğunu düşünüyorsan, öyledir." "Ama bir aydan biraz fazla bir sürede, ona hastaneden çıkıp onunla birlikte yaşamaya başladım."

"Bununla ilgili bir sorunum olmasını mı *istiyorsun*?"

Evet. Evet, istiyorum.

"Hayır. Sadece gerginim."

"Tabii ki öylesin. Zor bir ay geçirdin. Hâlâ iyileşiyorsun, şerifin departmanı hâlâ senin vurulduğun olayla ilgili herhangi bir şüpheli bulamadı ve Dean aniden geri dönüp sana olan aşkını itiraf etti." Yürümekten vazgeçti ve beni bir tentenin gölgesine çekti. Etrafta kimse yoktu. "Annen ve Stephie için de endişeleniyorsun."

Brynn'e evimdeki kırık pencere hakkında mesaj attım. Aileme yönelik örtülü tehdit. Last Refuge aracılığıyla onlara gizli koruma ayarlayacağına söz verdi. Ama Dean ve benim yaptıklarımız hakkında hiçbir fikri yoktu. Ondan benim için yalan söylemesini istemek ya da onu bu intikam planına dahil etmek doğru olmazdı.

"Öyleyim," dedim. "Haklısın. Gerçekten çok stresliyim. Ama bu, Dean'e karşı daha yavaş davranmam gerektiği anlamına gelmez mi?"

"Sana bir şey sorayım. Onunla mutlu musun?"

Bu soruya nasıl ciddi bir yüzle cevap verebilirdim ki? En yakın arkadaşlarımdan birine böyle bir konuda nasıl yalan söyleyebilirdim?

"Mutlu olmak istiyorum," dedim.

Yüzü buruştu. "Tamam. Bu pek net değil. Sana iyi davranıyor mu? Sana ne kadar deli olduğunu söylüyor mu? Sen de ona karşı aynı şeyleri hissediyor musun? Onu öpmek seni en güzel şekilde başını döndürüyor mu?"

"Hepsi doğru." Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum.

"O zaman şimdilik ihtiyacın olan tek şey bu. Hala dışarıda tehlike varken biriyle birlikte olman mantıklı ve Dean ideal erkekse, neden o olmasın? Eğer yürümezse, herkes hayatına devam eder. Ama belki bir gün geriye dönüp baktığında, yaşadığın her şeyin inanılmaz mutlu bir sonu olduğunu görürsün. Cole ve benim gibi."

"Sen ve Cole'un kıskanılacak bir mutlu sonu var."

Omuz silkti. "Biliyorum. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi." Diğerlerine yetişmek için tekrar yürümeye başladık. "Ve yakışıklı erkeğimden bahsetmişken, Cole'un Meksika'ya dönmemi istiyor. Artık tüm vaktini Dean'le yeni aşk yuvarında geçiriyorsun, ben de muhtemelen geri dönebilirim."

Kahretsin, ne kadar bencil davrandım? "Tabii ki. Uçuşunu ayırt. Şunu bil ki, sen olmasaydın son birkaç haftayı atlatamazdım. Her şey için çok minnettarım."

Göz kırptı. "Seninle burada olmak çok güzeldi. Umarım bu iyiliğin karşılığını senden istemem gerekmez, ama gerekirse, orada olacağını biliyorum."

Annemi, Stephie'yi ve Dean'i yakaladığımızda, Dean bana sıcak bir gülümsemeyle elimi tuttu. Main Street'te alışveriş yapıp eğlendik, ama aklım Brynn'in söylediği her şeydeydi.

Dean ve ben sonunda "ayrıldığımızda" annem ve Stephie bunu zor karşılayacaklardı. Ama atlatacaklardı.

Benim bu durumu nasıl atlatacağımı bulmam gerekiyordu.

Bu benimle ya da benim kalp ağrıyla ilgili bile değildi. Artık değil. Artık Dean'in de acı çektiğini biliyordum.

Belki de iki yıl önce kalbimi kırdığı hiç de doğru değildi. Dean'in bana veremeyeceği bir şeyi bekleyerek kendi kalbimi kırmıştım. Ve bu beni *onun* için üzüyordu.

Dean söz konusu olduğunda, romantik umutlarımı nihayet bırakmanın zamanı gelmişti.

O benim için Colorado'ya geri dönmüştü. Ben de onun için burada olacaktım. Bu görevde bir ortak olarak. Bir arkadaş olarak.

Benim olabileceğim tek şey buydu.

"Temel bilgilerle başlayalım."

Dean uzun, dar bir çantayı yere koydu ve küçük bir anahtarla kilidini açtı. Sonra kapağı açarak, özel kesilmiş köpüğün içine yerleştirilmiş, parçalara ayrılmış koyu renkli metal parçaları ortaya çıkardı.

Bakışlarım namlu ve dürbün üzerinde hevesle dolaştı. Kollarımı kavuşturdum, omzumda hafif bir sızı hissettim, ama artık askıdan kurtulmuştum. Tanrıya şükür.

Başımı salladım. "Hadi başlayalım."

Diz çökmüş halde bana baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Son iki hafta içinde, Dean'in oda arkadaşı olarak yeni bir rutine alışmıştım, kulağa garip gelse de. Yatak odasındaki dolap benim kıyafetlerim ve eşyalarım ile doluydu. Alt kattaki banyoda raflar benim saç ve cilt ürünlerimle doluydu ve evin geri kalanına da izimi bırakmıştım.

Oturma odasında oturacak yerin, yemek yiyecek masanın olmadığı bir yerde yaşamayı reddettim. Aslında ikinci el mağazalarından birkaç eşya seçmek eğlenceliydi. Dean ile aramızdaki dostluğa, aramızda her şeyin çok kolay olduğu günlere bir kez daha göz atmış oldum.

Ayrıca, annem ve Stephie de yardım etmeyi *çok sevmişlerdi*. Yemin ederim, Dean'i benden daha çok seviyorlardı.

Şimdi, iyileşme sürecimin altıncı haftasıydım. Tekrar antrenmana başlamaya fazlasıyla hazırdım. En azından, elimden geldiğince. Hala gerçek atışlara izin verilmiyordu.

Ve Donny Phelan'ın malikanesine yaptığımız ziyaretten River ile paylaştığımız fotoğraflar hakkında henüz bir haber yoktu. Ama ben takdire şayan bir sabır gösterdiğimi düşünüyordum, çok teşekkür ederim.

Dean, asi uzun saçlarını geriye itti. Her zamanki gibi arkada bağlamasına rağmen saçları yüzüne düşmeye devam ediyordu. "Bu benim Knight's Armament SR-25'im. Deniz Piyade Keşif Gücü görevlerinde keskin nişancı olarak kullandığım silahın aynısı."

"Sen Force Recon muydun? Bunu bilmiyordum." Dean'in hayatıyla ilgili, ara sıra ekmek kırıntıları gibi ortaya attığı küçük bir ayrıntı daha.

O, gözleri hala parçalanmış tüfeğin üzerindeyken başını salladı. "Bir süreligine. Bir keskin nişancı olarak, bu silah benim en iyi arkadaşımdı. Daha az resmi görevler üstlenen stratejik bir varlık olduğumda onu yanımda götürdüm."

Parmakları, köpük yuvalarındaki mat siyah parçaların üzerinde gezdirdi.

Oturma odasıydık ve bu alan eskisinden çok daha temizdi, tüm aletler ve testere sehpaları başka bir yere konulmuştu. Ancak bir kanepenin eklenmesi dışında, hala az sayıda mobilyayla döşenmişti. Hareket etmek için bolca yer vardı.

Dean'in zihnini de şüphesiz dolduran anılar için yer vardı.

"Bununla bir sorunun yok, değil mi?" diye sordum. "Öğrenmek istiyorum, ama..." Bildiğim kadarıyla, yıllardır eline silah almamıştı.

Ama silah tutmak, ateş etmekle aynı şey değildi. Ateş etmek, canlı bir insana ölümcül bir atış yapmakla aynı şey değildi.

Boşluklar, değil mi? O günlerde, ben boşluklarda yaşıyordum. Dean ile aynı evde yaşıyorduk, ama asla gerçekten birlikte olamazdık. Dışarıda, halka açık yerlerde ona dokunuyordum, bunun hiçbir anlamı olmadığını bilerek.

"Ben iyiyim Keira. Söz veriyorum." Dean tereddüt etmeden çantadan namluyu çıkardı. "Bu hassas silahın yapısını parça parça inceleyelim."

Bana üst ve alt alıcıyı, sürgü taşıyıcı grubunu gösterdi. Leopold Mark 4 dürbünü ve susturucuyu.

Dean'ın tüfeği ustaca monte edip sökmesini izlemek gerçekten *etkileyiciydi*. Bu adamın yaptığı her şey bana seksi geliyordu, ama savaşçı jargonunu kullanıp yetkinliğini gösterdiği zamanlar?

Belki de yetkinlik fetişim vardı.

"Keira? Anladın mı?"

"Evet. Saat yönünde. Anladım."

"Seni sıkımlıyorum, değil mi? Öğle yemeği molası versek mi?" Sırıttıyordu, ben de sıırıttım.

"Hayır. Devam edebilirim. Sen devam ettiğin sürece ben de devam edebilirim."

Gülümsemesi bir an için daha sinsî bir hal aldı, gözlerinde bir ateş parladı. Sonra bu ifade kayboldu. Boğazını temizledi. "Dediğim gibi."

Dean, KAC SR-25'i tanıtmayı bitirdikten sonra ikinci bir çantayı açtı. Bu çantanın içeriği bana daha tanıdık geliyordu.

Bir Glock 19 ve bir SIG Sauer P226, her ikisi de susturucu için dişli namlulu. Ve bir sürü kötü görünümlü bıçak.

Dean bıçakları kaldırdı ve tek tek tanımladı. "Benchmade Nimravus sabit bıçak. Gerber Mark II. Katlanır Emerson CQC-7."

"Bana bunları nasıl kullanacağımı gösterir misin?"

"Hazır olduğunda. İstedığın her şeyi gösteririm."

Bunu boğuk, derin bir sesle söylemişti. Dean'ın gözleri bıçaklara odaklanmıştı, bu yüzden onun flört ettiğini veya bir tür

ama beynim yine de bunu müstehcen bir şekilde yorumlamak istiyordu.
Sadece arkadaşız, diye kendime hatırlattım.
Sadece. Arkadaş.

. BÖLÜM YİRMİ İKİ

Dean

"HEY, SİZ İKİNİZ. ÇİFT OLMAK NASIL?"

River, karanlık bir odada masasının başında bilgisayarının başında oturuyordu, çünkü hackerlar gün ışığından nefret ediyorlardı, görünüşe göre. Ya da sadece gizemli kalmak istiyorlardı.

"Harika." Elimi uzattım ve Keira'nın elini sıktım, ama o parmaklarımızı ayırdı.

River bu sabah bize haberleri olduğunu mesaj atmıştı. Bu yüzden Keira ve ben antrenmana ara verip, önümüze bir tablet koyarak oturma odasındaki kanepeye oturmuştuk.

Keira benimle yaşamaya başlayalı üç hafta olmuştu ve soruşturmamızda bir gelişme olmasını sabırsızlıkla beklediğini biliyordum.

Evet, ben de haberleri merak ediyordum. Ama saldırganları ne kadar çabuk bulup cezalandırırsak, ona o kadar çabuk veda etmek zorunda kalacaktım.

Ve her gün bu kadar yakınımda olmasına rağmen ona dokunamamak beni çok *üzüyordu*... Ama bu benim sorunumdu.

Kendimi River'a odaklanmaya zorladım.

"Denver nasıl?" diye sordu Keira. "Hâlâ oradasın, değil mi?"

River şu anda eşi, Vali Yardımcısı Charlotte McKinley ile vakit geçiriyordu. Zamanlarını Denver ve Hartley arasında bölüşüyorlardı ve bildiğim kadarıyla sık sık ayrı kalıyorlardı.

nasıl başardıklarını bilmiyordum. Ama River ve Charlie'nin ilişkisi sağlam görünüyordu.

"Manzara Hart County kadar güzel değil, ama internet hızı birinci sınıf." Abartılı bir hareketle parmaklarını öptü, bu da River Kwon'u özetleyen bir hareketti. Her zaman abartılıydı. "Bu yüzden seninle iletişim halindeyim. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, ama bazı şeyler aceleye gelmez."

Keira güldü. "İnan bana, biliyorum." Sol kolunu gösterdi. "İyileşiyor mu?" diye sordu River.

"Öyleyim. Yavaş ama emin adımlarla."

"Ekranımı paylaşacağım." River klavyesine dokundu ve bir görüntü belirdi. Ortasında büyük, düz mavi bir taş bulunan ağır bir altın yüzük. "Keira, Donny Phelan'ın evinde bunun gibi bir yüzüğün fotoğrafını çekmiştin."

Keira öne doğru eğildi. "Kesinlikle bu. O adamların taktığı yüzükle aynı. İlki, vurulduğum gece barda tanıştığım adamdı, ikincisi ise Phelan'ın malikanesindeydi."

Tek gerçek ipucumuz buydu.

Evindeki kırık pencereden sonra başka bir olay yaşanmamıştı. Koruyucuların da doğruladığı gibi, kız kardeşini veya annesini rahatsız eden kimse yoktu. Kötü adamlar bizim uydurduğumuz hikayeyi yutmuş ve soruşturmayı bıraktığımızı inanmış gibi görünüyordu.

River gibi bir adamın bizim tarafımızda olduğunu bilmiyorlardı.

"Çektiğin fotoğraf biraz bulanıktı, ama devam etmem için yeterliydi. Tabii ki tersine görsel arama ile başladım, ama fotoğrafın yakınlaştırılmamıştı ve çok fazla yanlış sonuç çıktı. Bu yüzden ben..."

"Daha az ayrıntı, River," dedim.

Omuz silktili. "Tamam, sonuca hemen varmak istiyorsan, peki. Bu yüzüğün resmini bir subreddit'te buldum ve daha fazla araştırma yaptıktan sonra, doğru yüzük olduğu sonucuna vardım. Nedenini birazdan anlayacaksın. Yakından bakarsan, taşın altına kazınmış *Crosshairs* kelimesini görebilirsin. Ve taşı yakınlaştırırsan..."

Resim büyüdü ve taşın altında görünen soluk çizgiler ortaya çıktı. Tıpkı bir tüfek dürbünündeki gibi, gerçek bir nişangah. Hayatımın çok büyük bir bölümünü inceleyerek geçirdiğim bir tasarım.

"Kendilerine Crosshairs Security diyorlar." River'ın yüzü ekrana geri geldi. Siyah çerçeveli gözlüklerini düzeltti. "Bu ismi daha önce duymuştum. Koruyucuların bu adamlar hakkında bir dosyası var."

"Yasal mı?" diye sordum.

"Görünüşte, evet. Crosshairs, Harris Medina adında bir adam tarafından kuruldu." Ekranda yeni bir yüz belirdi. Altmışlı yaşlarında, şakakları grileşmiş, stoik bir ifadeye sahip bir adam. "Emekli bir Özel Kuvvetler askeri. Ondan sonra yirmi yılını PMC olarak geçirdi. Özel askeri müteahhit. Medina burnunu belaya sokmaz. Şirket, Colorado'daki zengin kişilere son derece gizli güvenlik hizmetleri sunuyor. Donny Phelan, işleri için onları kişisel güvenlik görevlisi olarak istihdam ediyor."

Ah. Demek bağlantımız buydu.

"Crosshairs Security'nin müşterileri için işleri kolaylaştırdığına dair söylentiler var. Bir anlaşma yapmanız gerekiyorsa, Crosshairs bunu gerçekleştirmenize yardımcı olabilir. Sessiz ama etkili yöntemler kullanarak."

"Onlar infazcılar," dedi Keira.

River başını iki yana salladı. "Öyle görünüyor. Yasal sınırları aştıklarına dair hiçbir kanıt yok, kolluk kuvvetlerinin onları yakalayabileceği hiçbir şey yok. Dediğim gibi. Görünüşte yasal."

Çenemi ovuşturdum. "Peki Crosshairs, Donny Phelan için ne yapıyor? Sanırım karanlık bir işin içinde. Medya imparatorluğu bir paravan mı?"

"Bunu araştırıyorum. Phelan'ın mülkünün çevresindeki güvenlik kameralarını izliyorum. Kalitesiz vitamin takviyeleri satmak ve geri kalmış fikirler yaymak dışında, henüz yasadışı bir şey yaptığına dair bir kanıt görmedim. Ya da Crosshairs'ın ona bu konuda yardım ettiğine dair."

"Ama neden bu kadar yüksek güvenlik ihtiyacı var?" diye düşündü Keira. "Birkaç koruma, ünlü bir kişi için normal bir şey. Bu ise başka bir şey. Sevkiyatlardan bahsediyorlardı."

Sandalyesinde döndü. "Asıl soru da bu, değil mi?"

"Ryan adında biri var mı?" diye sordu. "Crosshairs'da Ryan adında biri çalışıyor mu? Adı ya da soyadı olabilir. Geç gelen bir sevkiyattan dolayı kızgınmış, bu yüzden önemli biri olabilir."

"Crosshairs ile bağlantılı herhangi bir Ryan ile karşılaşmadım, ama onlar çalışan listelerini kamuya açıklamıyorlar." River klavyesine tekrar vurdu. "Ama *onu* buldum. Bu adamı tanıyor musun?"

Başka bir resim. Bu seferki bir sabıka fotoğrafıydı. Adamın özelliklerini not ettim. Kalın boyun, keskin burun, çirkin bir kaş çatma. Tişörtünün yakasından bir dövme görünüyordu.

Keira nefes aldı. "Phelan'ın malikanesinde Crosshairs yüzüğünü takan adamdı o. Koridorda benimle yüzleşen oydu."

"Adı Nox Woodson. Metamfetamin laboratuvarı işletmekten hapse girmişti. Birkaç yıl önce şartlı tahliye oldu."

"Harris Medina bir uyuşturucu satıcısını koruması olarak mı işe aldı?" diye sordum inanamadan.

"Evet. Crosshairs'ın korumaya çalıştığı parlak imaj için pek iyi değil. Ama her açıdan bakıldığında, Woodson onu ideal bir infazcı yapacak kadar acımasız biri. Ayrıca, metamfetamin laboratuvarının bölgesine giren dört kişiyi vurarak öldürdüğünden şüpheleniliyordu. Onu bu cinayete ilişkilendirecek yeterli kanıt yoktu."

Bu sefer Keira'nın elini uzattığımda, o bırakmadı. River devam etti.

"Ama asıl önemli olan şu. Rakip metamfetamin laboratuvarında yaşanan katliamdan bir kişi kurtulmuş. Kurtulan kişi, ateş eden kişinin şeytan maskesi taktığını söylemiş."

Keira, ekrandaki Nox Woodson'ın yüzüne bakarken gözleri sertleşti. "Ona nasıl ulaşacağız?" diye sordu.

River masasındaki sandalyesine yaslandı. "Woodson, Phelan'ın mülkünde çok zaman geçiriyor. Oradaki güvenlik kameralarına erişim sağlayabilirim. Onu kendiniz bulabilirsiniz. Ondan sonra, onunla nasıl başa çıkmak isterseniz... Kararı size bırakıyorum."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Dean

NOX WOODSON, Keira'ya saldıran tetikçilerden biri olmalıydı. Bizi ikinci tetikçiye götürebilirdi.

Onun hakkında bilebileceğimiz her şeyi bilmemiz gerekiyordu. Nereye gittiğini, kiminle vakit geçirdiğini, ne sakladığını bilmeliydik. Ama Phelan'ın kapısına tekrar gitmek çok riskliydi. O pisliğin yüzündeki ifadeyi görmek eğlenceli olsa da.

River'in sağladığı Phelan'ın evindeki güvenlik kameralarına erişim, iyi bir ilk adımdı. Görüntüleri izlerken, Woodson'ın artık topalladığını fark ettik. Keira, onu şahsen gördüğü gün topallamadığına yemin etti. Bu da Woodson'ın bizi takip eden ve yoldan çıkarmaya çalışan arabanın sürücüsü olduğunu gösteriyordu.

Ne olursa olsun, Keira'yı bir daha tehlikeye atmayacaktım. Tamamen iyileşip karşılık vermeye hazır olana kadar.

Bu yüzden gizlilik bizim dostumuz olacaktı. Yuvasına konmuş bir keskin nişancı gibi.

Bir cuma gecesi, arabayı ağaçların arkasında gizlenmiş, karanlık ve ıssız bir yol kenarına park ettim. Keira ve ben koyu renkli, sıradan giysiler giymiştik.

"Onu buldum." Ekranına dokundu. "Woodson koridorda arkadaşlarıyla konuşuyor. Yakında gece için ayrılacaktır."

"Güzel. Biz hazırız."

Woodson, Phelan'ın mülkünden ayrılırken bu yoldan geçmek zorunda kalacaktı. Oradan onu takip edecektik.

Planımız, Woodson'ın aracına bir GPS takip cihazı takarak, başka nerede vakit geçirmeyi sevdiğini öğrenmekti.

Bu operasyona hazırlanmak bir haftadan fazla sürmüştü. River, Last Refuge'dan bazı ekipmanları almamı ayarlamıştı, soru sormadan. Diğer Koruyucular, soruşturmamızın ayrıntılarını bilmiyorlardı. Çünkü mümkün olduğunca az kişinin bu işe karışmasını istiyorduk.

Kamyonetim çok tanınırdı, bu yüzden River'dan bir araç ödünç aldım ve ona çizik bile atmayacağıma dair garanti verdim. Gerçek plakaları sahte plakalarla değiştirmiştım bile. Her zamanki gibi, Last Refuge Koruyucuları'nın oynayabilecekleri birçok farklı oyuncak vardı.

Ama Keira söz konusu olduğunda, geçen hafta boyunca mükemmel bir davranış sergilemişim. Artık ateşli bakışlar yoktu. Minimum dokunma. Kesinlikle öpüşme yoktu. Tamamen iş odaklıydım. Bu da muhtemelen benim somurtkan ruh halimi açıklıyordu.

"Ve Phelan da burada. Huh. *Şuna* bak." Keira, kamera görüntüsünü görmem için ekranı bana doğru tuttu.

Woodson, Phelan'a ders veriyor gibi görünüyordu. Podcaster omuzları çökmüş, başı eğik bir şekilde Woodson'ın söylediklerine başını sallıyordu.

River'ın güvenlik kamerası görüntülerinde ses yoktu, ancak gördüklerimizden, Phelan'ın korumalarını *pek* sevmediği açıktı. Onların yanındayken her seferinde çekiniyordu. Asistanı Natasha da onlardan uzak duruyordu.

Crosshairs Security'nin Phelan için çalıştığı varsayılıyordu. Ancak podcast sunucusu, sanki *onlar* sorumluymuş gibi davranıyordu.

Hiç mantıklı değildi.

"Onlar hakkında bir şey mi biliyorlar?" diye düşündü Keira.

"Ya da..." "Ya da çok garip bir şeyler dönüyor," diye bitirdim.

"Phelan'ın malikanesindeki her odayı göremememiz çok kötü. Woodson ve arkadaşlarının, sevkیاتlar hakkında konuştuklarını duyduğum odadaki gibi."

Ben başımı salladım. Ama güvenlik kameraları sadece girişlere ve ana koridorlara sabitlenmişti. Oradaki insanların gelip gidişlerini görmek için yeterliydi, ama bu gizemli

gönderileri görebilecek bir kamera yoktu. Ya da Phelan ve Crosshairs'ın orada başka ne yaptığını görebilecek bir kamera.

Artık birkaç Crosshairs Security çalışanının daha profiline sahiptik, ama Ryan ismiyle eşleşen yoktu. Bir yüz de dikkat çekici bir şekilde yoktu: Keira'ya ateş açıldığı gece yol kenarındaki lokantada içki ısmarlamak isteyen adam. Crosshairs yüzüğü takıyordu.

Tüm bu parçalar vardı, ama onları bir araya getirmekten çok uzaktık.

"Artık Phelan'ı şüpheli olarak adlandırabileceğimizden bile emin değilim," dedim. "Sana kızgınsa, Crosshairs neden seni öldürmeye çalışarak ifşa olma riskini göze alsın ki? Senin polis olduğunu biliyor olmaları. Belki Phelan o kadar aptal olabilir, ama Crosshairs öyle görünmüyor. Özellikle de liderleri Harris Medina gibi eski bir Özel Kuvvetler mensubu varken."

"O zaman Woodson neden peşimden geldi? Onu hayatımda hiç görmedim."

Tam da beni rahatsız eden şey buydu. Keira'ya yapılan saldırı kişisel görünüyordu. Rastgele değildi. Woodson ve arkadaşı özellikle *onu* öldürmek istemişti. Ama Phelan bunun arkasında değilse, nedeni neydi?

"Tamam, Woodson hareket halinde," dedi Keira. "Çıkışa doğru gidiyor."

Saate baktım. Phelan'ın evinden ayrıldıktan sonra birinin bu noktadan geçmesi için gereken süreyi hesaplamıştık. Yaklaşık altı dakika.

Kronometremi kurdum.

Altı dakika beş saniye sonra, farlar yanımızdan geçti. Woodson'a 30 saniye daha öncelik verdim.

Sonra motoru çalıştırdım ve otoyola çıktım, Woodson'ın gittiği yönü takip ederek. Önümdeki düz yolda onun arka farları görünüyordu.

Keira tableti kaldırdı. "Daha önce böyle bir şey yaptın mı? Birini takip etmek gibi?"

"Tabii. Amerika'da hiç yapmadım ama bazen yurtdışında hedeflerimi takip etmek zorunda kaldım. Hareketlerini inceledim. En savunmasız oldukları anları belirledim.

en savunmasız olduklarını anlamaya çalışırdım."

"Sınıfla paylaşmak ister misin?"

Sesindeki gülümsemeyi duydum. Bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Eski hayatımla ilgili itiraf ettiğim detaylardan hiç etkilenmemişti. İnsanları öldürmekten bahsediyordum, ama o her zaman omuz silkiyordu. Belki de Keira ve ben onu vuran adamları yok etmek için komplo kurduğumuz içindi.

Ama benim yaptıklarım? Onlar farklıydı. Onun bunu tam olarak anlaması imkansızdı.

Keira asla soğukkanlı bir katil olamazdı ve bunun için şükrediyorum.

"Bunları duymak istemezsin," diye mırıldandım.

"Dalga mı geçiyorsun? Evet, duymak istiyorum. Öğrenmek istiyorum. Ve bu çok ilginç.

Sen bir casus gibiydin."

"Ben casus *değildim*. Bilgi toplamadım ya da istihbarat kaynakları geliştirmedim. Ben insanları öldürdüm, Keira."

"Onları zevk aldığın için öldürmedin." "Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"

Bana doğru keskin bir hareketle döndü, cildi gösterge panelinin ışıklarıyla maviye dönmüştü.

Kahretsin, neden öyle dedim ki?

Sürmeye devam ettik. Konuyu kapattığını sandım, ama sonra şöyle dedi: "Bana söyleyebilirsin, biliyorsun. O kolyenin gerçek anlamını. Tüfek mermisini."

Kahretsin. Bu kadın, birkaç kelimeyle göğsümü açıp içime ulaşmanın bir yolunu bulmuştu. Ona hakkımdaki tüm çirkin gerçeği anlatmakla, ikimizi *de* sonsuza kadar bundan korumak arasında kalmıştım.

"Belki bir gün söylerim," dedim yumuşak bir sesle. Bunun yalan olduğunu biliyordum. "Arkadaşlar böyle yapar. Birbirleriyle konuşurlar."

"Yani yine arkadaş mıyız? Öyle umuyordum, ama sen söylemedin."

"Öyle olduğumuzu biliyorsun. Aksi halde seninle bu kadar çok yemek yemeye dayanamazdım."

Ağzımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldığını hissettim. "Senin dostluğun benim için çok değerli. Şu anda sahip olduğum en güzel şey bu."

"Aptal," dedi gülerek.

"Bu alaycı bir söz değildi."

Bunu ne kadar içten söylediğimi bilmiyordu.

Keira omuzlarını silktili, gerdi. "Neyse. En azından ne yaptığını bildiğine sevindim. Aksi takdirde, sürmeyi ben yapardım. Artık ehliyetim var, biliyorsun. Bu benim ilk gözetleme veya şüpheliyi takip görevim de değil."

"Evet, biliyorum, Şerif Yardımcısı. Bir dahaki sefere, hepsi senin olacak."

"Dean," dedi bir süre sonra. "Yaptığın şeyler yüzünden gerçekten kötü bir insan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Bu kelime sert bir şekilde çıktı. Sanki bir şey kazanmış ve incinmiş gibi. "Öyle olduğumu biliyorum. İyi insanlar, işleri gereği olsa bile, bir can almadan önce her zaman kısa da olsa bir an tereddüt ederler. Bu, hala bir ruhun olduğu anlamına gelir. Onu kaybetmeni asla istemem."

"Peki ya sen?"

"Ben ruhumu uzun zaman önce kaybettim."

"Bir an için bunun doğru olduğuna inandığımı varsayalım. Bir şeyi kaybetmiş olman, onu geri alamayacağın anlamına gelmez."

Onun sözleri kabinin sessizliğinde yankılandı, sadece sürüş sırasında lastiklerin hafif gürültüsüyle cevap buldu. Ne cevap verebileceğini bilmiyordum.

Ama onun haklı olmasını istiyordum.

. BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Dean

Woodson'ı, bir striptiz kulübünün otoparkına girene kadar takip ettik. Çatıda çıplak bir kadının resminin olduğu neon ışıklı tabela bize parlıyordu.

"Bir striptiz barı," dedi Keira ciddi bir ifadeyle. "Neden şaşırmadım acaba?"

İlçe sınırına çok yakındık. Aracımızı otoparka çektim, Woodson'ın kamyonetini ve girişi görebileceğim bir yer seçtim ve onun içeri girmesini izledim. Kapıdan yüksek sesli müzik geliyordu ve ön tarafta bir sıra motosiklet dizilmişti, yanlarında erkekler sohbet ediyordu.

"Doğru fırsatı bekleyeceğiz," dedim, "sonra Woodson'ın kamyonetine takip cihazını yerleştireceğim."

"Hayır, *ben* takacağım. Ellerim küçük. Ben çok daha çevikim."

"Ben de çevikim," diye itiraz ettim.

"Sen iri ve uzunsun, ayrıca kilo almışsın. *Ben* park yerinde gizlice dolaşırsam kimse fark etmez."

"Bana *şişman mı* diyorsun?"

"Kas demek istedim." Yanıma dirsek attı. "Çok fazla antrenman yapıyorsun. Sağlam bir tuğla duvar gibisin."

Neyse ki karanlıktı, çünkü muhtemelen kızarıyordum. Lanet olası soluk tenim, her zamanki sıcak hava bronzluğumu almış olmama rağmen.

Kasabaya ilk döndüğümde, arazimde bir açık hava engel parkuru kurmuştum. Her sabah düzenli olarak bu parkuru koşuyordum, ardından bir ağaç dalına astığım ağır bir kum torbasıyla birkaç tur çalışıyordum. Keira'nın koşması veya fiziksel olarak çok yorucu şeyler yapması hala yasaktı, ama taşındığından beri fizik tedavi egzersizleri ve esnemeleri için bana dışarıda eşlik ediyordu.

Tesadüfen, genellikle onun esneme egzersizleri sırasında su molası için duruyordum.

Keira kulübün girişine eliyle işaret etti. "İçeri girebilirsin.

Yerel manzaraları

görebilirsin." "Hayır, teşekkürler."

"Utangaç mı oldun, Reynolds? Daha önce striptiz kulübüne gitmedin mi?"

"Öyle demedim," diye gülerek cevap verdim. "Ama benim tarzım değil."

Gençlik yıllarımda deniz piyadesiydim ve üs dışında geçirdiğim zamanların tadını çıkarıyordum.

Ama bu *uzun* zaman önceydi. Onunla tanışmadan *çok* önce.

"İsviçre'de biriyle çıkıyor muydun? O kayak merkezlerindeki kızlar muhteşem olmalı."

Başımı eğip profilini inceledim. "Bu da *arkadaş* sohbeti mi?

Sırlarımızı paylaşıyor muyuz?"

"Sen beni eğlendiriyorsun. Gözetleme görevlerinin %90'ı sıkıcıdır."

"Haklısın. Hayır, kimseyle çıkmıyordum. Bir süredir kimseyle çıkmadım. Ya sen? Erkek arkadaşın var mı?" Parmaklarım yumruk haline geldi ve onları gevşetmeye zorladım.

"Flört yok. Erkek arkadaş

yok." "Neden?"

Omuzlarını silktili.

Barın girişinde hâlâ insanlar dolaşıyordu ve biri telefonla konuşarak park yerinin çakıl taşlı kısmına çıktı. Harekete geçmemiz için çok fazla hareketlilik vardı.

"Protectors'a katılmamı sağlayan gerçek nedeni bilmek ister misin?" diye sordu.

Neon tabelanın parlak ışıklarıyla aydınlanan profiline tekrar baktım.

"Anlat."

"Owen bana onlardan bahsettiğinden beri katılmak istiyordum. Ama sen Colorado'dan ayrıldıktan sonra bir süre vazgeçtim. Sanırım biraz... moralim bozuktur."

Suçluluk ve utanç duygusu başımı kaldırdı. Her zamanki gibi. Ağzımı kapalı tutup onun devam etmesini bekledim.

"Sonra bir gece sessiz bir yolda devriye geziyordum ve bir kadın kanlar içinde, topallayarak sokağa koştu. Ölümüne dövülmüştü."

"Tanrım. Bu korkunç. Ne oldu?"

"Adı Hadley. Kardeşini, annelerinin engelli maaşını çaldığı için yerel polis karakoluna ihbar etmişti. Hadley, kardeşinin başka işlere de bulaştığından emindi, ancak annesini ilgilendiren bir durum olmadığı sürece kendi işine bakmayı tercih etti. Ne yazık ki, kardeş bir şekilde tutuklama emri hakkında bilgi aldı. Kasabadan kaçtı. Hadley'e ihanetinden dolayı intikam almak için kardeşi, arkadaşlarını onu cezalandırmaya gönderdi. Hadley çok korkmuştu, suç duyurusunda bulunamadı, hatta bana arkadaşlarının isimlerini bile söyleyemedi. Hastaneden çıktıktan sonra onu Last Refuge'a götürdüm."

"Ona yardım ettiler mi?"

Keira başını salladı. "Aiden ve Jessi, ona kalacak bir yer ve bir terapistle görüşmeler ayarladılar. Ben de her hafta Hadley ile görüşüyordum. Arkadaş olduk. Bir süre sonra Hadley ve annesi taşındılar ve Koruyucuların yardımıyla yeni bir hayata başladılar. Ondan önce de Last Refuge'a başı dertte olan başka insanları getirmiştik, ama Hadley beni en çok etkileyeniydi. Onunla gurur duyuyordum."

"Sen de kendinle gurur duymalısın."

Keira kolunu yolcu kapısına dayadı. "Öyleydi. Ne olursa olsun Koruyucu olmaya karar verdim. Şerif yardımcısı olmak benim için bir onurdu, ama Şerif Yardımcısı Marsh olarak Hadley için istediğim kadarını yapamadım. Koruyucularla birlikte yapabilirdim."

"Hadley'e yardım *ettin*. Resmi olarak onlardan biri olman gerçekten önemli mi?"

"Önemli. Benim için."

Ona karşı bir şefkat dalgası hissettim. Keira çok tatlı ve şefkatliydi, ama bu özelliklerini şiddetli bir adalet duygusuyla

. Trace'in onu henüz aralarına almamış olması beni biraz sinirlendirdi.

Evet, gençti ve askeri deneyimi yoktu. Eski CIA, FBI veya özel kuvvetler mensubu değildi. Ama Keira, birlikte görev yaptığım bazı denizcilerden daha cesurdu. Son birkaç yılda çok değişmişti.

Brynn'in birkaç hafta önce Keira hakkında söylediği bir şeyi hatırladım.
Bazen ateşten geçerek şekilleniriz.

"Trace ile konuşacağım. Ne yapabileceğime bakacağım."

Çenesini bana doğru eğdi. "Hayır, bunu kendim yapacağım. Ama söylediğin için teşekkür ederim. Ve dinlediğin için."

Onu çok iyi göremiyordum bile, ama güzelliği kalbimi delip geçti. Gücü. Her günümü onunla geçiriyordum, ama yine de bana bunu yapabiliyordu.

Bu kadın *her* şeydi.

Muhtemelen onu asla unutamayacaktım ve belki de unutmak istemiyordum.

"Sessiz," dedi. "Ben gidiyorum."

Bana anlattıklarından sonra, ona hayır diyemezdim. Arka koltuktan ekipman çantamızı alıp, ona küçük siyah bir kutu uzattım. "Vericiyi aracının altına tak ve bu düğmeye bas."

O da başını salladı. "Anladım."

Kapısı açıldı ve dışarı çıktı. Saniyeler geçti. Kıpırdamamaya çalıştım. Woodson'ın kamyonetine ulaşması on saniyeden az sürerdi. Vericiyi yerine takması da beş saniye sürerdi.

Telefonumdaki uygulamayı izleyerek cihazın bağlanmasını bekledim.

İşte. Yanıp sönen kırmızı bir nokta belirdi. GPS vericisi aktif hale gelmişti.

Farlar otoparka döndü. Aynı anda, sarhoş bir çift kulüpten çıkıp sigara yaktı. Nefesimi tutarak olan biteni izledim. Keira geri dönmüş olmalıydı, ama belki de otopark tekrar boşalana kadar görünmemek için bekliyordu.

Sonra barın kapısı açıldı ve Nox Woodson dışarı çıktı. *Kahretsin.*

Yanında biri vardı. Sakallı bir adam. Woodson'dan daha zayıftı ama daha uzundu. Etrafına bakarken gözlerinde daha kurnaz bir ifade vardı. O ve Woodson orada durup konuşuyorlardı.

Ve bir dakika geçti. Bu durum hoşuma gitmedi. Neredeydi o?

Keira'yı bulmam gerekiyordu. *Hemen.* Burada oturup beklemeye niyetim yoktu.

Torpedo gözüne uzanarak kilidini açtım ve içine sakladığım silahı çıkardım. Bu, kayıtlı olmayan SIG Sauer marka silahımdı ve sadece acil durumlar için yanımda getirmiştım. Ama bu durum kesinlikle acil bir durumdu.

Silah kılıfını belime takıp sessizce araçtan indim. Woodson ve arkadaşı gözümün ucundaydı. Arabaların arasında dolanarak ve omuzlarımı kambur tutarak, gölgelerde Keira'yı aradım.

Woodson ve arkadaşı hareket etmeye başlamıştı. Buraya doğru geliyorlardı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Dean?" Keira fısıldadı. İki arabanın arasındaki gölgeden çıkmıştı.

Ağır ayak sesleri, çok uzak olmayan bir mesafede çakılları ezerek geliyordu. Hava karanlıktı, ama o adamlar Keira'yı iyice görürlerse, onu tanıyabilirlerdi.

Hızlıca bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Böylece kolumu beline doladım ve ağzımı onun ağzına eğdim.

Vücudu bana karşı sertleşmişti. Ama o da beni öptü, dilimin etrafında inleyerek. Ellerim kalçalarını okşadı, kıvrımlarını sıktı. Onu başka bir araca yaslayarak, o öpücüğe tüm özlemimi koydum. Bunu gerçek gibi göstermeliydik.

Keira gömleğini tutup beni kendine çekti. Ellerimi yüzüne kaldırıp olabildiğince saklamaya çalıştım.

Woodson kısa bir süre durakladı ve gülerek, "Bu gece eğlenin," dedi sert bir sesle. Sonra o ve diğer adam Woodson'ın kamyonetine binip uzaklaştılar.

Öpüşmeyi bıraktım. Keira'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"İyi misin?" diye sordum, nefes nefese. "Evet.

Görev tamamlandı."

Gözlerimi ovuşturdum, bedenlerimizi ayırdım, ama aslında tam tersini istiyordum.

O, aracımızın bulunduğu yönü işaret etti. "Biz... şey, arabaya..."

Doğru.

Aferin sana, denizci. Kendine gel artık.

Ödünç aldığımız arabaya geri döndük ve bindik. "Ne oldu?" diye sordum, silahı torpido gözüne koyarken.

"Silahın mı vardı? Bana daha önce söylemeliydin."

" bilmiyordum bilmiyordum bunu biliyordum gerekli
gerekli Keira, bana bana dışarıda ne olduğunu
anlat. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Sür. Buradan gidelim. Yolda anlatırım."

Bizi yola çıkardım ve evime doğru yola koyuldum. Yolculuk biraz uzun sürecekti. Ama bu iyiydi. Konuşmak için bolca vaktimiz vardı ve takip edilmediğimizden emin olabilirdim.

Ayrıca kendimi sakinleştirmek için de bolca vaktimiz vardı. Keira'ya üç kez dudaklarımı değdirdim ve hiçbir bir görevin parçası gibi gelmedi.

"Bu gece Woodson'la striptiz kulübünden çıkan adam," dedi. "Oydu. Silahlı saldırının olduğu gece bana içki ısmarlamak isteyen sakallı adam."

Küfrettim.

"Ama onun fotoğrafını çektim. Bu yüzden izleyiciyi yerleştirdikten sonra hemen geri dönmedim."

"Fotoğrafı River'a göndermeliyiz, adamı tanıyabilir mi diye bakalım." Nefesimi verdim. "Ama öylece ortadan kaybolarak beni çok korkuttun."

"Dikkatli olacağıma güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum. Ama fiziksel olarak kendini savunacak durumda değilsin. Tekrar incinmene izin veremem. Benim için çok önemlisin."

"Kararını ver, Dean. Bu işte birlikte miyiz, değil miyiz?"

"Birlikteyiz." Öte yandan, annesine ona bakacağıma söz vermiştim.

Ve bunu şimdi gündeme getirirsem, Keira bana vurabilir.

"Birkaç dakika önce, benim Koruyucu olmam için yardım edeceğini söylüyordun. Şimdi ise, *hiçbir şey* olmamasına rağmen benim tehlikede olduğum için sinirleniyorsun. Ben saklanıyordum. Woodson ve arkadaşı beni hiç görmezdi. Tabii ki, sen oraya koştun ve onların bizi fark etmelerini sağladın."

"Neler olduğunu bilmiyordum. Ne yapmam gerekiyordu, öylece oturup beklemem mi?"

"Evet. Beni beklemeliydin. Bunun yerine, bizi oradan çıkarmak için bir öpüşme sahnesi uydurdun."

"Bundan sonra seni öpmekten kaçınacağım."

"İyi." Keira dudaklarına dokundu. Sanki bunu düşünüyor gibiydi. Tekrar oynatıyorum. "Artık öpüşmek yok. Ya da... başka şeyler." "Çıplak haldeyken odama girmek gibi mi?"

"O haftalar önceydi! Özür diledim. Bir daha olmayacak."

"İyi." O anın hatırası her gün duşta hayal kurmamın sebebi olsa da. Her seferinde bana karşılık verdiğini de söylemedim.

Bu çekime direnmekten yorulmuştum. Ya bu çekime teslim olursak? Gerçekten o kadar kötü mü olur?

Evet, vicdanım cevap verdi. *Evet. Olurdu.*

Keira'yı güvende tutmak zorundaydım. Ve bu, onu benden de korumayı içeriyordu. Bunun için tüm irademi kullanmam gerekse bile.

. BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Keira

Dean Reynolds ile yaşamak muhtemelen beni öldürecekti.

Her gün birlikte antrenman yapıyorduk. Birlikte yemek yiyorduk. Nox Woodson'ın hareketlerini birlikte takip ediyorduk. Birlikte gülüyor, tartışıyor ve sessizce oturuyorduk.

Ve her gün, onu daha az değil, daha çok istiyordum. Bu sadece *arkadaşlık* olayı işe yaramıyordu.

Örneğin, kendi kurduğu engelli parkurda yaptığı antrenmanları ele alalım. Her sabah, hava ısınırken o dışarıda olurdu. Gömleğini çıkarır, terler, saçları yüzüne yapışır ve cildi her geçen gün daha da bronzlaşırdı. Kasları da daha belirgin hale gelmişti. Daha zayıflamıştı. Tepki süresi daha hızlıydı.

Son zamanlarda, Dean'i o engelli parkurda izlemek benim için bir eğlence haline gelmişti. Suçluluk duyduğum bir zevk.

Her sabahın ilk saatlerinde kendi antrenmanımı yapardım. Daha uzun yürüyüşler yapar, hafif kardiyo ve esneme egzersizleri yapardım. Fizik tedavi egzersizlerimi iştimmış gibi yapardım, ki aslında öyle de sayılırdı. Ama yine de hiçbir şeyi kaldıramıyordum. Koşamıyor, dövüşemiyordum. Şınav ya da plank yapamıyordum.

Sınırlı rutime rağmen, genellikle çabuk yoruluyordum. Sonra bir içki alıp arka terasta oturur, Woodson'ın arabasına yerleştirdiğimiz GPS takip cihazını kullanarak onun günlük hareketlerini not alırdım.

Birkaç dakikada bir, gözlerimi ağır kum torbasını yumruklayan Dean'e kaydırırdım. Ya da milyonlarca barfiks çeken Dean'e.

Dean merdivenleri koşarak çıkıp güverteye geldi ve kafasına bir şişe su döktü. Su damlaları boynundan, omuzlarından ve göğsünden aşağı akıyordu. Pembe meme ucuna bir damla su yapışmıştı.

Gerçekten mi? Bu gerekli miydi?

"Selam. Woodson bugün ne yapıyor? Yeni bir şey var mı?" "Her zamanki gibi." Dean'e notlarımı gösterdim.

Woodson zamanının çoğunu Phelan'ın mülkünde geçiriyordu. En azından kamyonu orada park edilmişti. Diğer uğrak yerleri ise evi, bir bar ve striptiz kulübüydü. Adamın rutini pek değişmiyordu.

Ne yazık ki, Woodson'ın evinin önünde dürbünle gözetleme yaptıktan sonra, evin kameralarla çevrili olduğunu öğrendik. River kameralara uzaktan erişim sağlayamamıştı, bu yüzden içeride fark edilmeden dinleme cihazı yerleştirme imkanı yoktu.

Diğer bir seçenek, Phelan'ın evine dinleme cihazı yerleştirmekti. Ancak Dean, oraya geri dönmenin çok riskli olduğunu düşünüyordu.

Woodson'ı ıssız bir yolda yalnız başına yakalamak istedim. Gerekirse her türlü yolu kullanarak sorularıma cevap vermesini sağlayacaktım. Ve bu adamı işkence etme düşüncesinden dolayı hiç vicdan azabı duymuyordum. O gece olay yerinde olduğundan emindim. Şeytan maskesi bağlantısı benim için yeterliydi ve Donny Phelan'ın malikanesinde gördüğümünden beri Woodson'ın Dean ve beni yoldan çıkarmaya çalıştığından da şüphem yoktu.

Woodson beni iki kez öldürmeye çalışmıştı. Merhametimi hak etmiyordu.

Ama Dean, ben tamamen iyileşene kadar Woodson'a karşı büyük bir hamle yapmayı reddetti. Bu en az *bir ay* daha sürecekti. Bunu kaldırabileceğimden emin değildim.

Sadece bir an önce iyileşmek istiyordum. Beni kimin vurduğunu ve neden vurduğunu öğrenmek istiyordum. Donny Phelan, Nox Woodson ve Crosshairs Security'nin bu tuhaf komplo ile ne ilgisi olduğunu öğrenmek istiyordum.

Ama şimdilik, tüm bunlar daha fazla zaman ve sabır gerektirecekti.

Sahip olamadığım seksi adama daha fazla bakmak.

Geceleri, Dean hakkında daha fazla rüya görmek anlamına geliyordu, *sadece arkadaş olmakla* ilgili tüm kararlarım bir kenara atılıyor ve bilinçaltım en derin arzularımı ortaya çıkarıyordu.

Dün geceki rüyamda, birlikte dövüşüyorduk, ter içinde kalmıştık ve birbirimize dolanmıştık, sonra birden öpüşmeye başladık. Atletik şortunun altında belirginleşen ereksiyona ulaşana kadar tuzlu tenini yaladım. Rüyanın geri kalanı müstehcen görüntüler ve hayal edilen hislerle devam etti. Sert penisi ağızımdaydı. Kalın penisine oturup onu sürmeye başladığımda hissettiğim dolgunluk...

"Duş alıp bize sandviç yapacağım," dedi Dean. "Öğleden sonra keskin nişancı yuvasında biraz zaman geçirebiliriz diye düşünüyordum."

İç geçirdim. "Evet. Kulağa hoş geliyor."

Bir saat sonra, tepenin yamacında yaptığımız keskin nişancı yuvasına sürünerek girdik. Buradaki bitki örtüsü, görüş hattını kesmek için yeterince yoğundu. Sirt çizgisinin altında kalmak için kazdık, çukurları taşlarla güçlendirdik ve dallar ve yerli otlarla örülmüş ağlarla yattığımız yeri kamufle ettik.

Artık keskin nişancı tüfeğini saniyeler içinde parçalarına ayırabiliyordum. Yeniden monte edebiliyordum. Temizleyip kontrol edebiliyordum. Neredeyse her gün dürbünle nişan almayı pratik ediyordum, genellikle Dean bana yaslanarak vücut pozisyonumu düzeltiyor ve doğru nefes almayı öğretiyordu. Bekleyip atış için uygun anı kolluyordum.

Tabii ki, henüz gerçek mermiyle ateş edemedim. Bunun için hazır olabilmem için daha uzun bir süre geçmesi gerekecekti. Yaralarımın baskı yapmamaya dikkat etmem gerektiği için, yüzüstü yatmak bile benim için zordu.

Ama Dean'in tüfeği ateş ettiğini de görmemiştim, kalibre etmek için bile. Bir keskin nişancı olmanın tetiği çekmekten çok daha fazlası olduğunu söylemişti.

Tüfek dürbününden, aşağıdaki çayırdaki farkında olmadan otlayan bir geyik ailesini izledim. Geyiklerin endişelenmesine gerek yoktu. Ben sadece gözlem yapıyordum. Geri kalanım ise yanımdaki adamın farkındaydı.

Dean'in yanında bu kadar yakın yatarken dikkatim dağılmadan *neredeyse* alışmıştım. Tamamen değil, ama neredeyse.

Hiç kimseyle bu kadar uzun süre sessizce vakit geçirmemiştim. Bazen bu sessizlikler rahattı. Bazen gerginlikle doluydu.

Tamam, her zaman gerginlik vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum bugün. Çünkü onu hala tanımak istiyordum, sadece arkadaş olarak bile olsa. Dean hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Bir daha asla silah almayacağıma yemin etmiştim, ama bu çok kolay oldu.

Sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum."

Sesi sakindi. Woodson'ı striptiz kulübüne takip ettiğimiz gece yaptığımız konuşmayı hatırladım.

Onları zevk aldığın için öldürmedin.

Ve onun cevabı: *Sence ben yapmadım mı?*

Ama Dean benim dehşete düşeceğimi düşünüyorsa, yanılıyordu. O bana anlattığı gün onun geçmişini kabul etmiştim. Kendini kabul edemeyen oydu. Bir yerde kalamıyordu. Mutlu olamıyordu.

Bize bir şans veremedi.

"Hiç pişmanlık duyuyor musun?" diye sordum.

"O hayatı bıraktığın için mi? Hayır. Onun için değil." "Neyi pişmanlık duyuyorsun?"

Dean kolunu hareket ettirdi ve boynunda taktığı deri kordonu dokunduğunu anladım. Sonra yüzünün önündeki saç telini üfleyerek uzaklaştırdı. "Birincisi, saçımı bu kadar uzamasına izin vermek. Kontrollden çıktı. Beni deli etmeye başladı."

Konuyu değiştirdiği için hayal kırıklığımı bir kenara bırakıp güldüm. "Makasın varsa, senin için kesebilirim. Stephie mezun olduktan sonra güzellik okuluna gitmek istediğini biliyor muydun? Kuaför olmak istiyor."

"Hadi canım." Loş ışıktaki yumuşak bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Aferin ona."

"Bana onunla birlikte tüm bu çevrimiçi videoları izletiyor. Birkaç şey öğrendim. Harika bir kesim olacağını söylemiyorum, ama saçın kesinlikle daha kısa olur."

"Saçımın uzun olmasını seviyor *musun?*"

Ne soru ama. Tabii ki uzun olmasını sevdim. Çok seksiydin. "Evet. Ama kısa da seviyorum."

Bana baktığını hissettim. Dürbünü kontrol ettim, geyiklerin çayır bitkilerini yemelerini izledim ve boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı.

Saçını kesmeyi teklif etmem tuhaf mıydı? Bu arkadaşların birbirleri için yaptığı bir şeydi, değil mi?

Tabii ki, onu makasla saçımın yakınına yaklaştırmazdım, ama...

"Tamam," diye mırıldandı. "Yemekten sonra. Beni baştan yaratabilirsin. Ama bana nazik davran."

Ellerim titredi. Kahretsin. Demek bunu yapacaktık.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Keira

AKŞAM YEMEĞİ ve mutfakı temizledikten sonra, Dean üst kata çıkıp bir duş daha aldı. Onu su altında çıplak olarak hayal etmemek için gerçekten çok uğraştım. Ama bunu hayal etmek çok kolaydı, çünkü onun çıplak halini zaten biliyordum.

Antrenmandan döndükten hemen sonra duş almıştım, bu yüzden yatak odamda dolaşarak onu bekledim. Belki fikrini değiştirir ve bunu yapmamamız gerektiğine karar verir diye düşündüm.

Ama hayır. Dean birkaç dakika sonra, eşofman altı giymiş, üstü çıplak, omuzlarına havlu atmış, ıslak saçlarından damlayan su damlalarını toplarken ortaya çıktı. Kalbim durdu.

Bakışlarım, engelli parkuru koşarken her zaman olduğu gibi, göğüs kaslarının arasındaki o çukura düşmek için can atıyordu. Ama kendimi tutmayı başardım.

"Bunları getirdim." Utangaç bir şekilde makas, akülü tıraş makinesi ve tarak gösterdi. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Bir şekilde hallederiz," dedim, kesinlikle hissetmediğim bir özgüven sergileyerek. "Stüdyoma gel."

Aynalı şifonyerin önüne bir yemek sandalyesi koymuştum. Altına da bir boyama örtüsü sermiştım.

Dean oturdu, gözleri aynada benimkilerle buluştu. Kolyesindeki tüfek mermisi köprücük kemiklerinin arasında duruyordu. O şeyi hiç çıkarmazdı.

Havluyu düzelttim, saçlarını yaydım. Sonra dikkatlice taradım, yüzünden geriye doğru çektim. Saçları kaygandı.

Dean göğsünden düşük bir ses çıkardı, neredeyse bir homurtu gibiydi, ama acı çekiyormuş gibi gelmedi. Göz kapakları yarı kapalıydı.

Bu, ona dokunmak için uzun zamandır bulduğum en iyi bahaneydi. Dean ve ben, taşındığımdan beri neredeyse her günü birlikte geçirmiştik, ama *bu seferki* farklıydı. Ellerim onun üzerinde, onun ağır bakışları aynada üzerimdeydi.

Odaklan, dedim kendime. Bu önemli bir şey değil. Sadece adamın saçını kes. Parmaklarıma dolanan ve cildimi ıslatan ipeksi, nemli saçlar...

Ungh.

Makasları kaparak, Dean'in saçlarını at kuyruğu şeklinde topladım ve kestim. "İşte bir kısmı gitti. Geri dönüş yok."

Aynaya gülümsedi. "İstemiyorum."

Saçları artık çenesinin üstündeydi. "Ne kadar kısa istersin? Yanları kısa, üstleri uzun mu?"

"Olur. Ama makas kullanmadan önce saçların daha kuru olması gerekmez mi?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Bunu nasıl yapacağını bilmediğini sanıyordum." "Kendime saç kesimi yapmışlığım var. Ama senin yardımını almak hoşuma gidiyor. hala yapmak istiyorsan."

"Evet." Omuz silktim. "Sonuçta benim için çok şey yapıyorsun. Burada yaşamama izin veriyorsun. Aylarca bu görevde benimle birlikte çalışıyorsun."

"Senin için bir şeyler yapmayı seviyorum, Keira."

Bu oda neden birdenbire bu kadar ısındı?

Onun saçını havluyla kuruturken göğsüm sıkışmıştı.

Sonra makası aldım ve çalıştırdım. Makası yukarı doğru hareket ettirerek, kafasının hatlarını takip ederek, yaptığım işe kendimi kaptırdım.

Sonunda, üstteki uzun katları kestikten sonra, "Ne düşünüyorsun?" dedim.

O saçına değil bana bakıyordu. "Şimdiye kadar yaptırdığım en iyi saç kesimi."

"Bu hiç de doğru değil. Fena değil. Yani, bence harika görünüyorsun, ama..."

"Öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun?" Ses tonunda bir şey vardı. Boğuk ve derindi. Midem bulandı.

Gerçekten iyi görünüyordu. Yüz hatlarını daha iyi görebiliyordum. Gözlerini. Boynundaki deri tamamen pembeydi, benim kahverengi tonumla kontrast oluşturunuyordu ve başımı eğip onu orada öpmek istedim.

"Evet." Bu kelime ağızımdan titreyerek çıktı. "Güzel. Her yer saçla kaplı. Bunu temizlesek iyi olur."

Dean yardım etmek için elektrikli süpürgeyi aldı. Temizliği bitirdikten sonra, hala odamda duruyordu. Gömleksiz. Elleri, beline kadar inen eşofmanının bel kısmının hemen üzerindeydi.

Ve ne büyük bir hata yaptığımı fark ettim.

Uzun, dağınık saçlı Dean çok çekiciydi. Ama bu tarzla, tüm özelliklerinin inkar edilemez yakışıklılığını ortaya çıkarmak için yeterince kısa olan saçlarıyla? Artık saklayacak hiçbir şeyi yoktu ve bana bakışları arzuyla doluydu.

Ona artık öpüşmeyeceğimizi söylemişim.

Kendime sadece arkadaş olduğumuzu söylemişim.

Ama bir kızın dayanabileceği bir sınır vardı.

Ona yaklaştım ve parmaklarım karnına dokundu. Karın kaslarının merdivenini tırmandılar. Sonra avucumu, beni nefesimi kesen meme ucunun üzerindeki yuvarlak göğüs kasına bastırdım.

Bunu yaptığımı inanamıyordum. Ama durmamın imkânı yoktu.

"*Keira*," diye inledi Dean.

Dudaklarım çenesini buldu ve oradaki sert sakalları okşadı. Kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. Vücutlarımız dans ediyormuş gibi birleşti, ama nefes alışımız çok daha yoğun. Sanki ikimiz de Dean'in engelli parkurunu koşmuş gibi nefes nefeseydik.

Sanki çoktan sevişiyormuşuz gibi.

O sıcaktı, sabun ve kendi kokusuyla kokuyordu ve ben onun beni sarmasını istedim. Kendi kişisel tutulmam gibi dünyanın geri kalanını silip süpürmesini istedim. Dean, kafamda ve kalbimde o kadar yer kaplıyordu.

Ama çenemi kaldırdığımda, o benden başka bir yere bakıyordu.

Dean elimi göğsünden çekti ve dudaklarım yerine avucuma bir öpücük kondurdu. "İstiyorum, ama yapamıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Üzgünüm."

O kapıya doğru geri çekildiğinde onu durdurmam. Sonra kapım kapandı ve o gitmişti.

Yatağıma geri düştüm, yatak altımda zıplıyordu. "Bu çok kötü," diye mırıldandım, ellerimle yüzümü kapattım. "Neden bunu yaptım ki?"

Aramızdaki ilişkiyi çok daha garip hale getirmiştım. O beni istiyordu, ama kendine izin vermiyordu. Dean'in kendine bu kadar sert davranması kalbimi kırıyordu.

Ama bu muhtemelen en iyisiydi. Dean ve ben yatakta birlikte olursak, bundan geri dönüş olmayacağını şimdiden söyleyebilirdim.

Hayatımda birkaç erkek arkadaşım olmuştu. Bakire değildim. Ama Dean ile tanıştığım günden beri, başka bir erkeğe neredeyse hiç bakmamıştım. O kadar uzun süredir kimseyle birlikte olmamıştım ki, gerçek seksin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum, tabii ki birkaç cinsel deneyimim övünecek bir şey değildi.

Bu bir kuraklık dönemi değildi. Daha çok bir kuraklık *çağrısı*.

Eğer sonunda Dean'i yatağıma atarsam, beni sonsuza kadar onun dışında başka kimseye layık olmayacak hale getirecekti. Ama ne önemi vardı ki? Belki de Dean Reynolds tarafından mahvolmak istiyordum.

Yatak odamın kapısı çalındı.

"Keira?" diye sert bir ses duyuldu.

Hemen ayağa kalkıp yatak odasının kapı koluna uzandım. Sonra durdum. Kalbim kaotik bir ritimle çarpıyordu.

Kapıyı açtığımda, Dean oradaydı.

Bir kolunu çerçeveye dayamış duruyordu. Terli giysileri kalça kemiklerinin altında sarkıyordu. Göğsü ve karnı, eskisi gibi ortada duruyordu. Saç kesiminden dolayı omuzlarında birkaç tane küçük saç teli vardı.

Birkaç dakika önce buradaydı, ama yine de. Onu görünce nefesim kesildi.

"Yukarı çıktığını sanmıştım," dedim.

"Öyle niyetliydim. Ama burada duruyordum." Mavi gözleri ihtiyatlıydı, ama içlerinde sıcaklık ve arzu belirgindi.

"Neden?"

"Gidemedim." Eşikten bana doğru bir adım attı. Onu içeri almak için aynı mesafe geri çekildim. "Ben iyi bir adam değilim, Keira."

"*Sen sensin.* Benim için önemli olan tek şey bu."

Ellerini yüzüme getirdi. "Durmamı söyle." "Asla," diye fısıldadım.

"Bunu istediğinden emin misin? Beni istediğinden?"

Evet, evet, evet, kalbim haykırdı. Bütün vücudum haykırmak istiyordu. "Öyleyim. Öyle yaparım. Ya sen?"

"Sen olmasan, kesinlikle aklımı kaçıırırım."

. BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Keira

"O ZAMAN BENİ AL," dedim. "Ben seninim."

Dean'in dudakları açıldı, dilinin ucu alt dudağının içini okşadı. Tüfek mermisi kolye ucu, köprücük kemiklerinin arasındaki çukurda duruyordu.

Uzun birkaç saniye boyunca kıpırdamadı. Bu bir işkenceydi. Sonra Dean yüzümü tuttu ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdı.

Önceki öpücüklerimizden farklı olarak, bu öpücük yasak ya da aceleci gelmedi. O kasıtlıydı. Benim ona açılmamı bekledi, sonra dilini ağzımın içine soktu. Geri çekilip alt dudağımı ısırıldı.

Ve diğer zamanlardan farklı olarak, kendimi tamamen ona yasladım. Dean'in beni tutacağına güvenerek, dili ağzımın içinde dolaşıyordu. Başımı eğdi. Bir elini boynumun yanına koydu, parmakları saç çizgimi okşuyordu, sanki o bölgenin ne kadar hassas olduğunu biliyormuş gibi.

O eller, keskin nişancı tüfeğiyle çok ustaydı. Bir zamanlar tetiği çekmiş ve söylemek istediğinden daha fazla can almıştı. İddia ettiği şeyleri yapmışsa, bana nasıl bu kadar nazik davranabilirdi?

Ellerimi pürüzsüz sırtına bastırdığımda, kaslarının hızla seğirdiğini hissettim. Sanki kontrolünü zorlukla sağlıyor gibiydi.

Beni odanın derinliklerine doğru yürümeye başladı. Yatağa doğru. Ben de isteyerek gittim çünkü bu tam olarak benim de fikrimdi. Ulaşmak

Aramızda, onun eşofmanının ipi çekmeye başladım, ama bu Dean'in beni öpmeyi bırakmasına neden oldu.

"Henüz değil. Sen beni çıplak gördün bile. Şimdi sıra bende. Seni görmek istiyorum."

Gerginliğimi bastırmaya çalıştım. Çok fazla kıvrımım olmasa da vücudumu seviyordum. Ama bu Dean'di. *Yıllardır* hayalini kurduğum ve rüyalarımda gördüğüm adam. Ya hayal kırıklığına uğrarsa?

Yanımdan geçip yatağımın kenarına oturdu. Aslında bu onun eviydi, yani onun yatağıydı. Uyluklarını gerginleştiren kalın uzunluğu izlerken nefesim hızlandı.

Ağzım sulandı, tadı nasıl olurdu acaba diye merak ettim. "Gözlerin buraya baksın," dedi. "Yaklaş."

Birkaç adım attım ve açık dizlerinin arasına geldim. Dean, beni öne çekmek için tişörtümün kenarını tuttu. Parmakları, boyun çizgimin üstündeki açıkta kalan cilde gitti.

"Bu çillere hep dokunmak istemişimdir," diye mırıldandı. "Öp onları. Ne kadar uzandıklarını gör."

Bu gerçekten oluyor muydu?

O benim üstümün eteğini kaldırırken ben yarı hipnotize olmuşum. Hala sol kolumu başımın üzerine çok fazla kaldırmamam gerekiyordu, ama kumaş esnekti ve çıkarmak kolaydı.

Artık sütyenim ve bol eşofmanımla duruyordum ve onun nasırlı parmak uçları, bir çilden diğerine tembel desenler çiziyordu.

"Çok güzel."

Yaralar değil ama, diye düşündüm, göğsümün sol tarafındaki parçalanmış deriyi örtme dürtüsüyle mücadele ederek. Ama Dean yaralara hiç bakmıyordu. Belki de benim çirkin yanlarımı görmemeyi tercih ediyordu ve bu sorun değildi. Minnettardım.

Ağzını göğüslerimden birini emmek için sütyenimin pamuğunun üzerine eğdiğinde hazır değildim.

Nefes nefese inleyerek ellerimi omuzlarına koydum. Gülümsayarak diğerini emmeye başladı. Bu hissin çok açık bir şekilde cinsel bir yanı vardı. Sahte ilişkimiz için uydurduğumuz hikaye nedeniyle daha önce öpüşmüştük. Ve daha önce de arkadaş olarak bana dokunmuştu. Hatta beni kucaklamıştı.

Ama *bu...* Dean'in dudakları, göğüslerimin üzerindeki beyaz pamuk ıslanıp şeffaflaşana kadar emip alay etti... Bacaklarımın arasında bir şehvet dalgası hissettim. Bana her şeyi yapabilirdi ve ben ona izin verirdim. Onu yalvarırdım.

Sonra yüzünü göğüslerimin arasına bastırdı ve nefes aldı, belimden sarıldı. Parmaklarımı yeni kesilmiş saçlarına sürttüm.

Başını kaldırıp beni kendine çekerek bir kez daha öptü. "Bunun için çok uzun zamandır bekliyordum."

"Ne kadar uzun?"

"Seni gördüğüm andan beri."

Titrek bir nefes aldım. "Gerçekten mi? Hiç farkına varmadığım için inanamıyorum."

Dean beni kalçalarımın çekip kucağına oturtturarak bacaklarını açtı. Burnunun ucu şefkatle şakağıma değdi. "Saklamak için elimden geleni yaptım."

Nedenlerini zaten açıklamıştı, ama yine de kabul etmek zordu. Dean nasıl bu kadar harika olduğunu göremezdi? Onun geçmişi umurumda değildi. Arkadaşlığımız boyunca bana çok iyi davranmıştı, en azından kasabadan ayrılana kadar. Bu yüzden ona aşık olmuştum.

Ona aşık olmamak elde değildi.

Kucağında hareket ettiğimde, arkamda onun ereksiyonunu hissettim. Kalçaları bana doğru itmek için hareket etti. Ama bacaklarımı sıkmanın sebebi bu değildi. Bana bakışlarıydı. Sanki aramızdaki sınırlar anlamını yitirene kadar beni sarmalamak istiyormuş gibi. "Keira, seninle tanıştığım andan beri başka kimseyle birlikte olmadım.

Kimseyle yatmadım. Kimseyi öpmedim bile."

Tamamen donakaldım.

"Bir dakika, *ciddi misin?*"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Doğru."

"O kadar zamandır kimseyle birlikte olmadın mı? Yıllar önce tanıştık. Dört yıl önce!"

"Biliyorum." Başparmağını çenemden aşağı doğru kaydırды. "İnan bana, biliyorum. Muhtemelen bunu itiraf etmemeliyim, ama ya iki saniye dayanamazsam diye..."

Oh, hayır. Bu konudan dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. Şaşırmıştım, ama aynı zamanda içimdeki sahiplenme duygusu bu sözleri çok sevmiştir.

"Benim için de başka kimse olmadı. Senin dışında benim için başka kimse olmadı."

"Hiç kimse mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Ben gittikten ve sen benden nefret ettikten sonra bile mi?" "Senden asla nefret edemem."

*Sana aşığı*m, diyecektim neredeyse, ama bu onu kesinlikle korkutup kaçırdı. Dean, benimle burada olmak için kendini zar zor ikna etmişti.

Belki de bu sadece bu gece içindi. Bu iş bittiğinde Hart County'den tekrar ayrılacağını defalarca söylemişti. Ama umurumda değildi.

Tamam, şimdi şaka yapma sırası bendeydi.

"Beni nefret etmek için fazla yakışıklısın," dedim küçük bir gülümsemeye.

Dean güldü. Beni tekrar öptü ve nazikçe sırt üstü yatak üzerine yatırdı. Eşofmanımı kalçalarımın altına doğru sıyırdı. "Bunu yapmayı hayal ediyordum. Fanteziler kuruyordum."

"Ben de." Söylediği her şey benim fantezilerimden çıkmıştı. Bu gerçek miydi? "Özellikle seni çıplak gördükten sonra."

"Ben seni *hala* görmedim. Bu adil değil." "Seni engellemiyorum."

"Acele yok." Sütyenimi ve külotumu çıkarmadan vücudumu öperek, her santimini tatmak ve hayranlıkla seyretmek istercesine her çileğimi bulmaya çalıştı. İkimiz de daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar bunu sürdürdü.

Bir dizimin iç kısmını öperken, eli daha yukarıya kayd. Başparmağı, klitorisimin hemen üzerindeki külotumun kasık kısmını okşadı ve beni şok ederek bir inilti kopardı.

"İslanmışsın." Kaşlarını kaldırdı. "Sana yapacağım şey için heyecanlandın mı?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim.

"Önce sikimi mi istiyorsun? Yoksa dilimi mi vermeliyim?"

Saf şehvetin titremeleri içimi yakıyordu. Titriyordum. Hâlâ Dean'in bana söylediği şeyleri beynimin sindirmeye çalışıyordum.

bana söylediği gerçeğini sindirmeye çalışıyordum.

"Hepsini istiyorum. *Her şeyi*. Lütfen."

Aniden ifadesi değişti ve oturdu. "Bekle. Başka kimse olmadı dedin. Yani... Gerçekten hiç kimse mi? Bakire misin?"

Yüzümü ellerimle kapattım. "Dean, ben yirmi sekiz yaşındayım."

"Ne olmuş? Her iki durumda da sorun yok. Ben sadece..." "Ben bakire değilim."

Vücudumun zerine sürünerek yakınıma uzandı ve ellerimi yüzümden nazıkçe çekti. "Bunu mahvetmek istemiyorum. Ya da seni incitmek. Benim için çok zelsin Keira." Yutkunduğunda gırtladı deri kordonun hemen üzerinde sallandı. "Siktir, bunu hiç yapmamalıyım."

"Hayır, yapmalısın. İkimiz de bunu istiyoruz." Yuvarlandım ve kendimi onun üzerine attım. "Ben masum olmaktan çok uzağım. Ama hiç yapmadığım şeyler var. Seninle yapmak istediğim şeyler."

Gözleri daha da büyüdü ve mavi bir ışık parladı. "Evet? Söyle bana."

Elim, onun eşofmanının kalın çıkıntısını buldu ve orayı ovuşturdu. O inledi. Dean'in bir keresinde bana onun için çok genç olduğumu söylediğini hatırladım. Beni, onun katil geçmişinden şok olacak ve tiksinecek utangaç, naif bir kız olarak görüyordu.

Dean'in *beni görmesini* istedim. Gerçekte olduğum kadını görmesini istedim.

"Sikini ağzımda istiyorum. Tadını almak ve seni boşaltmak istiyorum."

"Sen benim ölümüm olacaksın." Burun delikleri genişledi, göz bebekleri büyüdü. "Daha önce hiç oral seks yapmadın mı?"

Kafamı salladım. "Senin için sakladım."

Bizi yuvarlayarak üstüme ıktı. Yırtıcı bir bakışla bana bakıyordu. "Başka ne yapmadın? oğul olarak *söyledin*, yani birden fazla olduğunu varsayıyorum. Tabii ben açgözlü değilsem."

"Daha fazlası var." Bacaklarımı beline doladım. "Kimse bana oral seks yapmadı. Dilini içimde istiyorum."

"O zaman sana ilk olarak ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve artık bekleyemem."

"Her şeyi," diye fısıldadım.

Göğsünden bir hırıltı çıkarken beni öptü. "Önemli olmamalı, ama senin tatlılığını tadan ilk erkek olma düşüncesi... Lanet olsun, Keira. Bu beni çıldırtıyor. Buna sahip olmalıyım."

Külotum sıırsıklam olmuştu. Dean beni öperken onu aşağı çekmeye başladım, ama o dizlerinin üzerine çöktü. İnce kumaşın iki yanını tutup *yırttı*.

Harika. Evet.

Onun bu yönünü istiyordum. Beni çok genç ya da narinmişim gibi davranmamasını istiyordum. Onun sert ve vahşi olmasını istiyordum. Kontrolünü kaybetmesini.

Vücudunu yatakta aşağı kaydırđı. Birkaç yırtık daha ve külotum gitmişti. "Bacaklarını aç," diye emretti, sesi neredeyse tanınmaz haldeydi.

Utangaç olma, dedim kendime. Ama benim için uzun zaman olmuştu ve hiç kimse bunu yapmamıştı. Ve bu *Dean*'di.

Bacaklarımı açtım. Göz kapakları ağırlaşarak doyasıya baktı, ama sadece birkaç saniye. Sonra sakalları yine iç uyluklarımın hassas derisini gıdıkladı, büyük elleri gizlice altına girip bacaklarımı daha da açarak yerinde tuttu.

Başını eğdi. Sıcak dili benim merkezimi yaladı ve ben çığlık atmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Bu kadar iyi hissettirdiğine inanamıyordum. Çok saf ve samimi.

Dean'in dili klitorisim üzerinde ileri geri hareket etti, ta ki ben çığlık atana kadar. "*Daha fazla*. Oh, lütfen."

Dili defalarca amımın derinliklerine girdiğinde, ben dağınık bir hal aldım. Gözleri bana ateşli, yoğun bir bakış attı.

Saçını kestirdiği için mutluydum, çünkü aksi takdirde saçları yüzüne düşerdi. Ne yaptığını ve bundan nasıl zevk aldığını tam olarak görebilmeyi seviyordum.

Yatakta hiç bu kadar gürültücü olmuş muydum? Beni utanmaz hissettiriyordu.

O kadar da uzun sürmemişti ama ben hayatımın en yoğun orgazmına doğru hızla ilerliyordum. Orgazmın yaklaştığını hissedebiliyordum. Beni paramparça etmeye hazırđı.

Ağzı kayıp iç uyluklarımın içini öpmek için kayınca neredeyse ağlayacaktım.

"Ama... istiyorum... *Lütfen*, Dean."

"Şşş. Henüz değil, tatlım. Henüz değil."

Yine yavaşça klitorisimi yalamaya başladı. Sanki bütün gece bunu yapabileceğim gibi, en baştan başladı. Dean, uyluklarım titreyene ve ter tüm vücudumu kaplayana kadar beni tekrar tahrik etti. Dayanamazdım. Zevk çok fazlaydı.

Elim, onu orada tutmak için başının üstünü buldu. Kalçalarım diline karşı sallanıyordu ve o beni yalarken parmakları ritmik bir şekilde kıcımlı sıkıyordu.

Orgazmın doruğuna ulaştığımda inledim. Dudakları arasında klitorisimi emdi ve tüm vücudum orgazmın etkisiyle titredi. Bu böyle devam etti. Birbiri ardına gelen çığlıklar odayı doldurdu ve bu çığlıklar *benden* geliyordu. Dilini, orgazmımın son nefesini alana kadar durdurmadı ve uyluklarım kapanmaya çalıştı.

Dean oturup ağzını sildi. Ben *mahvolmuştum*. "İlk sefer için fena değil, ha?" diye sordu.

Ben halsizce gülümsedim.

Dizime bir öpücük daha kondurdu, sonra kalktı. Eşofmanını aşağı indirdi, ardından koyu mavi boxerını çıkardı. Onu daha önce çıplak görmüştüm, ama sertleşmiş hali *çok* farklıydı. Ereksiyon halindeki penisi daha kalın ve uzundu ve dokunulmak için can atıyor gibiydi.

"Seni tattıktan, çığlıklarını duyduktan sonra, ben zaten boşalmak üzereyim." Penisini avuçladı ve yanıma otururken okşamaya başladı.

Dirseklerimi yere dayadım ve ona uzandım. Elimde nasıl bir his uyandıracığını bilmek zorundaydım. Hayal ettiğimden daha iyiydi. Sıcak ve çok sert, ama aynı zamanda cildi kadife gibi yumuşaktı. Bayıldım.

"Keira... Lanet olsun, ben..."

Hızla başımı eğdim, dudaklarımı onun penisinin tuzlu ucuna doladım ve o penisini okşamaya devam ederken emdim. Dean bağırıyordu. Penisi ağzımda titredi. Farklı hisler beni boğarken gözlerim kapandı ve dilimde onun boşalmasını tattım.

Dean'i boşaltmıştım. O da benim için aynısını yapmıştı. Ve *mükemmeldi*. Mükemmelden de öteydi.

Her şeyi tekrar yapmak ve henüz denemediğimiz her şeyi yapmak için sabırsızlanıyordum. Sadece birkaç öpücük, ve ona çok ihtiyacım vardı.

Beni kollarına aldı. Yüzündeki tüm gerginlik ve stres kaybolmuştu. "Buraya gel de seni öpeyim," dedi.

"Emin misin? Tadı senin gibi."

"Benim de tadı senin gibi. Gel buraya."

Onun iri vücudunun üzerine uzandım ve Dean yüzümü tutarak beni nazıkçe öptü. Eve dönmüş gibi hissettim.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Dean

Keira'yı kollarımda tutarak biraz uyukladım. Yaptığımız şeyin gerçekliği gayet açıktı, ama suçluluk duygusu henüz beni etkilememişti. Etkilemesini de istemiyordum. Keira ile birlikte olduğum için pişmanlık duymamın imkanı yoktu.

Ona iyi bir adam olmadığımı söylemiştim. Evet, belki bu dramatik gelebilir, ama bu benim gerçeğimdi. O gözünü bile kırpmamıştı. Hâlâ beni istiyordu. *Her şeyi* bilmiyordu, ama bilinçli bir karar verebilecek kadarını biliyordu.

Ya da belki kendime yalan söylüyor ve bencil davranıyordum. Her halükarda, eskisi gibi olmaya geri dönüş yoktu.

Bu cazibeyle çok uzun süre mücadele ettim. En çok istediğim şeyi kendimden esirgedim. Ama artık *onu* reddedemezdim.

Onun bacaklarının arasında ağzını ilk sokan erkek olmak beni tahrik etti, bu korkunç bir şey miydi? Ya da dudaklarının arasında ilk penis olmak?

Rahat etmek istercesine üstümde kıvrılıyordu. Bir ara, battaniyeyi üzerimize çekmiştim ve o da pamuklu sütyenini çıkarmıştı. Tenimiz tenimize değiyordu. Bu yatak dünyadaki en güzel yerdin ve yakın zamanda buradan ayrılmaya niyetim yoktu. En azından sabaha kadar, ki sabaha daha çok vardı.

Yarınları düşünme, dedim kendime. *Sadece onunla birlikte ol. Tam burada, tam şu anda.*

"Çok güzelsin," diye mırıldandım.

"Uyuduğunu sanmıştım."

"Biraz uyuyakalmıştım."

Başını kaldırıp gülümsedi. "Ya uyuyorsun ya da uyanıksın. *Biraz* uyumak diye bir şey olamaz."

"Tabii ki olabilir." Esnedim, uzuvlarımı gerip gevşedim. Üzerimde yatan vücudu tatlı ve yumuşaktı. "Asla çok derin uyumam. Çoğu gece yarısı uyanık kalırım."

Keira bana kaşlarını çattı. "Kabuslar mı görüyorsun?" "Hayır. Sadece uykum hafif."

Onun beni değerlendirdiğini hissettim, bu yüzden bakışlarımı odasında dolaştırdım. O benim saçımı keserken odayı pek incelememiştim. Ondan başka hiçbir şeye odaklanmak imkansızdı.

Keira'nın saçımı kesmesinin bu kadar tahrik edici olacağını kim bilebilirdi? Berbere gitmek bana kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Sana verdiğim lavanta mumunu getirmişsin," dedim, komodini işaret ederek. "Ve mavi battaniyeyi de." Battaniyeyi köşedeki sandalyenin üzerine sermişti.

Başını boynuma yasladı. "Senin gönderdiğin paketin içindeki her şeyi toplayıp buraya getirdim. Hiçbirini geride bırakmak istemedim."

"İyi miydin? Kedili tüylü çoraplar bile mi?"

Keira burnunu çekti. "İyi iş çıkardığını biliyorsun. Ne yaptığını çok iyi biliyordun. Sanki o tüylü çorapları giydiğimi görmemişsin gibi."

Gülümseyerek, elimi battaniyenin altından sırtına doğru kaydırđım. "Elimden gelen her şeyi yapmak zorundaydım. Beni hastane odandan kovmuşsun. Beni asla affetmeyeceğinden korkuyordum."

Başını eline dayadı. "Kızgındım. Ama affedecek bir şey yoktu. Aslında bu doğru değıl. Sen berbat bir arkadaşısın."

"Öyleydi."

"Ama seni affedeceğimden hiç şüphe yoktu, kızgın kalmaya çalışsam bile. Sana karşı her zaman zaafım vardı. Sana karşı koyamadım."

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı. Saç çizgisini öptüm. "Ben de senin için öyle hissediyordum. Arkadaş olduğumuz yıllar boyunca seni kaç kez öpmek üzere olduğumu bilemezsin."

"Bana karşı koyabilirdin." Sesi hafifti, ama daha zor konulara yaklaşıyorduk.

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum." Bunun ne kadar iyi olacağını bilmesek ikimiz için de daha kolay olacağını kendime söylemiştim.

Şimdi biliyoruz.

"Ben yokken gerçekten *kimseyle* çıkmadın mı?" diye sordum.

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama sen çok güzelsin. Tatlı, güçlü ve muhteşemsin. Eminim erkekler seni istemiştir. Sana çıkma teklif etmişlerdir." Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi midemi bulandırdı, ama gerçekler gerçektir.

"Bazıları istedi."

"Ve sen hayır mı dedin?"

"Hayır dedim," diye fısıldadı. "Sen yokken bile, istediğim tek erkek sendin. Kimse sana yaklaşmadı."

Başımı kaldırıp onu öptüm. "Başka hiçbir kadına karşı hiçbir şey hissetmedim. Nedenini kabul etmeyi reddeden aptal benim."

"Yalnız mıydın?"

"Hayır derdim," dedim yumuşak bir sesle. "Ama sanırım öyleydim. Kimse senin yerini dolduramaz."

Güzel yüzünde hüznün belirdi. "Buraya geri dönmeyi hiç düşündün mü?"

"Her zaman. Her sezonun sonunda, yeni bir yer seçmem gerektiğinde, Colorado'yu düşündüm. İçten içe, muhtemelen eninde sonunda buraya geri döneceğimi biliyordum."

"Sanırım ben de o umuda tutunuyordum. Stephie bana iki yılın seni unutmak ve hayatıma devam etmek için yeterli bir süre olduğunu söyleyip duruyordu. Öyle yapmadığım için mutluyum." O irkildi. "Bunun kalıcı bir şey olduğunu düşündüğümünden değil. Bunun ne olduğunu biliyorum. Hiçbir şey beklemiyorum."

"Keira, benim sana verebileceğimden daha fazlasını beklemelisin. Sana her şeyi verecek birini hak ediyorsun."

"Ama ben *seni* istiyorum. O yüzden alabileceğimi alacağım ve her saniyesinin tadını çıkarmaya devam edeceğim. Ve gerçekten *saniyeler* diyorum çünkü sen o kadar sürdün."

"Hey, dur bakalım!" Homurdanarak, onu iyileşmekte olan yaralarına dikkat ederek, üstüne çıktım. "*Yıllar*, Keira. Yıllarca sadece elim vardı. Bastırılmışım."

"Sadece oral seks konusunda doğal yeteneğim olduğu için miydi?"

"Ağzın da bunda büyük rol oynadı." Onu öptüm, dilini bana uzattığında emdim. "Ama hepinizi suçluyorum. Sen son derece seksi bir kadınsın. Fantezilerimde beni en az bin kez boşalttın. Gerçekte ise daha da iyisin."

Sikim, daha fazla ilgi görmek için onun uyluğuna sertleşiyordu. O benim için, ona söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu, ama en azından ona zevk verebilir ve ona ne kadar dayanılmaz olduğunu gösterebilirdim.

Titredi, gözleri rüya gibiydi. Biraz daha öpüştük ve şişkin penisimi uyluğuna sürttüm.

Ama sonra Keira göğsüme doğru itti. "Bekle."

Dirseklerimin üzerine doğruldum. "İyi misin?"

Yastıklara yaslanarak oturdu ve ben de yanına oturacak şekilde yer değiştirdim. Ereksiyonum karnıma yaslanmıştı.

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Bu tek gecelik bir şey mi? Yarın uyandığımızda, bunu bir daha yapamayacağımız için milyonlarca bahane uydurur musun? *Kalbimi korumak* ya da *daha iyisini hak ettiğim* gibi bir şeyler mi?"

Elini tutup öptüm. "Ne istiyorsun?"

"Bunun henüz bitmemesi için. Daha yeni başladık. Seninle yapmak istediğim çok şey var." Parmakları göğsümü okşadı. Sonra şişmiş penisimin başına kadar indi ve parmak ucuyla yarık boyunca kaydırды. *Kahretsin*. Başımı geriye attım ve inledim. Her anlamda kirli oynuyordu.

"Ama güneş doğduğunda bu bittiyse," diye devam etti, "sanırım bütün gece uyanık kalıp seks maratonu yapabiliriz. Tabii o kadar çok kez ereksiyon olabiliyorsan."

Gülerek, onu tekrar derin bir öpücüğe çektim. "Cesaretimi kanıtlamaktan mutluluk duyarım. Sen varken bu hiç de zor değil. Seni mümkün olan her şekilde almayı planlıyorum."

Bu sınırı aştığımızı göre, geri dönemezdim.

Dişlerimle şakacı bir şekilde dudaklarını ısırdım ve o da ağızıma doğru içini çekti. "Ama acele etmemize gerek yok," dedim. "Bütün gece uyanık kalırsak, ben de konuşmak istiyorum. Seninle gülmek istiyorum. Gülümsediğini görmek ve

benim yanımda rahat ve mutlu olduğunu görmek istiyorum. Ve bunu yarın ve ertesi gün de yapmak istiyorum. Ne kadar süre olursa olsun. Ne dersin?"

Kirpikleri düşmüş, hızlıca kırışıyordu ve yüzündeki ifade, benim anlayamadığım karmaşık bir dans yapıyordu. "Kulağa mükemmel geliyor."

Sesi hüzünlüydü ve nedenini sormaya bile cesaret edemedim. Çünkü biliyordum. Biliyordum.

Bunu onun için o kadar güzel yapmalıydım ki, bittiğinde ikimizin de bizi sıcak tutacak anıları olsun.

Bir tavada domuz pastırması cızırdadı, diğerinde tereyağı eridi. Aiden Shelborne gibi birine kıyasla pek iyi bir aşçı değildim, ama birkaç numaram vardı. Kahvaltı da onlardan biriydi. Genelde mısır gevreği veya tost yedik, bu yüzden Keira henüz yeteneklerimi görmemişti.

Ben tereyağına yumurtaları kırarken mutfağa girdi. "Burası harika kokuyor." Sesi uykudan dolayı sevimli bir şekilde kısılmıştı ve yanağında yastığın izleri vardı. Üzerine bir sweatshirt giymişti, ama altında hiçbir şey olmadığına emindim.

Bir elimde spatula ile yanına yaklaşp onu öptüm. "Merhaba tatlım. Kahve hazır. Yemekler de birkaç dakika içinde hazır olacak."

Keira bir kupa aldı ve doldurdu. Sonra bir yudum aldı ve kupa kenarından bana göz kırptı.

"İyi misin?" diye sordum. "Göğsün ve omzun nasıl?"

"İyiyim. Sadece... buna alışmaya çalışıyorum. Dün gece, uyandığımda senin karamsar bir ruh hali içinde olup, bizim hakkımızda fikrini değiştirdiğini söyleyeceğini düşündüm."

Spatula ile bir yumurtayı ittim. "Sana bir geceden fazlasını istediğimi söylemiştim."

Mutfak taburesine otururken kaşlarını çattı. "Evet, ama senin o tatlı sözlerinin hepsini rüyamda gördüğüme yarı yarıya inanmıştım."

"Yani, ben bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş haliyim."

Kupasına gülerek baktı. "Çok klişesin. Eskiden ne kadar klişe olduğunu özlemişim. Geri döndüğünden beri oldukça ciddisin."

Pastırma dilimlerini ve yumurtaları servis tabağına koydum, sonra ona doğru gidip bir öpücük daha verdim. "Ciddi olmak için pek çok neden vardı. Ama senin için bayat olacağım. Eğer hoşuna giderse."

Tadı kahve ve baştan çıkarıcıydı. Ama artık buna *hayır* demek zorunda değildim ve bu da benim için oldukça çılgınca bir şeydi. Dün gece bana, birlikte geçirdiğimiz her saniyenin tadını çıkarmayı planladığını söylemişti. Bana mantıklı geldi.

Ona tost, dilimlenmiş muz ve acı sosla tamamlanmış bir tabak hazırladıktan sonra, kendi kahve fincanımla yanına oturdum.

Yemeğine bakıyordu. "Güneşli tarafı yukarı bakacak şekilde pişirilmiş yumurta en sevdiğimdir." "Biliyorum. Hatırladım."

Keira çıtır çıtır pastırmadan bir parça kopardı ve ağzına attı. "Sen yemiyor musun?"

"Egzersizden önce fazla yiyemem. Engel parkuru beni bekliyor."

"Bugün tatil değil mi? Seks tatili ilan ediyorum."

Gülümsedim. Kahretsin, beni mutlu etti. "Seks sonra. Önce antrenman."

Oda, görünmez bir ip çekiliyormuş gibi gerginleşti. İkimize de neden burada olduğumuzu hatırlatmıştı. Bir görevimiz vardı.

Keira yumurtalarının üzerine acı sos döktü ve bir ısırık aldı. "Seks demişken. Dün gece biz..."

"Hatırlayamıyorsan bu kötü bir işaret."

Beni dirseğiyle dürttü. "Hayatımın en iyi orgazmını ve dilimde senin sikini hatırlıyorum. *Onu* hatırlıyorum."

Cildim hoş bir sıcaklıkla parladı. "İyi. Bir izlenim bırakmayı umuyordum."

"Ama sonra ikinci raunda geçtik ve ondan sonra zihnim boşaldı."

"Başka bir şey olmadan uykuya daldın. Çok tatlıydın." Elimini sırtına koyarak şakağına öptüm. "Göğsüme salya akıtıyordun."

"Seni sert mi bıraktım? Özür dilerim." Sırıtişında alaycı bir ifade vardı. Bu yüzden dudaklarını biraz daha öpmek zorunda kaldım.

"Hayatta kaldım."

Yemeğini bitirdikten sonra, kalanları daha sonra yemek için kaldırdım ve bulaşıkları yıkadım. Keira yardım etmek istedi ama ben hayır dedim. "Sabah antrenmanın için giyin."

"Fizyoterapistimden daha kötüsün," diye homurdandı.

Keira, kıvrıkcık saçlarını arkaya bağlayıp spor kıyafetlerini giydikten sonra mutfağa geri döndü. Ben tezgahları siliyordum. Kollarını belime doladı, yanağını omuzlarımin arasına dayadı.

Gözlerimi kapattım ve bu teması tadını çıkardım. Bu, onunla hep arzuladığım şeydi ve o kadar mükemmeldi ki canımı yakıyordu.

Sonra eli şortumun içine girip utanmadan penisimi sıktı. "Hızlı bir seks için vaktimiz var, değil mi?"

"Keira..." diye inleyerek döndüm.

Ama o çoktan dizlerinin üzerine çökmüştü. Kahretsin. Şortumu ve boxerımı çekerek, bir anda yumuşak penisimi ağzına aldı. *Nngh*, bir erkek buna nasıl direnebilir ki?

Ellerim tezgaha tutundu. O beni emdi ve penisim anında doldu. Dilini alt tarafına sürerken, dudakları arasında sertleşip ağrıyordu.

Cennet. Bu cennetti ve kim hata yapıp beni kapıdan içeri soktu, hiç bilmiyordum.

O benden çekildiğinde, onu neredeyse geri çekecektim. "Neden durdun?"

"Sabah antrenmanını neredeyse unutuyordum. Oops. Ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Gidelim artık."

Başımı geriye eğdim ve bazılarının inilti olarak nitelendirebileceği, hiç de onurlu olmayan bir ses çıkardım. "Ne zaman kötü oldun sen? Bu şeyle nasıl koşmam gerekiyor?"

Keira ayağa kalktı ve eşofmanını silkeledi. "Bu üç bacaklı yarış değil mi?"

"Şimdi de kim bayat espriler yapıyor?"

Ayak parmaklarının ucuna yükseldi ve kulağıma fısıldadı. "Artık o kadar masum değilim, ha?"

"Masum değilsin." Kolumu omuzlarına doladım ve tezgaha yaslanarak onu kendime yakın tuttum. "Önemli olan her konuda iyisin"

. Ama masum değilsin."

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bir zamanlar duyduğum eski bir atasözü var. Nesiller boyu aktarılmış. *Bir hanımefendi sokakta düzgün olmalı, ama yatakta çılgın olmalı.*"

İkimiz de kahkahaya boğulduk. "Vay canına. Bunu Donny Phelan ve podcast'inden almadığından emin misin?"

Göğsüme parmağını soktu. "Aptal. Keşke benim kadar zeki olsaydı."

Antrenman zamanı gelmeden önce ona birkaç öpücük daha vermek zorunda kaldım. Güneşin altında yürürken hala gülüyorduk.

Ne zaman bu kadar mutlu olmuşum ki?

Bu durumun sonsuza kadar sürmeyeceğini unutmam için neredeyse yeterliydi.

'İN YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜMÜ

Dean

Nefesimi kontrol ederek duvarın üzerinden atladım ve ayaklarımın ucuna indim. Sonra lastik koşusunda hızlı ayak hareketleri yaptım, birkaç ağır kum torbası aldım ve tepeye doğru sprint yaptım.

Keira her zaman arka terastan beni izlerdi ve bugün bunu hiç gizlemiyordu. Elleri korkulukta, başı her hareketimi takip ederek duruyordu.

Biraz gösteriş yapıyordum belki. Dün gece onunla çıplak kaldıktan sonra, nedense daha da fazla kanıtlamam gereken şeyler vardı.

Sıcaklık yükselmeye başlamıştı. Ter yüzümden ve vücudumdan akıyor, şortumun bel kısmını ıslatıyordu. Bir süre önce tişörtümü çıkarmıştım.

Su içip nefesimi düzenlerken, onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Keira kardiyo ve esneme egzersizlerini, ayrıca tüfek temizleme ve montajı ile ilgili alıştırmalarını çoktan bitirmişti.

Woodson'ı takip edip izleme cihazını yerleştirdikten sonra, mesafe ölçme, rüzgarı okuma ve veri defteri oluşturma konusunda bilgi edinmeye başlamıştı. Keskin nişancı olmak pratik deneyim gerektirmesine rağmen, ona okuması için her türlü kılavuzu vermiştim. Henüz silahı kendisi ateşleyemiyordu, ama ona tüfeği sıfırlamayı ve ayarlamayı göstermeliydim.

Şimdiye kadar, öğretmen olarak berbat bir iş çıkarmıştım. Yani, öğrencimle yatmıştım.

Ama en kötüsü bu bile değildi.

Hâlâ silah ateşleyememiştim. Bir tür zihinsel engeldi bu. Aşamadım. *Keira'nın* dürbünün arkasında durup tetiği çekerek, masum bir canı alacağı düşüncesi, adalet için olsa bile... Yumruğum boynumdaki mermiyi sıktı.

Onun yatağını paylaşmak, koruma içgüdümü daha da güçlendirmişti. Ve şüphelerimi.

Kursu tekrar tamamlayıp Keira'ya döndüğümde, yüzüm gülümsemeyle doluydu ve belirsizliğim düzgün bir kutuya kaldırılmıştı. Günün geri kalanı onu güldürmekle geçti. Onu orgazma ulaştırmakla.

Güverteye doğru yürürken şişeden ağızıma su döktüm.

Kalanını başımın üzerine döktüm ve yüzümü ve saçlarımı elime sildim. Kısa saçlar, dün gece olan her şeyi hatırlattı bana. Dilimi onun içine soktuğumu hatırladıkça, karnımın alt kısmında bir heyecan hissettim. Adımı nasıl haykırdığını.

"Saç kesimin nasıl?" diye sordu Keira. Kollarını üst korkuluğa koydu ve bana gülümsedi.

"Çok daha kolay. Yüzüme sarkan saç tellerini özlemiyorum. Ama engelli parkurda nasıl görünüyordum?"

Gözlerini devirdi. "Sanki o dağınık saçlar büyük kafanı saklıyormuş gibi."

"Bende başka büyük şeyler de var." Şortumun içinden cinsel organımı hafifçe avuçladım.

"Çok klişe," diye mırıldandı.

Merdivenlerden güverteye çıktım. "Geri dönen kahramanına bir öpücük verebilir misin?"

Kaşlarını kaldırarak beni baştan aşağı süzdü. "Terliyken çok seksisin. Ama bu, senin terinin üzerime bulaşmasını istediğim anlamına gelmez."

"Kahretsin. Çünkü sana bulaşmak konusunda çok özel fikirlerim var."

Koyu renkli gözleri mizahla parıldıyordu. Ama ben yanına yaklaşip ellerimi korkuluğa dayadığımda, o bakış çok daha ilgi çekici hale geldi

, kendimi sergiliyormuş gibi göğsümü dışarı çıkardığımda, o bakış çok daha ilgi çekici hale geldi.

"Şimdi kararları sen ver," dedim. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Soyun."

Mmmm. Bu durum hoşuma gitmişti. Sesindeki o otoriter, resmi ton, Keira Marsh'ın tanıdığım yıllar içinde ne kadar olgunlaştığını vurguluyordu.

Yavaş, alaycı hareketlerle başparmaklarımı atletik şortumun bel kısmına takıp kalçalarımın altına indirirdim. Kaygan kumaş güverteye düştü ve ben de şorttan çıktım. Aynı şeyi boxer şortum için de yaptım. Geriye sadece koşu ayakkabılarım ve boynumdaki deri kordon kaldı.

Bacaklarımı biraz açtım ve tekrar korkuluğa yaslandım. Penisim ağır bir şekilde sarkıyordu. O bana öyle bakarken, ben çoktan sertleşmişim.

Ve Keira, görünüşe göre bir cadaloz gibi, ben hiç dokunmadan penisim dolup uzarken, sadece bakmaya devam etti.

Titriyordum. Acı çekiyordum. Penisim tam olarak ne istediğini biliyormuş gibi ona doğru uzanıyordu.

Güneş çıplak tenime vuruyordu. Hafif bir esinti kalkmıştı, ağaçların arasından ılık çalarak beni biraz serinletiyordu. Bu mülk tamamen bize aitti. Kilometrelerce çevrede kimse yoktu. Ama biri izliyor olsaydı bile umurumda olmazdı. Keira'ya daha önce de söylediğim gibi, ben utangaç biri değildim.

Eğer isteseydi, onu hemen korkuluğa eğip içine girerdim. Büyük doğa bizim şahidimiz olurdu.

Açlıktan ölen bir adama açık büfe yemek sunulmuş gibiydi. Şüphelerime rağmen, ona bir kez daha hayır demeyecektim. Her şeyi istiyordum.

Keira'nın dilinin ucu üst dudağının kıvrımını takip etti. "İçeri gir ve duş al."

"Evet, hanımefendi." Sesim, bu iki kelimeye sığdırabileceğim tüm imalarla doluydu. "Bana katılmayı mı planlıyorsun?"

"Şanslıysan."

Sırtarak ayakkabılarımı çıkardım ve önümde sallanan penisimle içeri girdim.

Alt kattaki banyoda, su sesi odayı gürültüyle dolduruyordu. Elimle suyun sıcaklığını kontrol ettikten sonra içeri girdim ve duş perdesini kapattım.

Bu banyoyu yenilemek, ev için uzun listemdeki işlerden biriydi. Yeni fayanslar, cam bir kabin ve çerçeveli bir ayna, banyoyu çok daha güzel ve modern hale getirecekti. Keira en iyisini hak ediyordu.

Siktir. Duşun altında gözlerimi kapattım ve bu düşüncenin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim.

Keira ve ben, Woodson ve Crosshairs Security'deki arkadaşları hakkındaki soruşturmamızın ne kadar süreceğine bağlı olarak, bir veya iki aydan fazla burada yaşamayacaktık. Onun intikamını almasını sağlayacaktım. Ve sonra...

Duş perdesinin halkaları çınladı. Soğuk bir hava dalgası geldi, ardından sırtımda yumuşak, küçük eller hissettim. "Merhaba," dedi Keira.

"Merhaba." Omzumun üzerinden ona baktım, çıplak olduğunu görünce sevindim. "Ben de tam yıkanıyordum."

"İyi."

Bir avuç dolusu vücut şampuanıyla kendimi köpürttüm, sonra Keira'yı da yıkadım. Bu da sırtını fayanslara dayayarak öpüşmemize yol açtı. Kalçalarından tutup onu kaldırdım. Bacakları bana dolandı. Öpüşürken, dillerimiz ve dudaklarımız kayarken, ereksiyonum aramızda sıkışıp kalmıştı.

"Dean," dedi öpüşmelerin arasında. "Senin sikini içimde istiyorum. Artık bekleyemem."

Cildimden bir kızarıklık geçti. Duşun sıcak suyuyla hiçbir ilgisi olmayan, içimden gelen bir yanma hissi. "Yakında. Önce seni boşaltmak istiyorum. Sonra da benim sikimle tekrar boşaltacağım."

Onu ayağa kaldırıp, biraz daha öptüm, dilini uzun uzun emdim. Aynı zamanda, elimi bacaklarının arasına sokup klitorisini nazikçe okşadım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye inledi. "Çok iyi. Devam et."

Parmaklarımı klitorisinin etrafında gezdirerek inlemelerini ve yalvarışlarını artırdım. Sonra aşağıya inerek açıklığını okşadım. Keira da aynı anda sikimi okşadı, ta ki konsantrasyonunu kaybedip başını duş duvarına yaslayana kadar.

"Bana nasıl hoşuna gittiğini göster," diye kulağına fısıldadım. "Kendine nasıl dokunuyorsun?"

"Buraya." Keira elimi yönlendirdi. "Böyle." Göz kapakları titreyerek çaresiz bir ses çıkardığında, doğru yaptığımı anladım.

"Boşalırken beni düşünüyor musun?" "Sadece seni," diye nefes nefese cevap verdi. "Her seferinde. Senden başka kimseyi düşünmüyorum."

Parmaklarım daha hızlı hareket etti. Boğazından bir hıçkırık çıktı. Keira kolumu tuttu, yüzünü göğsüme dayadı ve titremeye başladı. Parmaklarımın etrafını sıktığını hissettim.

Sadece sen, Keira, diye düşündüm. Hiç kimse bana onun hissettirdiklerini hissettirmemişti.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sonunda onu sahiplenmeliydim.

Suyu kapatıp, perdeden dışarıdaki askıdan birkaç havlu aldım. Birini omuzlarına, diğerini kalçalarımın sardım.

"Senin odan," dedim, elini tutup parmaklarımızı birbirine geçirdim. Bu küçük temas, benim için her şeydi.

Bu kadına sıırıslıkam aşık olmuştum.

"Orası benim odamdan çok senin odan," dedi.

"Sanırım şu anda bizim odamız."

Keira'nın gözleri yumuşadı ve hızla başını salladı.

Odasının ışıkları kapalıydı, perdelerin arasından gün ışığı sızıyordu. Keira bana doğru döndü ve havlusunu yere bıraktı. Onun ne kadar çarpıcı olduğunu aklımdan çıkaramıyordum. O kadar güzel, kusursuz bir ten. Mükemmel küçük göğüsleri ve hafif kıvrımlı kalçaları. Ve o çiller. Dün gece onları haritalandırmıştım, ama daha kapsamlı bir inceleme gerektireceklerdi.

O, kalçalarımındaki havluyu açmak için elini uzattı. Havlu ayaklarımın dibine düştü. Vücudumun ona nasıl tepki verdiği konusunda hiçbir sır yoktu. Ereksiyonum biraz önce azalmıştı, ama

şimdi tam güçle geri gelmişti. Penisimin başı neredeyse morlaşmış ve damarları belirginleşmişti.

Sonra ellerimiz birbirine değdi. Göğüslerini avuçladım. Kısa tırnaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdirdi, bu da beni daha da tahrik etmeye yetti. Başım dönüyordu.

Saç çizgisini takip eden minik tüylerine dokunmak için uzandım. "Sen benim için çok güzelsin. Her bir parçan."

Keskin bir nefes aldı. "Yaralar çirkin."

Bakışlarım, kurşunun sıyırdığı yan tarafına, ardından da yara izinin daha geniş olduğu göğsüne ve omzuna kaydı. Dün gece onu incitmek ya da rahatsız etmek istemediğim için bu bölgelere dokunmaktan kaçınmıştım. Ama şimdi, iyileşmekte olan yaraların üzerinde parmak uçlarımı olabildiğince hafifçe gezdirdim.

Karanlık ve yakıcı bir öfke bir anlığına beni ele geçirdi. Boğazımı sıkıştırdı ve görüşümü bulanıklaştırdı. Çünkü bunu yapan adamlar hâlâ serbestçe dolaşıyorlardı.

"Senin hiçbir yerin çirkin değil," dedim, öfkemi bastırarak. Şu anda sadece Keira ve ben vardık ve bunun bozulmasını istemiyordum. "Böyle konuşmanı istemiyorum. Senin her yerin benim için güzel. Yara izlerin dahil. Hiçbir kadın sana yaklaşılamaz."

O, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle omuz silkti. "Sanırım yara izleri oldukça havalı."

Gülümsedim. "Kesinlikle. Benim de birkaç tane var." "Hmm, daha yakından bakmalıyım."

Döndüm ve yatağa düşerek onu zıplatırken Keira güldü. Üzerime çıkıp rastgele vücudumu öpmeye başladı. Karın kaslarım, pazılarım, göğüs kaslarım. Tüfek mermisini görünce durakladı. Ama bugün onun hakkında soru sormadı.

Bunun yerine yukarı doğru sürünerek alt dudağımı emdi.

Pozisyonumuzu değiştirmek için kollarımı onun etrafına doladım. Ben onun üzerine uzanırken, o da bacaklarını açarak yer açtı. Gözlerim Keira'ninkilerle buluştu. Bakışlarımız kilitlendi. "Korunma ihtiyacımız var mı?" diye sordum.

O başını salladı.

"Beni istediğini söyle," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Her zaman. Beni istiyor musun?"

Burnunun ucunu öptüm. "Keira, sen benim tek istediğim şeysin."

Aramızdaki mesafeyi kaç kez artırdığımı düşününce bu çok saçma geliyordu. Ona hayır demiştim, onu incitmeden reddetmeye çalışmışım. Ama tek istediğim buydu. Keira kollarımda, ten tenime değiyor, güvende ve sevildiğini biliyordu. Mutluydu, çünkü onu mutlu etmişim.

Ruhumun her parçasıyla, bunun sonsuza kadar sürmesini diledim.

Ama en azından bir süreliğine sahip olmuştuk ve bu da yeterli olmalıydı.

Penisimin ucunu onun açıklığına yönlendirdim. İlk itişte, o nefesini tuttu ve ben, zar zor içeri girmişken donakaldım. "İyi misin?"

"Ben sadece... Uzun zamandır yapmadım ve sen çok... Senin kadar büyük biriyle hiç birlikte olmadım. Ya sığmazsa?"

Gülümseyerek başımı eğip yanağına burnumu sürttüm. "Yavaş olacağım. Canını acıtmayacağım."

Üst vücudumun ağırlığını bir dirseğimle destekleyerek, diğer elimle yüzünü ve vücudunu okşarken kalçalarımı salladım. Sonunda tamamen içeri girdiğimde, penisi sıkıca kavrayan elleri başımı döndürdü. Titriyordu. Nefes nefeseydi.

"İyi misin?" diye sordum.

Avuç içleri göğsümdeydi. Nabızı boynunda atıyordu ve kalbimin nasıl attığını hissetmiş olmalıydı. Sadece onun için atıyordu. Ve muhtemelen damarımın her sert atışında, onun içinde nasıl zonkladığını da hissetmişti.

"Bana sert davranmanı istiyorum. Senin olduğumu hissettir bana."

"Sen her zaman benimsin."

Harekete geçtim. O iç çekerek bana doğru eğildi ve ayak bileklerini belimin arkasına doladı. Penisim onun tatlı, mükemmel vücuduna her girdiğinde, kontrolümü biraz daha kaybediyordum. Bu *Keira'ydı*, benim için çok değerli olan, uğruna her şeyi yapabileceğim kadın. *Öldürmeyi bile.*

Onun içindeydim. Sonunda, her şeyden arınmış bir şekilde birbirimize bağlandık.

Üst dudağımda, alnımda, göğsümde ter birikmişti. Kaslarımın gerildiğini hissedebiliyordum. Sıkı, sıcak bir zevk içimde zonkluyor, giderek büyüyordu. İnemelerim ilkel bir ses çıkarıyordu.

"Gelmeni istiyorum Keira. Sikimde boşaldığını hissetmek istiyorum."

O, boşalmak üzereymiş gibi inleyip inledi. Arkamı yaslayarak aramızdaki mesafeyi kapatıp, duşta bana gösterdiği gibi klitorisini okşadım.

O çığlık attığı anda ben de pes ettim. Her yerimde hissettiğim, beni ele geçiren zevk dalgalarının tadını çıkardım. Kalçalarım onu çekmek için ona doğru sallanmaya devam etti. Aramızdaki bağı mümkün olduğunca uzun süre korumak için.

Yumuşamaya başladığımda, yanındaki yatağa uzandım ve alnını öptüm. Yanaklarını. "Nasıl hissediyorsun?"

Gülümsedi ve mırıldandı. "Sanki hep istediğim şeyi elde etmişim gibi."

Bu beni de gülümsetti, ama bu duygu aynı zamanda acı tatlıydı. "Ya sen?" diye sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sertleşir sertleşmez bunu tekrar yapmak istiyorum."

OTUZUNCU BÖLÜM

Keira

Dean ile yaşamak ve antrenman yapmak, artık sevgili olduğumuz için tamamen farklı bir deneyim haline gelmişti.

Sabahlar yatakta öpücükler ve okşamalarla başlıyordu. Birlikte kahve yaparken gülümsüyor ve flört ediyorduk. Dean, uzun süredir ortada görünmeyen kişiliğinin daha neşeli tarafını nihayet ortaya çıkardı. Mısır gevreğimi dökerken arkamdan gizlice yaklaşıp bana sarılmasını çok seviyordum, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi.

Dean, egzersizlerimizi ve eğitimimizi tamamlamak için erken çıkma konusunda hala ciddiydi, ama bazen onun dikkatini başka yöne çekmeyi başarabiliyordum. Mesela mutfakta dizlerimin üzerine çöküp, o bağırıp boğazıma boşalana kadar onu emdiğim zamanlar gibi. Artık ilk günkü gibi alay etmiyordum.

Ya da onu o kadar tahrik ettim ki, beni mutfak tezgahına yatırdı, eşofmanımı çıkardı ve ben çılgına dönene kadar klitorisimi yalayıp emdi. Diğer zamanlarda ise beni tezgahın üzerine eğdi ve kalın sikini içime soktu, yoğun bir orgazm beni nefes nefese bırakana kadar pompaladı.

Ama sonunda her zaman dışarı çıkardık ve Dean engelli parkuru koşardı. Ben de her gün kendimi biraz daha zorluyordum. Saldırıdan bu yana üç ay geçtikten sonra, kurduğumuz açık hava atış poligonunda hizmet silahımla antrenman yapmaya başladım.

Hayır, doktorum *teknik olarak* henüz izin vermemişti, ama kendimi güçlü hissediyordum. Hazırdım. Her gün omzumu dikkatlice ısıtıp hedefleri yakın tutarak, geri tepme etkisi daha az olan mermiler kullanıyordum.

Birkaç gün ilerlememi izledikten sonra, Dean tabancalarını kılıfından çıkardı ve günlük hedef talimlerine katıldı. Bu konuda tek kelime etmedi, ama bunun onun için çok önemli olduğunu anlayabiliyordum. Yıllar sonra tekrar silah ateşlemek.

Ama bu sadece alıştırmaydı. Bir insana ateş etmek değildi. Hala yasal boşluktan yararlanıyorduk.

Bazı öğleden sonraları Dean bana yakın dövüş için bıçak teknikleri gösterdi, ancak tam anlamıyla dövüşemedik. Kendimi yeniden kendim gibi hissetmekten rahatlamıştım, sonunda devriyeye çıkmak için ihtiyacım olacak becerileri tazeliyordum. Elbette göreve dönmem için izin almamıştım. Şu ana kadar kaçınabildiğim masa başı işleri hariç.

Günlerimi Dean'le geçirmeyi çok daha fazla tercih ediyordum.

"Bana bu şeyi nasıl kullanacağımı gösterecek misin?" diye sordum bir öğleden sonra keskin nişancı yuvasında.

Çünkü onunla burada olmak, Dean'le birlikte *herhangi bir yerde* olmak ne kadar hoşuma gitse de, eğitimimin bu kısmı tamamen durmuştu. Geri tepme seviyesi nedeniyle tüfeği kendim kullanabilmek için daha önümde uzun bir yol vardı. *Ben* bile köprücük kemiğimi tekrar kırma riskini göze alacak kadar inatçı değildim.

Ama onu izleyerek çok şey öğrenebilirdim. Onun çekingenliğini anlamıyordum. Muhtemelen bana bu konuda konuşmak istemediği içindi.

"Yakında," dedi. Her zaman söylediği şeyin aynısı. "Menzil ve hedef tanımlama konusunda ve ateş etmekle ilgili olmayan bir düzine başka konuda gelişmek için bolca alanın var."

Sızlanmamı içime attım.

Dean başını çevirip bana baktı. "Sorun şu ki, sana ders vermeye çalıştığım her dersin ortasında, öğretmeni öpmeye başlıyorsun."

"*Ben* mi? Beş dakika önce rüzgar sesi çıkarırken kıcıımı elliyen kimdi peki?"

"Dikkatini dağıtan şeyleri görmezden gelmeyi öğrenmelisin."

Dean'e doğru iterek, onu yarı sırt üstü çevirdim ve bacağını onun üzerine attım. Bulunduğumuz dar çukurda bu kolay olmadı. Ama o isteyerek kabul etti ve ben onu öperken gülüyordu. Hepimiz birbirimize dolanmıştık

uzuvlarımız, ağır nefeslerimiz ve sıcaklığımızla birbirine dolanmıştık. Tüfeğin dipçığı bana çarpıyordu.

Sertleşmiş penisi de, sert kanvaslı kargo pantolonunun içinden bana çarpıyordu, ama burada çok şiddetli hareket etmek için yeterli yer yoktu. Birkaç dakika sonra öpüşmelerimiz yavaşladı, daha yumuşak ve tatlı hale geldi.

Bu, dün gece yatakta beni arkadan sert, kaba ve kirli bir şekilde siktiğini, sonra ikimiz de uykuya dalana kadar parmak uçlarıyla sırtımda yumuşak desenler çizdiğini hatırlattı. O eller nasıl bu kadar ölümcül ve aynı zamanda bu kadar nazik olabilirdi?

Her gece Dean ile aynı yatağı paylaşmak bir zevkti. Asla bitmesini istemediğim bir zevk, ama elbette bir gün bitecekti.

"Madem dikkatimiz dağınık," dedi Dean, "öğleden sonrasını başka bir şeyle geçirmemiz gerektiğini düşünüyordum."

"Ne gibi?"

"Market alışverişi dışında, uzun zamandır şehre gitmedik."

Elimi uzattım ve hafif sakallı yanağını avucumla okşadım. "Ne yapalım?"

"Giysi alışverişine ne dersin? En son market alışverişine gittiğimizde bir mağaza vitrinine baktığını gördüm. Elbiselerin olduğu yer."

"Tamam." Sözcüğü uzatarak söyledim. "Gerçekten bunu mu yapmak istiyorsun?"

"Giysi alışverişi mi?"

Omuz silkti. "Benim için sorun değil. Özellikle de senin içinse. Sonra da seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Main Street'te yeni açılan bir yer var, değil mi? Güzel görünüyordu."

Buradaki ışık, onun ifadesini iyi görebilmek için çok loştu ve görebildiğim kadarıyla pek bir şey anlaşılmıyordu. Ama kalbim hızlı bir ritimle çarpıyor, boğazıma kadar çıkıyordu.

Sanki bana randevu teklif ediyor gibiydi. Çok erkek arkadaşça bir randevu.

Birlikte yatıyor olsak da, *çıkma* kısmı hala bir örtbas hikayesiydi ve romantik restoranlara gitmeden de yeterince iyi işliyordu.

brunch annem ve Stephie korkunçtu. İstedğim her şeye sahipmişim gibi davranmak, oysa sahip değildim. Şimdi, Dean ve ben *bir nevi* gerçekten birlikteydik. Paylaştığımız şeyleri seviyordum. Onu öpmek, vücudunu keşfetmek ve geceleri yanında uyumak. Ama romantik bir akşam yemeği şimdi daha da *kötü* olmaz mıydı? Bu sadece "ilişkimizin" bir yalan olduğunu vurgulardı. Bizim bir geleceğimiz yoktu.

"Bilmiyorum," dedim tereddütle.

"Sen özel bir şeyi hak ediyorsun. Haftalardır benimle burada kapalı kalıyorsun. Bir süredir Woodson veya Crosshairs hakkında yeni bir şey öğrenemedik. Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum."

Parmakları çeneme dokundu ve yüzümün yan tarafına doğru kaydı, sanki kemik yapımı haritalandırmaya çalışıyormuş gibi. Karanlık olmasına rağmen beni daha iyi görebilmek için.

"Bunu senin için yapmama izin ver," diye mırıldandı.

Kalbim çok sıkıntılıydı. Dean yine gidecekti ve göğsümdeki zavallı, hırpalanmış kas parçalanacaktı.

"Tamam," diye boğuk bir sesle söyledim.

Eğer beni başka biri için mahvetmişse, neden Dean'den alabileceğim her şeyi sonuna kadar zevk almayayım ki?

O öğleden sonra Hartley'nin ana caddesi çok kalabalıktı. Sanki herkes yaz güneşinin tadını çıkarmak için dışarı çıkmıştı. Bazı çocuklar dondurma külahlarıyla yanımızdan koşarak geçtiler ve biz geçerken parkta bir futbol maçı vardı.

"Sevdiğin butik bu tarafta, değil mi?" diye sordu Dean. "Evet. Bir sonraki blokta."

Dean yürürken elimi tuttu ve başparmağıyla avucumda tembel daireler çizdi. Günün tadını çıkaran diğer çiftler gibi görünüyorduk. Bu düşünce göğsümü ağrıtıyordu.

Kıvrıkcık saçlarımı özenle gevşek bir örgü haline getirip omzuma attım ve sevimli bir şort, şık bir üst giydim.

ve sandaletler. Her zamankinden biraz daha şık giyinmişim, ama bu *gerçek* bir randevu olmasa da, normalde giydiğim kıyafetlerden biraz daha şık. Bu... Ne olduğunu bilmiyordum.

Dean ve ben arkadaş olarak sayısız kez birlikte akşam yemeği yemiştik. Ama o hiç elimi tutmamış ya da sahiplenici bir şekilde sırtıma dokunmamıştı.

Öpücüklerinin tadı nasıldı bilmiyordum, ya da ilk kez içime girdiğinde çıkardığı o seksi, hırıltılı ses.

Butik'e girdiğimizde zil çaldı ve dükkan sahibi tezgahın arkasından başını kaldırdı, ağzı şoktan O şeklinde açılmıştı.

"Keira! Bugün burada seni göreceğimi hiç düşünmemiştim. Dean'i de getirmişsin? Ne güzel! Özel bir şey mi arıyorsun?"

"Merhaba Lorraine," dedim. "Sadece biraz bakınıyoruz."

Lorraine çok uzun zamandır Hartley'de yaşıyordu, ama butik boşandıktan sonra yeni bir girişimdi. O da bir makyaj yaptırmıştı, pembeye boyanmış saçları ve omzunda küçük bir kelebek dövmesi vardı.

Lorraine tezgâhın etrafından dolaşarak geldi, uzun kaftanı arkasında sürükleniyordu. "Bu aralar nasılsın tatlım? Yakında işe dönecek misin? Sana tekrar Şerif Yardımcısı diye hitap etmeye alışmamız gerekecek."

Omuz silktim. "İyiyim. Ama henüz işe dönmedim."

"*Eminim* izin günlerinin tadını çıkarıyorsundur." Lorraine, bilmiş bir gülümsemeyle pembe tırnağını Dean'e doğrulttu. "Erkeğin yeni mücevher koleksiyonumuzu görmek isteyebilir. Bugün bu yüzden mi geldin? Hediye mi alacaksın?"

Çenemi sıkarak Dean'in kolunu tuttum ve onu elbise raflarına doğru çektim. "Aslında, *erkek* arkadaşım yeni bir elbise seçmeme yardım edecekti. Moda konusunda çok kesin fikirleri var."

"Öyle mi?" diye mırıldandı. "Bu senin fikrindi."

Ben bir askıdaki güneş elbiselerini incelerken, Dean sürekli arkasına bakıyordu. "Lorraine bize bakıyor," diye fısıldadı.

"Sadece meraklı." Muhtemelen Dean ve benim hakkımda *her şeyi* duymuş ve bu söylentilerin yayılmasına da yardımcı olmuştu. Ama niyeti iyiydi.

Sonuçta, herkese yalan söyleyen Dean ve bendik. İnsanların konuşmasını istemiştik.

"Geçen hafta market kuyruğunda arkamızda dedikodu yapanları duydun mu?" diye fısıldadı Dean. Tam arkamda durmuş, kulağıma fısıldıyordu. "Lorraine'in kendine genç bir erkek arkadaş bulduğunu söylediler. Yeni postacı. Elli iki yaşından büyük değilmiş, öyle diyorlar."

"Kes şunu." Dean'in karnına dirsek attım, kıkırdayarak. "Ah! Etkilendim, hepsi bu. Aferin Lorraine."

Başımı çevirip onu öptüm, ikimiz de gülümsüyorduk. Çok basit, çok *normal* bir andı ve neredeyse bunun gerçek olduğuna inanabilirdim. Gerçekten buna sahip olabileceğimize. Küçük kasabanın dedikodularına birlikte göğüs gererek, alışveriş yaparak, sadece yaşayarak.

"Siz ikiniz ne kadar tatlısınız!" Lorraine coşkuyla dedi. "İşte gerçek aşk böyle bir şey."

Dean'den ayrıldım, gözlerimi kırıştıtararak. Mavi gözleri genişlemiş, rahatsızlık yayıyordu. Bu da Dean'in L kelimesi hakkındaki düşüncesini anlamam için yeterliydi.

Yıllardır Dean'e aşıktım, ama o beni asla sevmeyecekti. Asla kalmayacaktı. Birkaç haftalık ateşli seks bu temel gerçeği değiştirmede.

Bunu hep bildiğim halde neden bu kadar acı veriyordu?

Bakışlarımı kaçırarak, elbise rafına döndüm ve stiline pek dikkat etmeden bedenime uygun birkaç tane aldım. Sadece bu işi bitirmek istiyordum.

Soyunma odasında, askıları kancaya asarken askılar tıkırdadı. "Başka bedenlere ihtiyacın olursa haber ver!" diye seslendi Lorraine. "Ya da Dean beni bulabilir! Eminim onun için modellik yapacaksın."

"Teşekkürler," dedim, neşeli görünmeye çalışarak. Aynanın yanındaki küçük tabureye çöktüm.

Soyunma odasının dışında Lorraine, Dean'e başka bir şey söylüyordu ve o da nazikçe gülüyordu. Sabırlı, mükemmel erkek arkadaşım gibi davranıyordu.

Neden bu aptalca gezintiye katılmayı kabul etmişim ki?

Dean ve ben onun evinde yalnız kaldığımızda, sanki ikimiz ve görevimizden başka hiçbir şey yokmuş gibiydik. Dışarıda ise gerçeklik bir anda geri geliyordu. Dean gittikten sonra, herkese ayrıldığımızı söylemek zorunda kalacaktım. Dedikodularla, acıma dolu bakışlarla ve neyin yanlış gittiğine dair sorularla uğraşmak zorunda kalacaktım. *Zavallı Keira. Erkek arkadaşını yanında tutamamıştı.*

Gerçek aşk buraya kadarmış.

Birkaç dakika sonra, kapı hafifçe çalındı. "Beğendiğin bir şey buldun mu?" diye sordu Dean.

Kahretsin. Askıdan tek bir elbise bile almamıştım. Elbise askılarını karıştırırken, üzerinde ince bir soyut desen olan mercan rengi bir elbise buldum. "Bir saniye!"

Giysilerimi çıkardım ve sundress'i başımdan geçirdim. Sonra kapıyı açtım. Dean elleri cebinde duruyordu, beni görünce gülümsedi. "Bu çok güzel. Harika görünüyorsun."

Giyinme alanı mağazanın arkasında, depo odasının yanındaydı ve bir duvar kasayı görmemi engelliyordu. Bu iyi bir şeydi. Lorraine her hareketimizi izlemiyordu.

Utangaç bir şekilde, parmaklarım sol omzum ve göğsümün üst kısmındaki yara izlerinin hatlarını izledi. "Neden hep sundress seçtiğimi bilmiyorum. Kollu bir şey bulmalıyım. Kimse yemek yerken bunu görmek istemez."

Dean'in gözleri üzerimde dolaştı, yüzümde, sonra omzumda durdu. Sonra küçük giyinme odasına girdi, beni geriye itti ve arkasından kapıyı kapattı.

"Sana daha önce de söyledim. Kendin hakkında böyle konuşmandan hoşlanmıyorum."

"Ama bu doğru. Restorandaki herkes benim hakkımda konuşacak. Bana bakacaklar." Ve benim için üzülecekler. Dean'in beni terk ettiğini duyduklarında durum daha da kötüleşecek.

Uzun zamandır bu kadar moralim bozuk olmamıştı. Ama bu durumdan kurtulamıyordum.

Elini başımın arkasındaki aynaya koydu. "Konuşurlarsa, sadece ne kadar güzel olduğunu söyleyecekler." Eğildi. "Ve *ben* ne kadar seksi olduğunu düşüneceğim. Seni eve götürmek için sabırsızlanacağım

ve o elbiseyle benim sikimi nasıl sürdüğünü izlemek için sabırsızlanacağım. Kesinlikle bakacağım."

Nefes aldım ve Dean'in keskin kokusu burnumu doldurdu.

"Neden bunu yapıyoruz ki?" diye sordum. "Yeni bir elbiseye ihtiyacım yok."

"Bence ihtiyacın var. Dön. Ne kadar güzel olduğuna bak."

Yavaşça dönüp aynaya baktım. Dean arkama geldi, ellerini belime koydu ve ince kumaşın üzerinden beni okşadı. Sonra elleri yukarı doğru kayd, parmakları elbisenin sol tarafındaki ince askının her iki yanında görünen yara izlerini nazikçe okşadı.

"Lorraine burada ne yaptığımızı merak edecek," dedim.

Omuz silkti. "Bırak merak etsin. Deputy Marsh'ı polise şikayet edecek değildir herhalde."

Sağ eli aşağı kayd ve elbisenin arka eteğini yukarı çekmeye başladı. Aynada gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Dean*," diye uyardım.

"Bu elbiseyi giydiğinde kendini iyi hissetmeni istiyorum." Yara izlerime bir öpücük kondurdu ve fısıldadı, "Seni mutlu edeyim."

Dean'in parmakları iç uyluklarımdan yukarı doğru kayd ve külotumun içine girdi. Elimi uzatıp aynaya tutunmak zorunda kaldım, dudağımı ısırdım. Onun bunu bana soyunma odasında yapmasına izin verdiğime inanamıyordum. Hartley'nin *ana caddesinde*. Bununla ilgili yayılabilecek dedikodular...

Ama bu, onların söyleyebileceği diğer şeylerden daha mı kötü olurdu? En azından tatlı, masum imajım paramparça olurdu. Zaten o ben değildim.

"Çabuk olmalısın," dedim sessizce, nefes nefese. Aynadaki sırtışı şeytaniydi.

Dean parmaklarıyla yavaşça, alaycı hareketlerle başladı. Sessiz bir iniltiyle homurdandı. "İşte böyle," diye mırıldandı. "Benim için güzelce ıslanıyorsun. Keşke sikimi çıkarıp seni bu aynanın önünde sikebilseydim. Ya da belki daha sonra restoranın tuvaletinde yaparım. Böylece bütün kasaba kime ait olduğunu bilir. Sikimi, dilimi ve parmaklarımı ne kadar sevdiğini anlarlar."

O kirli şeyler fısıldarken, parmakları tam da benim istediğim şekilde hızla ve hızla benim merkezimi okşuyordu. Onun öğrendiği şekilde beni doruğa ulaştırıyordu. Zevk arttıkça kendimi şehvetli hissettim.

Sonra iki parmağı içime girdi ve orgazm dalgaları vücudumu sarsarken ses çıkarmamak için dudaklarımı sıkıca kapattım.

Yere yığıldım, gevşedim. Dean beni tutmak için kolunu belime doladı. Diğer elini çekip, dikkatlice külotumu yerine koydu ve şakağıma öptü.

"Başka beden var mı?" Lorraine'in neşeli sesi cıvıldadı. Ben irkildim, ama Dean aynada sadece gülümsedi.

"Hayır, biz iyiyiz. Keira'nın en sevdiğini seçmesine yardım ediyordum. Sanırım kazananı bulduk."

BÖLÜM OTUZ BİR

Keira

LORRAINE'İN AYAK SESLERİ UZAKLAŞTI ve ben elbisenin eteğini düzelttim. "Sanırım bunu alacağım."

"Hayır, ben alacağım. Bu akşam yemeğinde giymelisin."

O orgazm, kanımı iyi türden kimyasallarla doldurmuştu. Dean'in kot pantolonundaki belirgin çıkıntıyı düzelterek, ereksiyonunu bel bandına sıkıştırmasını izledim. Onun için bu sorunu halletmek istedim, ama şimdilik yeterince isyan etmiştim.

"Tamam. Bir şartla senin için satın almana izin vereceğim."

"Neymiş o?" diye sırtarak sordu ve beni kendine çekip öptü.

"Bu gece giyeceğin kıyafeti de benim seçmeme izin vermelisin.

Lorraine'in erkekler için bir sürü gömleği var."

Yüzünü buruşturdu. "Keira."

"Bu elbise konusunda çok otoriter davrandın. Şimdi sıra bende. Bildiğim kadarıyla, sadece bir tane güzel gömleğin var. Jessi ve Aiden'ın düğününde ve tanıştığımızdan beri her özel günde giydiğin gömlek." Bir an durdum. "Tabii İsviçre'de başka bir gömlek almadıysan. Başka bir kadınla."

Dean çeneme dokundu. "Başka kadın yok, uzun zamandır yok. Bunu biliyorsun. Sadece sen varsın."

Cildimin yüzeyine sıcaklık yayıldı. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

O gülerek homurdandı. "Peki. Muhtemelen ikinci bir güzel gömlek işime yarayabilir. Ayrıca, sen muhteşem görünüyorsun, en azından ben de düzgün görünmeye çalışsam iyi olur."

Evet, şu anda o dar tişörtün içinde *berbat* görünüyordu. Ama kabul etmişti, ben de bunu bir zafer olarak kabul ettim.

Butik'in ana bölümüne geçtik ve erkek giyim reyonuna göz attık. Lorraine neşelendi. "Dean için de bir şey mi arıyorsunuz? Tam da aradığınız şey olabilir."

Yanımıza gelip raftan katlanmış bir gömlek aldı. Düğmeli, kömür grisi, rahat ve şık arasında bir çizgide olan yumuşak bir kumaştan yapılmıştı.

"Sen bir dahisin Lorraine," dedim.

"*Ne kadar* da neşelisin. Sevgilin yüzünden olmalı." Dean'e göz kırptı ve umarım bu, soyunma odasında ne yaptığımızı bildiği anlamına gelmiyordur.

Ugh, muhtemelen biliyordu. En azından kızgın görünmüyordu. Dean gülmemeye çalışıyor gibiydi.

"Sadece bedenine karar vermemiz lazım," diye ekledi Lorraine, ikinci bir gömlek alırken. "Bu dar kesim, yani kaslarını ortaya çıkaracak. Ne kadar cesur olmak istediğine bağlı."

Dean'e gülümsedim, birkaç dakika önce ikimizin ne kadar cesur davrandığını düşünerek. Boğazını temizledi, boynu kızardı ve iki gömleği de aldı. "Deneyeceğim. Hemen dönerim."

Dean soyunma odasına girerken, ben Lorraine ile kasaya gittim. "Etiketleri keser misiniz?" diye sordum. "Bu elbiseyi akşam yemeğinde giyeceğim."

"Tabii ki, tatlım." Lorraine bir makas çıkardı ve etiketleri kesti. "Biliyor musun, bugün senin hakkında düşünüyordum. Kasabada adın bu kadar sık geçince kulakların çınlamış mı diye merak ettim."

Gülümsemem dikkatli bir hal aldı. "Hiç şüphem yok."

"Dün markette *çok* flörtöz bir genç vardı, kasiyer kıza seni soruyordu. Kovboy şapkası ve gösterişli elmas küpesi olan bir adam."

Soğuk bir ürperti mutlu ruh halimi bozdu. Donny Phelan'dan mı bahsediyordu?

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Lorraine. "Belki de kalbini kazanmak için yarışan başka bir talipli? Dekanımızın rakibi mi var?"

"*Hayır*, kesinlikle yok." Bilinçsizce yara izli omzuma uzandım ve ovuşturmaya başladım. Lorraine'in gözleri hareketimi takip etti.

"Son birkaç ayda gerçekten çok şey yaşadın. Ama Dean'in geri dönmesiyle, şey... Her şeyin bir sebebi olduğuna inanıyorum."

Katılıyorum, ama tam olarak emin değildim.

"Şerif suçluları yakaladı mı?" Lorraine sahne fısıltısıyla sordu. "Şüpheliler hakkında neredeyse hiçbir haber yok. Herkes endişeli. Hart County'de dolaşan silahlı adamlar, masum bir şerif yardımcısını kendi evinde vuruyorlar? Yıllar boyunca sorunlarımız oldu, ama bunların geride kaldığını sanıyordum. Bu yerin sonu nereye gidiyor?"

Elimi tutmak için uzandı. Yüzümdeki ifadeyi hoş tutmayı başardım.

"En azından Dean var. Seninle ilgilendiğini biliyorum. Sana bakışları? O, birlikte olduğu kadını çok seven bir adam. İnan bana, eski kocam düğün günümüzde bile bana öyle bakmazdı. Ama Dean? O, sırılsıklam aşık bir adam. İkinizin önünde parlak bir gelecek var..."

"Teşekkürler, Lorraine," dedim, sözünü keserek. "Biraz daha alışveriş yapacağım."

Dean'in bana olan büyük aşkıyla ilgili daha fazla yorumdan kaçmak için, kasadan uzaklaşıp bluz rafına bakıyormuş gibi yaptım.

Onun gördüğü aşk değildi. Şehvet, sevgi ve dostlukla karışık bir duyguydu.

Dean'in beni önemsemediğini söylediğinde ona inandım. Ama Dean'in beni gerçekten sevdiğine bir an bile olsa inansaydım? Yaralı kalbim bunu kaldıramazdı. Bir zamanlar ona dair umutlarla doluydu, ama dersimi aldım. Bir daha asla bu kadar aptalca davranmayacaktım.

İç çekerek, dükkânın ön camındaki vitrine doğru yürüdüm. Sonra tüylerim diken diken oldu.

Gözlerimi kaldırdım ve Donny Phelan'ı dışarıda gördüm. Camın arkasından beni izliyordu.

Kalçamı kaldırıp kaşımı kaldırarak ona ters ters baktım. Şaşırtıcı bir şekilde, o bakışlarını kaçırdı, mavi kovboy şapkasını eğdi ve kaldırımında sürünerek uzaklaştı.

Bu çok garipti. Özellikle de adam insanlara beni soruyorsa. Bu ne anlama geliyordu acaba?

Phelan'la ilk tanıştığımdaya, aylar önce vurulduğum o gece, küstah ve kibirliydi. Dean ve ben evini ziyaret ettiğimizde de öyleydi. Ama kaldırımdaya gördüğüm adam... küçük görünüyordu.

Onun için üzülecek değilim tabii. Ama Dean ve ben, Phelan'ın vurulmamla ilgisi olduğundan giderek daha az emindik. Nox Woodson ve Crosshairs Security'deki diğer insanlar, adamı bir tür kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu.

Henüz tam olarak anlamamıştık, ama anlayacaktık.

Kasa geri döndüğümde, Dean kömür rengi gömleğiyle oradaydı. Nötr renk, gözlerinin maviliğini daha da parlak hale getiriyordu ve gömlek göğsüne ve vücudunun ince hatlarına tam oturuyordu.

"Çok yakışmış, Reynolds. Bu slim fit mi?"

"Beğeneceğini düşündüm." Belime kolunu doladı ve yanağıma öptü, sonra geri çekilip beni dikkatle inceledi. "İyi misin?"

Donny Phelan'ı gördüğümü bildirmeyi düşündüm. Ama Lorraine duyarsa diye bundan bahsetmek istemedim. "Evet. İyiyim. Mutluyum."

Alnımı öptü. "O zaman ben de mutluyum."

Lorraine tablet ekranına dokunuyordu. "Yakışıklı görünüyor, değil mi?"

"Evet," diye onayladım.

"Ben ödemeyi yaparken, sen de yan taraftaki kafeden bize bir şeyler alır mısın?" diye sordu Dean. "Orada çok iyi chai var, değil mi?"

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Evet. Ama neden bir şeyler çeviriyormuşsun gibi görünüyor? Elbiseyi benim için alabileceğini zaten kabul etmiştim."

"Hadi, bir içki al Keira," dedi Lorraine, anlamlı bir gülümsemeyle.

"Şimdi ikinizin *de* bir şeyler çevirdiğinizi düşünüyorum."

Ama ben de oyuna uymayı kabul ettim. Lorraine, soyunma odasından şortumu ve üstümü çoktan almış, katlamış ve benim için bir çantaya koymuştu. Giysilerimi bana uzattı ve ben kahve dükkânına giderken Dean da... her ne yapıyorsa onu yapmaya devam etti.

Bu kahve dükkânı Silver Ridge'deki Silver Linings Coffee kadar güzel değildi, ama mükemmel bir chai yapıyorlar.

Sipariş verirken tanıdığım birkaç kişiye merhaba dedim. İyileşmem, annem ve kız kardeşimin durumu hakkında kaçınılmaz soruları yanıtladım. Ne zaman işe döneceğimi.

Ama aklım hala yan odada bıraktığım adamdaydı.

Bu akşamki randevu, elbise, Dean'ın beni kendinden geçirip her şeyi unutturma şekli... Bu çok fazlaydı. Her gün ona daha da aşık oluyordum. Ama Dean, ne kadar tatlı şeyler yapsa da, ne kadar tatlı şeyler söylese de, asla benim olmayacaktı. Aramızdaki bağ ne kadar güçlü olursa olsun.

Aşkın bu kadar acı verebileceğini hiç bilmiyordum. Gözümün köşesine bir damla yaş doldu ve onu sildim.

"Keira?" dedi barista, chai'mi tezgahın üzerine koyarken. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Güldüm. "Üzgünüm. Alerjim var. Tuvalete gitmem lazım. İçecekleri almak için hemen dönerim."

Yüzümü gizlemek için hızla dönerek, kısa bir koridordan tuvalete doğru koştum.

Sonra biri arkamdan kolumu tuttu. Çantamı düşürdüm ve içgüdülerimin etkisiyle döndüm, elim silahımın olması gereken yere doğru hareket ediyordu. Ama tabii ki silahım yoktu. Sadece ince kumaştan yapılmış yazlık elbisem vardı.

"*Sen misin?*" diye tükürdüm.

Donny Phelan'dı. "Konuşmamız gerek."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim." Kolumu kurtardım, öfke göğsümde alev alev yanıyordu. "Beni takip mi ediyorsun?"

"İçeri girdiğini gördüm." Gözleri koridorda çılgınca ve odaklanmamış bir şekilde dolaşıyordu. "Bu acil bir durum. Beni sürekli izliyorlar. Başka kime başvurabilirim ki?"

"Ne yapıyorsun..."

Cümlemi bitiremedim.

Dean ortaya çıktı, o kadar hızlı hareket etti ki, ben neredeyse fark edemedim. Phelan'ı benden uzaklaştırıp duvara itti, ön kolunu adamın boğazına bastırdı. Phelan'ın şapkası yere düştü.

Dean'in yüzündeki ifade soğuktu. Acımasızdı. Vücudundaki her kas gergin bir şekilde kasılmıştı. Bu, birkaç dakika önce beni öpen adam değildi.

Bu, keskin nişancıydı. Suikastçiydi.

"Bana tek bir iyi neden söyle," dedi Dean, sesi tehlikeli bir şekilde sakindi, "neden şu anda boynunu kırmamam gerektiğini."

"Dean," dedim dikkatlice.

"Keira'yı rahat bırakmazsan ne olacağını sana söylemiştim."

Phelan'ın yüzü solmuştu. "Özür dilerim. Özür dilerim. Sadece yardıma ihtiyacım var. *Lütfen*."

Dean'in ön kolu daha sert bastırdı. "*Gerçek erkekler* kendi işlerini kendileri halletmez mi? Kendi hayatlarının kontrolünü ele almazlar mı? Çok acınası görünüyorsun."

Phelan titriyordu. "Beni izliyorlar," diye tısladı. "Sürekli. Onlar bilmeden hiçbir yere gidemiyorum, hiçbir şey yapamıyorum. Bugün zar zor kaçabildim. Sonra *onu* gördüm ve konuşabilirsek diye düşündüm..."

"Ne hakkında konuşmak?" diye sordum.

"Birkaç ay önce o gece sana saldıranın kim olduğunu biliyorum galiba.

Seni vuran. Bana yardım edersen, ben de sana yardım ederim."

. BÖLÜM OTUZ İKİ

Dean

"BURASI BENİ ÜRKÜTÜYOR," diye mırıldandı Keira, dürbünle ıssız parkı gözetlerken.

"Haklısın." Park yerini gözden geçirdim, tek diğer araba iki lastiği patlak, harap ve terk edilmiş bir minibüstü.

"Ağaçların arasında saklanacak çok yer var. Ama Phelan gerçekten korkmuş görünüyordu. O kadar iyi bir oyuncu olduğunu sanmıyorum." Bana dürbünü uzattı ve ben de yolcu koltuğundan baktım.

Keira'nın arabasındaydık. Bu öğleden sonra bizi şehre götürmek için ısrar etmişti, *ben* ona randevu teklif etmeme rağmen.

Bu durumdan dolayı sabrım çoktan tükenmişti. Şu anda Main Street'te restorana doğru yürüyor olmamız gerekirdi. Phelan'ın gerçekten bilgiye sahip olduğunu ve bizi kazıklamayacağını umarak gizli bir buluşma yeri aramıyor olmamız gerekirdi.

Bu gece Keira için özel bir şey yapmak istemiştım. Ona her şeyi veremesem de, hak ettiğı şeyin bir parçasını vermek istemiştım. Onunla alışveriş yapmak çok normal gelmişti. İlk başta pek hoşlanmamış gibi görünüyordu, ama o elbisenin içinde ne kadar seksi olduğunu gösterdikten sonra, şey...

Tehlike aklımın ucundan bile geçmemiştı. Keira'ya, ben ona hediye alırken kahve dükkanına gitmesini söylemişti. Hediye hala cebimde, kağıt mendille sarılmış halde duruyordu. Ama onu gözümün önünden ayırmamalıydım. Keira artık çok daha güçlüydü ve antrenmanlarda

, yani mesele onun yeteneği değildi. Kendini savunmak zorunda kalmasını *istemedim*.

Lanet olası Donny Phelan. Keira'ya gizlice yaklaşıp öğleden sonramızı mahvetmişti, bu yüzden ona pek sempati duymuyordum. Kesinlikle ona güvenmiyordum.

Parkın atmosferi beni rahatlatmıyordu. Uzun bir tel örgü çit, paslı oyun aletleriyle dolu eski bir oyun parkını çevreliyordu. Görünüşe göre ilçe, eski tırmanma oyuncağını ve salıncakları yenileriyle değiştirecekti, ama inşaat henüz başlamamıştı.

Çam ağaçlarının arasında dağınık piknik masaları, külle kaplı ateş çukurları ve eskiden daha iyi günler görmüş tek bir tuvalet vardı.

Buluşmamıza hala on beş dakika vardı. Phelan, kahve dükkanından koşarak çıkmadan önce, gergin ve paranoyak bir şekilde burayı önermişti.

"Sence bu bir tuzak mı?" diye sordum. "Söyle, hemen gidelim."

Phelan'ın gerçek bilgileri varsa, elbette ne olduğunu bilmek istedim. Ama bir yandan da Keira ile Main Street'e geri dönmek istiyordum. Onu gülümsetmekten başka hiçbir şey düşünmeden, gerçek bir randevuda akşam yemeğimizi yemek istiyordum.

Son zamanlarda, alternatif bir gerçeklik arzulamaya başladım. Keira ve benim hiçbir sorun yaşamadan birlikte olabileceğimiz farklı bir hayat. Hart County'den hiç ayrılmadığım, onun vurulmadığı ve benim... *ben olmadığım* bir hayat.

"Onunla görüşmek istiyorum," dedi Keira. "Phelan'ın neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum. Diğer tüm ipuçları tükendi."

"O zaman kalacağız."

"Ama silahlı gideceğim." Torpido gözüne uzanıp gizli silah kılıfını ve hizmet silahını çıkardı.

"Randevumuza silah mı getirdin?"

Keira sırtıttı. "Sanki bu çok garipmiş gibi. Ben hala bir polisim. Biz senin kamyonetini almadığımız için sinirlenmişsin. Artık SIG Sauer'ini hep orada sakladığını biliyorum. Birkaç bıçak da var tabii."

Omuz silktim. Haksız değildi. "O elbisenin içinde bir Glock'u saklamak zor olabilir."

İkimiz de yeni kıyafetlerimizi değiştirmedik. Fırsat pek olmadı. Ve Phelan ile sohbetimizden sonra onunla akşam yemeği yemeyi umuyordum.

Keira arka koltuğu karıştırdı ve bir hırka çıkardı. Gizli kılıfını taktıktan sonra, kollarını hafif süveterin içine soktu. Silahı gizleyecek kadar boldu. "Gördün mü? Burada her türlü şey var. Betty çok iyi bir araba. Araba kullanamadığım zamanlarda onu özledim."

"*Betty* mi? Arabana Betty mi ad verdin? Bunu neden ilk kez duyuyorum?"

Keira örgüsünü düzeltti. Yumuşak bukleler yüzünü ereveliyordu. "Her şeyi bilmiyorsun, Reynolds. Kendini gizemli sanıyorsun, ama benim de bazı sırlarım var."

Gölümseyerek, ensesini avuçladım. "Biliyorum. Hepsini çözmek isterdim." Öpüşmek için eğildim. Sonra bir kez daha.

Siktir et Donny Phelan'ı, diye düşündüm kendi kendime. Onu bekletebiliriz. Hemen arabayla uzaklaşıp akşamımızı birlikte geçirebiliriz. Ona aldığım hediye verirdim ve *belki* de bunu gerçekten yürütebilirdik.

Ama bu sadece bir fanteziydi. Keira ve benim şu anda birlikte olmamızın tek nedeni görevdi.

Bu yüzden isteksizce uzaklaştım. "O gelmeden önce daha yakından bakalım," dedim.

O da başını salladı.

Tuvaletleri ve parkın çevresini tatmin olana kadar kontrol ettik. Bekleyen başka kimse ya da gözetleme kamerası yoktu. En iyi konumdaki piknik masasını seçtik ve bekledik.

Tam z a m a n ında, başka bir araba otoparka girdi. Kapı açıldı. Phelan bize doğru sürünerek geldi.

Kovboy şapkasını bir yere, muhtemelen arabasına bırakmıştı ve bulaşık suyu rengindeki kahverengi saçları dağınıktı. Kulağındaki elmas küpe bile donuk görünüyordu, her zamanki parlaklığı yoktu.

Keira piknik masasının üzerine oturdu, sandaletlerini bir bankın üzerine koydu, ben de onun yanında durdum. "ıkar içini, Donny," dedim. "Bu ne hakkında?"

Etrafına bakınıp duruyordu. "Sana beni izlediklerini söylemiştim." Keira kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Crosshairs Security mi?" Phelan nefesini çekti. "Onları tanıyor musun?"

"Senin için çalıştıklarını biliyoruz," diye cevapladı.

"Öyle başladı." Gözlerini ovuşturdu. "İşimi büyütmek için geçen yıl buraya taşındım. İnsanlar sert kovboyları, Marlboro adamı imajını seviyor, biliyorsun değil mi?"

O konuşmaya devam ederken gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum.

"Bir gece striptiz kulübünde bir adamla tanıştım. Nox Woodson. Bana Crosshairs Security adlı bir şirkette bodyguard olarak çalıştığını ve ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi."

Keira ve ben birbirimize baktık.

"Birkaç hafta sonra tehditler almaya başladım. Memnuniyetsiz müşterilerden geldiğini iddia eden anonim mesajlar, herkese benim bir sahtekar olduğumu söyleyeceklerini, beni mahvedeceklerini söylüyordu."

"Şüpheli takviye satışların yüzünden mi?" Keira'nın sesi soğuktu. "Yoksa koçluk dolandırıcılığı yüzünden mi?"

"Bu bir *dolandırıcılık* değil." Ama Phelan onun gözlerine bakamıyordu. "Tamam, bak. Real Man Formula olayı, podcast, koçluk... Bunların hepsi sadece pazarlama. Ürün satmak için bir yol. Dışarıda kimse sattıkları şeye inanmıyor. Hepsi sadece mal satmak için yapılan gürültü."

"Sen tam bir baş belasısın," dedi Keira.

Phelan sinirlendi. "Buraya ders vermeye gelmedim."

"O zaman sadede gel," dedim. Keira'ya saçma sapan şeyler söylemeye başlarsa ya da ona *küçük kız* derlerse, bu konuşmanın geri kalanı hiç de dostane olmayacaktı.

"Tehditler başladıktan sonra Woodson'ı aradım. Crosshairs'ın tehditleri yapanları bulabileceğini ve yetkililer karışmadan sorunu halledebileceğini söyledi. O ve arkadaşları bu işi bitireceklerdi."

"Kullandıkları yöntemler konusunda endişelenmedin mi?" diye sordu Keira.

Phelan'ın çenesi gerildi. "Araştırmalarım göre Crosshairs yasal görünüyordu."

"Harris Medina ile görüştün mü?" diye sordum. "Crosshairs Security'nin başkanı?"

Kafasını salladı. "Hayır, o adamla hiç konuşmadım. Woodson, işimi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapma yetkisi olduğunu söyledi. Nasıl yaptıkları umurumda değildi."

"Yani yasadışı bir şey yapmaları umurunda değildi," dedim düz bir sesle. "Sadece tehditlerin durmasını istedim. Yaptıklarımı korumak istedim"

Geriye dönüp baktığımda, tehditlerin arkasında Woodson'ın olduğunu düşünüyorum. Bana tuzak kurdu. İşime erişmek için beni kullandı, böylece Crosshairs onu ele geçirebilsin diye."

Woodson gibi eski bir uyuşturucu satıcısı ve eski mahkumun Donny Phelan ile tanıştığını hayal edebiliyordum. Podcaster muhtemelen striptiz kulübünde para saçıyor, medya imparatorluğuyla övünüyordu. Woodson, şirketi için bir fırsat gördü.

Ama tam olarak ne için? Ve Crosshairs'te bu olay ne kadar yukarıya kadar gitti?

Kollarımı kavuşturdum. "Devralmak derken neyi kastediyorsun?"

Phelan saçlarını geriye itti. "Bilmiyorum. Teslimatlar geliyor. Sevkiyatlar gidiyor, ama artık sadece benim takviyelerim ve koçluk materyallerim değil. Crosshairs benim finansımı da ele geçirdi. Kendi hesaplarımın yarısına erişemiyorum."

"Para aklama," dedim, düşünerek. "Ya da senin sevkiyatlarını uyuşturucu dağıtımı için kamuflej olarak kullanıyorlar."

Phelan irkildi. "Ben böyle bir şeye imza atmadım."

"Peki ya Natasha?" diye sordu Keira. "O da başı dertte mi?" "Natasha benden daha akıllıydı. Durumun ne kadar kötü olduğunu gördü.

Birkaç hafta önce ayrıldı. Bana haber vermeden gitti. Artık o evde benim tarafımda kimse kalmadı. Crosshairs beni takip ediyor olabilir diye Porsche'mi arkadaşlarımla arabalarıyla değiştiriyorum. Bana lanet bir köpek gibi davranıyorlar, kendi evimde bana emirler yağdırıyorlar ve ben artık buna tahammül edemiyorum."

Ona doğru bir adım attım. "Sonra bugün Hartley'de Keira'yı gördün ve... ne? Onun ne yapabileceğini düşündün?"

"Keira'nın kolluk kuvvetleriyle bağlantıları var. Bana yardım edebilir ve bunu gizli tutabilir. İzinli olduğu için, onunla konuşurken görülsem kimse benim muhbir olduğumu düşünmez. Daha önce anlaşmazlıklarımız olduğunu biliyorum, ama..."

Keira alaycı bir şekilde güldü. "Anlaşmazlıklar. İlginç bir ifade. Konuştuğumuz her seferinde tam bir pislik gibi davrandın."

"Ama erkek arkadaşın bana *saldırdığında* bunu bildirmedi. Suç duyurusunda bulunabilirdim!"

"Teşekkürler," dedim alaycı bir tonla. "Konuya dönelim. Keira'yı kimin vurduğunu bildiğini söyledin. Sen de bu işin içinde miydin?"

Phelan tereddüt etti, yüzünde gerginlik belirdi. "Senin vurulmanla hiçbir ilgim yok, Keira. Yemin ederim. Kim yaptığını kesin olarak bilmiyorum."

"Ama?" diye ısrar etti.

"Ama şüphelerim var." Phelan'ın sesi alçaldı. "Nox Woodson acımasızdır. Sadisttir. Ama Crosshairs'tan daha da kötüsü olan başka bir adam var. Ryan Garrett." Adını söylerken titredi.

Aynı anda, Keira yanımda donakaldı, sanki nefes almayı kesmiş gibi.

Ona keskin bir bakış attım. O da başını salladı, Phelan'ın önünde hiçbir şey söylememem gerektiğini açıkça belirtmek için.

Bu tepkiyi daha sonra değerlendirmek üzere aklımın bir köşesine yazdım. Sadece adamın adı Ryan olduğu için miydi? Bir süredir Crosshairs için çalışan bir Ryan'ı arıyorduk.

Yoksa daha fazlası mı vardı?

Phelan, Keira'nın cevabını duymamış gibi görünüyordu. "Senin vurulduğun gece, Ryan Garrett yol kenarındaki lokantadaydı. Ben birkaç arkadaşım ile içki içmeye çıkmıştım ve Garrett ortaya çıktı, sanki beni izliyormuş gibi barda gizleniyordu. İstemediğim halde, Crosshairs'tan birileri hep yanımda beliriyor. Bu bir sindirme. Artık benim sahibi olduklarını hatırlatmak için."

"Ama masum garsonları taciz etmenize bir itirazları yok mu?" diye sordu Keira. "Roadhouse'daki Misty gibi mi?"

"Bu onların ilgileneceği bir şey değil. İnan bana, benim hayal edebileceğimden çok daha kötüsünü yapıyorlar. Ayrıca, Garrett o gece benim korumamdı, ama erken ayrıldı."

"Garrett erken ayrıldı," diye tekrarladı Keira, gözleri uzaklara dalmış.

Ona doğru eğildim. "Bu Garrett, o gece sana içki ikram eden adam olabilir mi? Crosshairs yüzüğü takan adam?"

Yavaşça başını salladı. Sonra telefonunu koyduğu hırkasının cebine uzandı. Ekranı parmağıyla kaydırđı, masadaki koltuğundan atladı ve telefonu Phelan'a uzattı.

"Bu o mu?"

Bu, striptiz kulübünün dışında Woodson ve gizemli arkadaşının çektiğı fotoğraftı. Phelan fotoğrafa bir göz attı ve başını salladı.

"Evet. İkisi de bu. Woodson ve Garrett."

"Ryan Garrett'ın Keira'nın vurulmasıyla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Belki. O gecedен sonra Garrett bir daha evime gelmedi. Birisi onun yaralandığını söyledi, ama kimse bana ayrıntıları anlatmadı. Garrett'ın benimle birlikte olduğunu kimseye söylemememi söylediler. Ama silahlı saldırıyı duyduktan sonra, Garrett'ın bu olayla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Çünkü o da yol kenarındaki lokantada oradaydı."

Silahlı saldırının olduğu gece Keira saldırganlara ateşle karşılık vermişti. Onlardan birini vurmuştu. Polis DNA eşleşmesi bulamamıştı, yani Woodson'ın kanı olamazdı. Woodson ağır bir suçtan hüküm giymişti, bu yüzden DNA'sı kesinlikle emniyetin veritabanında kayıtlıydı.

Ama Ryan Garrett denen adam hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. River, Crosshairs Security'yi araştırırken Garrett'ın adını bile bulamamıştı.

Görünüşe göre Keira Garrett'ı vurmuştu. Yarası hafif olmalıydı. Artık iyileşmişti. Birkaç hafta önce striptiz kulübünün dışında tamamen sağlıklı görünüyordu.

"Bildiklerimi Şerif Douglas'a anlatabilirim," dedi Phelan. "Önce yolu açarsan. Güvenliğimi garanti edersen. Crosshairs konuştuğumu öğrenirse beni öldürür. Bana yardım et ki ben de sana yardım edebileyim."

"Henüz buna zaman ayırmaya değer mi bilmiyorum." Keira kollarını beline dolamış, parmaklarıyla yan tarafına vuruyordu. "Bize Woodson hakkında daha fazla bilgi ver. Dean ve ben seni evinde ziyarete geldiğimiz gün, birisi bizi bir SUV ile takip etti. Bizi yoldan çıkarmaya çalıştı. Woodson muydu?"

Phelan cevap vermek için ağzını açtı.

Sonra başı geriye doğru savruldu ve bir kan fışkırdı. Bir saniye sonra silah sesi duyuldu. Sonra bir tane daha.

Siktir. Ateş altındaydık.

Phelan yere yığılırken Keira'yı tutup piknik masasının altına çektim. Zihnim çoktan çalışmaya başlamış, açıları hesaplayarak ateş edenin yerini belirlemeye çalışıyordu. Keira da aynı şeyi yapıyordu, çünkü silahını çekip ateşle karşılık verdi.

Ağaçlarda hareketlenme vardı. Biri çalılıklardan koşuyordu. Ama uzaklaşıyorlardı. Kaçmaya çalışıyorlardı.

Sesin geldiği yöne doğru kendimi fırlattım.

"Dean!" Keira arkamdan bağırdı.

"Polisi ara!" diye bağırdım. "Phelan'a yardım etmeye çalış!" Silahı vardı ve gerekirse kendini savunabilirdi. Onu geride bırakmak içgüdülerime aykırıydı, ama onun savaşımaya hazır olduğuna güvenmek zorundaydım.

O tetikçiyi durdurmam gerekiyordu. Onun kaçmasına izin veremezdim. Bu sefer olmazdı.

Koşarken orman etrafımda bulanıklaşıyordu. Dallar yüzüme çarpıyordu. Yeni gömleğimin kolu bir şeye takılıp yırtıldı, ama hızımı kesmedim. Tetikçi önümde, ağaçların arasında dolanıyordu. Hareketleri, koyu renkli kumaşın dalgalanmasını gördüm.

Ve bir iblis maskesi. Renklerin ve grotesk özelliklerin oluşturduğu bir girdap, bana bakmak için geri dönüyordu.

Nişancı silahını kaldırdı ve ateş etti. Kendimi yana attım, yanımdaki ağacın kabuğu patladı.

Ateş eden kişi tekrar ateş etti. Ve tekrar. Paniklemiş, çılgınca ateş ediyordu.

Sonra adam tökezleyip düştüğünde yüksek bir ses çıktı.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için koştum, ciğerlerim yanıyordu. Adam yuvarlanıp kalkmaya çalışırken, kendimi ona doğru fırlattım. Onu yere devirdim.

Silah elinden fırladı ve orman zemininde gözden kayboldu. Yuvarlanarak boğuştuk. Adam güçlüydü, ama son birkaç ayda o engelli parkuru binlerce kez boşuna koşmamıştım.

Yumruğu çeneme isabet etti. Ben de karşılık verdim, eklemlerimin altında kıkırdakların kırıldığını hissettim. Ateş eden adam kurtulup kaçmaya çalıştı ama onu yakaladım ve tekrar yere çarptım.

Adamın kolu kalktı. Elinde bir bıçak parladı.

Bıçak kaburgalarıma saplandı. Vücudumu çevirdim, bıçağın içime saplanmak yerine yan tarafımı sıyırdığını hissettim. Bıçağı tutan bileğı yakaladım ve sertçe çevirdim. Kemik kırıldı ve maskeli adam maskenin arkasından çığlık attı, sesi boğuk ve bozuktı.

Bıçağı çekip çıkardım ve tereddüt etmedim.

Bıçak, ateş eden kişinin kaburgalarının arasındaki yumuşak bölgeye saplandı. Bir kez. İki kez. Altımdaki vücut sertleşti, sonra gevşedi. Bir an onun üzerinde kaldım, nefes nefeseydim. Sonra eğilip maskeyi çıkardım.

Nox Woodson boşluğa bakıyordu, gözleri çoktan donmuştu.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Keira

"MARSH YARDIMCISI, bana henüz söylemediğiniz başka bir şey var mı?" dedi Owen. "Bugünkü olaylarla ilgili herhangi bir şey?"

"Hayır, Şerif. Yok."

Sorgu odası küçüktü ve penceresizdi, yıllar içinde solmuş bej renkli duvarları ve zemine sabitlenmiş bir masası vardı. Bu odaya daha önce sayısız kez girmiştım, ama masanın bu tarafında sadece birkaç kez bulunmuştum. Bu odayı pek sevmezdim.

Owen öne uzanıp kayıt cihazının düğmesine bastı. "Keira Marsh ile yapılan sorgu 20:47'de sona ermiştir." Kırmızı ışık söndü.

Sandalyesine yaslandı ve yüzünü ovuşturdu, benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. "Dean ofisimde bekliyor. Orada buluşalım. Konuşmamız gerek."

"Son bir saati konuşarak geçirdik."

Owen bana alaycı bir bakış attı. "Evet, kamera önünde. Şimdi Dean'le birlikte gerçekte neler olup bittiğini açıklama zamanı."

Tek kelime etmeden kalktım ve odadan çıkıp koridordan Owen'ın ofisine doğru yürüdüm. İstasyon hareketlilikle doluydu, insanlar büyük bir olaydan sonra ortaya çıkan türden bir enerjiyle hareket ediyorlardı.

Gözlerimi ileriye dikip, yanımdan geçerken iş arkadaşlarımla meraklı bakışlarından kaçındım. Kendimi hasta hissediyordum. Kemiklerime kadar yorgundum.

Woodson ölmüştü. Tam da istediğim şeydi. İntikam *İntikam*.

Ama içimdeki bu duygu zafer değildi.

Dean ve ben birkaç saat önce eğleniyorduk, neredeyse gerçek bir çift gibi davranıyorduk. Şimdi Dean'ın bana aldığı elbise, bu binanın bir yerlerinde bir çantada saklanan bir kanıt olmuştu. Phelan'ın kanıyla kaplıydı. Onu kurtarmanın bir yolu yoktu, denedim ama başaramadım.

Titremeyi bastırdım.

Owen'ın ofisine vardığımda içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Dean oturduğu sandalyeden kalktı.

"Merhaba tatlım. Seni özledim." Hemen yanıma geldi, beni kollarına aldı, şakağıma öptü ve beni neredeyse çok sıkı bir şekilde kendine çekti. Ama bu çok rahatlatıcıydı. Şerif, kurallara uygun davranarak bizi ayrı ayrı sorgulamak için ayırmıştı. Ama ben Dean'e ihtiyacım vardı.

O senin değil, diye kendime hatırlattım. *O seni sevmiyor*. Ama şu anda onun rahatlatıcı sözlerine ihtiyacım vardı.

"İyi misin?" Sesi alçaktı.

Hayır, değilim.

Gözlerim doldu, ama gözyaşlarımı geri tuttum. Hâlâ bir tür şerif yardımcısıydım ve karakolda ağlamamın imkânı yoktu.

Yardımcı Şerif unvanımın küçük bir avantajı vardı. Dolabımda bazı tuvalet malzemeleri bırakmışım ve alışverişe çıkmadan önceki kıyafetlerimi giyebilmek için temizlenebilmişim. Dean, yeni gömleği mahvolduğu için erkekler soyunma odasında duş alıp giyinmişti.

Dean'ın göğsüne başımı yaslayarak, konuşmak için biraz geri çekildim. "Görüşmeyi olabildiğince kuru tuttum. Phelan Nox Woodson'dan bahsetmeden önce onun kimliğini zaten bildiğimizi Owen'a söylemedim."

"Ben de öyle. Phelan'ın bugün Main Street'te aniden bizimle iletişime geçtiğini söyledim. Onunla buluşmaya gittik ve polisin yardımına ihtiyacı olduğunu ama güvenlik şirketinden korktuğunu söyledi. Sonra vuruldu."

"Ryan Garrett'tan bahsetmedin, değil mi?"

Dean başını salladı. "Bahsetmemem gerektiğini düşündüm. O ismi biliyordun, değil mi?"

Başımı salladım. Garrett, Woodson'ın bahsettiği, bir sevkiyat konusunda kızgın olan *Ryan*'dı. Ama soyadı Garrett ile bağlantı kurmamıştım.

Bu ismi daha önce duymuştum.

Ryan Garrett ikinci tetikçi olmalıydı. Ve Garrett'ın neden peşimde olduğunu *tam olarak* biliyordum.

neden Garrett'ın peşimden geldiğini tam olarak biliyordum. "O kim?" diye sordu Dean.

Tereddüt ettim. Önce bilmem gereken başka bir şey vardı.

Owen her an geri dönebilirdi.

"Sonra anlatırım. Woodson'ı kovaladıktan sonra ne oldu?" Ambulansın gelmesi ve Dean'in sersemlemiş ve kanlar içinde geri dönmesiyle yaşanan kaos içinde, bana sadece ateş edenin Woodson olduğunu ve onun öldüğünü söyleyecek zamanımız olmuştu. Ama tam olarak ne olduğu hakkında başka bir şey söylememişti.

Dean gözünü bile kırpmadı. "Onu öldürdüm. Silahını düşürdü. Bana bıçakla saldırdı, ben de bıçağı elinden aldım. Bıçağı bana karşı kullanamayacağından emin oldum. Meşru müdafaaydı."

"Elbette öyleydi." Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm, ama Dean iyi miydi? Fiziksel olarak iyi görünüyordu. Sağ elinin parmak eklemleri bandajla sarılmıştı ve çenesinde morluklar vardı. Daha önce gömleğinin yırtık kısmından yan tarafında bir sıyrık görmüştüm ve yarasının sarılmış olduğunu düşündüm.

"Sen iyisin, değil mi?" diye sordum, onun pazılarını tutarak. "Evet," diye mırıldandı. "İyiyim."

Ona inandığımdan pek emin değildim. Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Silahsızken silahlı bir adamın peşinden koştun. Bu çok *aptalcaydı* Dean. Ölebilirdin."

Yüzümü okşadı. "Ama ölmedim. Her zaman silah önemli değildir, Keira. Önemli olan onu kullanan kişidir."

Ofis kapısı açıldı. Owen içeri girdi, kapıyı arkasında kapattı ve masasına doğru yöneldi. Şapkasını çıkardı ve parmaklarıyla kısa kesilmiş kirli sarı saçlarını okşadı.

Dean ve ben koltuklarımıza oturduk. "Selam Tex," dedi Dean. "Yorgun görünüyorsun."

Owen ağır ağır oturdu, sandalyesi ağırlığı altında gıcırdadı ve ikimize de sert bir bakış attı. "En azından artık hippî gibi görünmüyorsun. Saçını kestirmeyi akıllıca yapmışsın. Ama bugün olanlara gelince? Hiç mantıklı gelmiyor."

"Şerif, size zaten söyledik..." diye başladım.

Ama Owen elini sallayarak sözümü kesti. "İkiniz de resmi sorgulamalarda anlatmadığınız şeyleri bana anlatacaksınız."

Zihnim hızla çalışsa da yüzümde hiçbir ifade yoktu. Owen, Dean ve benim haftalar önce Phelan'ın evine gidip onunla yüzleştığımızı bilmiyordu. Ya da daha sonra bizi yoldan çıkarmaya çalışan maskeli saldırganı. Ya da soruşturmamızın geri kalanını.

Owen'ın bilmediği çok şey vardı.

"Bununla başlayalım. Phelan, silahlı saldırıdan sonra avukatlarının arkasına saklandıktan sonra neden birdenbire *sizinle* iletişime geçti?"

"Yardım istedi," dedim. "Sana röportajımda söylediğim gibi. Nox Woodson ve Crosshairs Security hakkında resmi bir rapor vermekten korkuyordu. Benim gizli kalacağımı düşündü."

Owen gözlerini kısarak baktı. "İletişime geçebileceği onca kolluk kuvveti varken, Phelan üç ay önce o yol kenarındaki lokantada tartıştığı aynı şerif yardımcısını mı seçti? Daha sonra maskeli saldırganlar tarafından vurulan ve Phelan'ın baş şüpheli olduğu aynı şerif yardımcısını mı?"

"Belki de Keira'ya, korumalarının bunu beklemeyeceğini düşündüğü için geldi," diye araya girdi Dean.

Owen onu görmezden geldi. "Bir de Nox Woodson var. Adam bugün şeytan maskesi takıyordu. Birkaç ay önce senin peşine düşen tetikçiler gibi. Phelan, Woodson hakkında bilgi karşılığında takas teklifinde bulundu mu, Keira?"

İkimiz de cevap vermedik.

Ama evet, patronum doğru yoldaydı.

Owen başını sallayarak iç geçirdi. "Woodson'ın adını gerçekten bugün ilk kez mi duydunuz? Emin misiniz? Phelan, vurulduğunuz gece olanlarla ilgili size *bir* şey söyledi mi?"

Tüylerim diken diken oldu. Dean ve ben birbirimize baktık.

Owen küfretti. "Yine cevap yok. Ne halt ediyorsun sen? Bu arada, bu retorik bir soruydu. Bana cevap vereceğini sanmıyorum da." Masasından bir kalem aldı ve parmakları arasında oynadı. "İşte başka bir ilginç ayrıntı. Resmi raporumda yer almaması gereken başka bir şey. Nox Woodson'ın aracında bir takip cihazı buldum. Last Refuge'da kullandığımız GPS takip cihazının aynısı. İkinizden biri *bu* konuda bir şey biliyor mu?"

Kahretsin. Takip cihazı.

Dean ve ben Main Street'te alışveriş yaparken, Nox Woodson aklımın ucundan bile geçmemişti. Phelan ile görüşmemiz sırasında da bunu kontrol etmemiştik.

Ama Woodson'ın Phelan'ın yerini nasıl öğrendiğini merak ettim. Phelan, korumalarının Porsche'sini takip etmesinden endişelenmişti. Belki telefonunu da dinlemişlerdi. Woodson, Phelan'ın kaçmaya çalıştığını fark etmiş olmalı. Sonra onu takip etti. Phelan'ın bizimle konuştuğunu gördü.

Woodson ilk atışı bize değil de Phelan'a yapmasaydı? Dean yıldırım hızındaki refleksleriyle beni yere çekmeseydi ve ben gizli Glock'umla ateşle karşılık vermeseydim?

Muhtemelen şu anda hepimiz ölmüş olurduk, sadece Donny değil.

Ve Woodson... Ona merhamet göstermek istememiştim. Ama Dean'in onun ölümünden sorumlu olmasını da istememiştim.

"Ne dememizi istiyorsun, Tex?" dedi Dean.

"Bak, saldırganları adalete teslim etmek konusunda çok az ilerleme kaydettiğim için utanıyorum, Keira. İblis maskesine bakılırsa, Woodson'ın onlardan biri olduğuna bahse girerim. Ama dışarıda bir tane daha var ve Phelan bunun arkasında değilse, neden senin peşine düştüklerini bilmiyoruz. Beni aydınlatacak bir şey öğrendin mi?"

Dean'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Ama Owen'a Ryan Garrett hakkında öğrendiğimiz her şeyi anlatmayacaktım. Ve fark ettiğim şeyi.

Henüz değil. Belki de hiç.

Owen arkasına yaslandı ve kalemi masanın üzerine attı. "Burada sert davranmaya çalışmıyorum. Şu anda benim ofisimdeyiz, ama ikinizle de şerif olarak konuşmuyorum. Ben sizin arkadaşınızım. Söyleyin bana, tamam mı? Bunların hepsi benim bilmediğim gizli bir Koruyucular operasyonu mu?"

"Ben Koruyucu değilim," dedim sertçe. "Dean da değil."

"Ama Dean şehre geri döner dönmez, senin saldırına ilişkin soruşturmam hakkında cevaplar talep etmeye başladı. İkinizin de vazgeçtiğini sanıyordum, ama şimdi yanıldığımı anlıyorum. Hâlâ saldırganları bulmaya çalıştığını *biliyorum*. Ve doğrusu, seni suçlayamam. River da bu işin içinde, değil mi? GPS izleme cihazını o sağladı, değil mi?"

Bacaklarımı çaprazladım. "Şu anda yorum yok."

Owen burnunu çekti. "Peki. Şimdilik kendine sakla. Ama lütfen, diğer Koruyucuları da işe dahil et. Trace ve diğerlerinin sana yardım etmesine izin ver. Özellikle de bu olay Crosshairs Security veya Harris Medina ile ilgiliyse."

Dean gerildi. "Medina hakkında ne biliyorsun?"

Owen ona bir bakış attı. "Keira'nın saldırısıyla bağlantılı olarak onun şirketinin ortaya çıktığını duyduğumda son derece endişelenecek kadar çok şey biliyorum. Crosshairs hakkında bilgi almak istiyorsan, Trace ve Koruyucularla konuş."

Owen bu sürekli tekrarlamaıyla gerçekten sinirlerimi bozuyordu.

"Daha da iyisi," diye ekledi. "Bu olay geçene kadar bir süre Last Refuge'da kal."

"Bunu düşüneneğim," dedim, tam tersini düşünerek. Ama Owen rahatlamış görünüyordu.

"İkinizden birine bir şey olursa, kendimi affedemem."

Owen bizi ofisinden dışarıya kadar geçirdi ve biz de çıkışa doğru yöneldik.

Dışarıda gece havası serin ve temizdi. Kafamı boşaltmak için derin bir nefes aldım. Çantam omzumdaydı, içinde eşyalarım vardı.

Arabama ulaşmadan önce Dean'in elini tuttum. İstasyonun otoparkı parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve burada başka kimse yoktu.

"Dean, özür dilerim," dedim yumuşak bir sesle.

O bana yaklaştı. "Neden? Neden özür dilemelisin ki?"

"Seninle en iyi arkadaşın arasına girdiğimi hissediyorum. Benim yüzümden Owen'a yalan söylüyorsun."

"Tex ve ben iyi olacağız."

"Ve bugün bir adamı öldürdün." Boğazıma bir acı yükseldi.

"Bunun er ya da geç olacağını biliyorduk," dedi, fazlasıyla sakin bir şekilde. "Nox Woodson için gözyaşı dökmeyeceğim. Sen döker miydin? Seni öldürmeye çalıştı. Phelan'ı öldürdü."

"Öldüğü için üzgün değilim. Mesele bu değil."

"Bence Woodson, sana zarar verdiği gece kendi ölüm fermanını imzaladı."

Duygularım kontrol edilemez hale geldi. "Ama her şeyin üstüne bir de onun ölümünün vicdanına yük olmasını istemedim!"

Dean ile çalışmayı kabul ettiğim andan itibaren, intikamı alan kişinin ben olmam gerektiğini düşünmüştüm. Onun ellerine daha fazla kan bulaşmasını istemedim. Sadece benim ellerime. Belki bu gerçekçi değildi.

Dean bir katil olduğunu ısrarla söylüyordu, ama değişmeye çalışmıştı. Şiddeti bırakmıştı. Evet, Dean saldırganlarımı yok etmek istediğini söyleyerek Amerika'ya geri dönmüştü, ama birlikte çalışmamızı ve birlikte antrenman yapmamızı isteyen bendim. Bu işi devam ettiren bendim.

Omuz silkti. "Meşru müdafaaydı. Bir boşluk, değil mi?"

Şaka yapma ya da hiçbir şey olmamış gibi davranma havasında değildim. Olan biten her şeyi düşündükçe, durum daha da kötü görünüyordu.

Beni öldürmeye çalışan adamlardan biri ölmüştü. Neden tatmin hissetmiyordum? Neden midemde bu boşluk hissi vardı?

Gözlerim yine yaşlarla doldu, ağlamak üzereydim.

"Hâlâ tüm bunlara değer olduğumu düşünüyor musun?" diye sordum, kelimeler ağzımdan çıkarken takılıp kaldım.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Dean sertçe. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Senin için, kendim dahil tüm dünyayı paramparça ederim. Senin değer bu."

Ama ben senin parçalanmanı istemiyorum, diye düşündüm. Seni bütün olarak istiyorum. Kalbini. Sevgini.

Dean'in bana veremediği tek şey.

"Senin benim için kendini mahvetmeni asla istemem. Ya da benim için aptalca riskler almanı da. Silahsız bir şekilde bir tetikçinin peşinden koşmak gibi."

"Yine mi bu konuya döndük? Cidden mi?"

Ondan uzaklaştım ve arabaya doğru yürüdüm, çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Kilidi bipleyerek açtıktan sonra kapıyı açtım.

Sürücü koltuğunda bir kartvizit vardı. Daha önce orada *olmamıştı* Ona uzanıp kartı aldım.

Crosshairs Security yazıyordu. Üzerinde bir nişan işareti de vardı.

Park yerini gözden geçirdim, ama ortalık sessizdi ve parlak güvenlik ışıklarının ötesinde her şey karanlıktı.

Dean arabamın yan tarafında arkamdan geldi. "Ne oldu?" "Biri bunu arabada bırakmış."

"Arabanın *içinde* mi? Kilitliymiş mi?"

"Evet." Kartı ters çevirip Dean'e gösterdim. Arkasında *Harris Medina, CEO* yazıyordu. Ve el yazısı bir not vardı.

Svn³ cø o xow. Sast efıge Tare n, noø.

"Ne cesaret ama," dedi Dean. "Bu adam seni çağırıyor mu?"

Phelan ile görüşmemiz ve bunun ne kadar kötü sonuçlandığına bakılırsa, başka biriyle görüşmeye pek hevesli değildim. Ama bunun gerçekten *Crosshairs Security*'nin başkanı Harris Medina'dan geldiğini varsayarsak, önemli bir şey olmalıydı.

Ve yerin seçimi de tesadüf değildi. Last Refuge'yi seçmişti, kendi başına ciddi bir güvenlik önlemine sahip bir yer. Kendimi tamamen güvende hissettiğim bir yer.

"Arabayı kontrol edeceğim," dedi Dean. "Bir şey yapmadıklarından emin olacağım."

"Bu mantıklı olmaz. Medina konuşmak istiyor. Belki sonunda gerçek cevapları alabiliriz ve bunu kendi sahamızda yapabiliriz." Dean ve ben Koruyucular olmasak bile, Trace, Aiden ve diğerlerinin bizim tarafımızda olacağını biliyordum. Her zaman. Eğer bu bir tuzaksa, *Crosshairs* ciddi bir silahlı direnişle karşılaşacaktı. Medina da bunu biliyor olmalıydı.

"Ya saldırının arkasında başından beri Medina varsa?" diye sordu Dean.

"Hayır. Onun yaptığını sanmıyorum. Bilmediğimiz çok şey var, ama bundan oldukça eminim."

"Keira..."

"Her şeyi açıklayacağım. Ama bence Owen'ın önerisini kabul edip Last Refuge'da bir oda tutmalıyız. En azından bu gece için. Böylece kimse bizi evine kadar takip etmesin diye endişelenmemiz gerekmez."

Dean bunu düşündü ve sonra dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sürüşü sen yapıyorsun. Ben sadece yolcu koltuğunda oturuyorum. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Ben de gülümsemeye çalıştım, ama bu da başka bir yalan gibi geldi.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Dean

JESSİ bir çift kot pantolon ve yumuşak, ipeksi bir bluz tuttu. "Bu olur mu? Bu kot pantolon bana kısa geliyor, yani Keira'ya uyar."

Ben otel odasının içinde dururken, Jessi eşiğin diğer tarafında, koridorda duruyordu. Küçük kızı Zoe, annesinin arkasından gizlice bakıyordu.

"Evet, sanırım öyle. Teşekkürler." Zoe'ye el salladım, ama büyük gözleri Jessi'nin bacaklarının arkasına saklanınca kayboldu.

"Bunlar da Aiden'in. Sana uyarlar." "Teşekkürler."

Giysileri ondan aldım.

"Senin veya Keira'nın başka bir şeye ihtiyacı olursa haber ver." "Teşekkürler, Jessi. Sanırım ihtiyacımız yok."

Zoe'yi kucağına aldı, kızın başına öpücük kondurdu ve sonra tereddüt etti. "Dün gece ikiniz de yorgundunuz, o yüzden bahsetmedim ama Trace veya Aiden ile konuşmak isterseniz, onlar buralarda. Keira için endişeleniyorlar. Hepimiz endişeleniyoruz."

"Ona bunu söyleyeceğim." Jessi'nin teklifini kabul edeceğini sanmıyordum. Keira, River dışında Koruyucuların yardımını pek istemiyordu ve River hala karısıyla birlikte Denver'daydı.

Dün gece geldiğimizde, Jessi bize bir oda bulmuştu. Son dakika ihtiyaçları için hanın birkaç odasını her zaman boş tutuyorlardı. Herkes, vurulan podcast sunucusu ve benim

ve birkaç ay önce Keira'ya yapılan saldırıyla olası bağlantıları duymuştu.

Etrafta birçok soru ve söylenti dolaşıyordu.

Donny Phelan bazı çevrelerde ünlü olduğu için, Keira'nın ve benim telefonlarımıza medya talepleri geliyordu. Biz bunları görmezden geliyorduk. Sosyal medya platformlarında zamanımı boşa harcamadığım için iyi ki, bu konuda endişelenmeme gerek kalmadı.

Medyanın ilgisi yakında azalacaktı. Adımın ortalıkta dolaşmasından pek hoşnut değildim, ama bu noktada eski kariyerimle aramda kalan bağlar oldukça zayıftı. Askerlik hizmetimle ilgili temel bilgiler dışında, hükümet geri kalan her şeyi uzun zaman önce silip süpürmüştü.

Bugün Harris Medina ile yapacağımız görüşme ve onun ne açıklayacağı konusunda ise... bekleyip göreceğiz. Koruyucuların evinde, herkesin gözü önünde görüşmek istemesi ilginç. Daha gizli bir yer isteseydi, dün Phelan ile yaşadığımız karışıklıktan sonra bu durum beni rahatsız ederdi.

Jessi ve Zoe'ye veda ettikten sonra, Aiden'ın ödünç verdiği kot pantolon ve temiz tişörtü giydim. Sonra Keira'nın kıyafetlerini yatağın üzerine koydum. Daha önce duş alıyordu ama şimdi su kesilmişti.

Keira havluyla çıkınca, odayı geçip ellerimi onun kollarına koydum. Ona dokunmak için her zaman bir dürtü hissederdim, ama dün olanlardan sonra bu dürtü özellikle şiddetliydi.

Keira'nın nemli alnını öptüm. "Jessi sana kıyafet getirdi." "Çok tatlı."

"İyi misin? Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

"Evet." Yüzündeki ifade, önceki gece şerifin ofisinden çıktığımızdan beri olduğu gibi ciddiydi.

Çenesini kaldırdı ve bir sonraki öpücüğüm dudaklarına değdi. Bunu gerçekten özleyecektim. Sanki geri sayım başlamış gibi hissediyordum. Ve saatin her tik takı kalbimi parçalıyordu.

İkinci tetikçinin kimliğini biliyorduk: Ryan Garrett. Keira dün gece bana her şeyi anlatmıştı. Garrett'in neden onu hedef aldığını şimdi anlıyordum.

Bir şey kesindi. O pisliği öldürecektim. "Neredeyse hazırım," dedi.

"Acele etme." O giyinip saçını düzeltirken ben boğazımdaki kurşuna uzandım.

Keira, Woodson'ı öldürdüğüm için çok stres yapıyordu. Uzun zamandır kimseyi öldürmediğim için bir tür çatışma yaşayabileceğimi düşünüyordu. Ama gerçek çok daha kötüydü.

Hiçbir şey hissetmedim. Pişmanlık duymadım. Teknik olarak, meşru müdafaa içindeydim, ama o zayıf gerekçe olmasa bile Woodson'a aynı şeyi yapardım. Keira'ya zarar vermişti, bu yüzden kötü sonunu hak etmişti. Onun yüzünden uykularım kaçmazdı. Sanırım hala bir tür vicdanım vardı, ama Keira'nın düşündüğü gibi korumaya değer bir şey değildi.

Bu, Keira ile benim aramdaki farktı. Onun iyi ve saf bir kalbi vardı, benimki ise lekelenmişti.

Öğlen vaktinden hemen önce birlikte tavernaya girdik. Bir hostes bizi karşıladı, ama Keira ona biriyle buluşacağımızı söyledi.

Masaları hızlıca taradık ama Harris Medina'ya benzeyen kimseyi göremedik. Ama dışarıdaki terasa çıkar çıkmaz onu gördük. Tek başına bir masada oturuyordu, bir bacağı diğerinin üzerine atmış, bej pantolon ve polo tişört giymişti. Sanki o anda bizim çıkmamızı bekliyormuş gibi kendinden emin bir şekilde gülümsüyordu.

"Marsh yardımcısı." Medina ayağa kalktı. "Geldiğiniz için teşekkürler." Keira'nın elini sıktı, sonra ona bir sandalye çekti. Bana döndüğünde kaşlarımı çattım. "Ve Dean Reynolds. Sizinle şahsen tanışmak bir zevk." "Adımı zaten biliyordun, ha? Bu beni korkutmak için mi?"

bizi korkutmak için mi?"

"Geçmişinizi bildiğim için, bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Elini uzattı ve ben de sıktım.

Geçmişim mi? Ne demek istediğini merak ettim. Ne kadarını biliyordu? "Ben de senin geçmişin hakkında birkaç şey duydum."

"O zaman eşit şartlardayız. Tam da sevdiğim gibi."

Buna bir saniye bile inanmadım. Ama Keira bu adamla konuşmak istediği için, onun yanındaki sandalyeye oturdum.

Açık hava oturma alanının sakın bir köşesinde oturuyorduk ve diğer tarafta bazı aileler çocuklarıyla birlikte oturuyordu. Yakındaki masada oturan iri yarı

yakındaki masada oturan iri yarısı adamlar kesinlikle Crosshairs'in korumalarıydı. Ne Keira ne de ben silahlıydık.

Medina ile masum insanların bulunduğu bir yerde buluşmanın bir hata olmadığını umuyordum, ama burada sorun çıkarmak için tam bir aptal olması gerekirdi. Adam muhtemelen pek çok şeye muktedir, ama yirmi yıldır Özel Kuvvetler ve PMC'de görev yapmış bir adam aptal değildi.

Yine de, nezaketen bu buluşmayı Koruyuculara haber vermeliydik. Keira bunu istememişti. Trace veya Aiden'ın gelip kontrolü ele geçirmeye çalışacağından endişeleniyordu, ki bu muhtemelen çok da uzak bir ihtimal değildi.

"Masamıza menüden birkaç şey sipariş ettim," dedi Medina. "Umarım sakıncası yoktur. Ama daha erken konuşmak isteyeceğinizi düşündüm."

Keira başını salladı. "Kesinlikle. Aslında o kadar da aç değilim."

"Dünkü olayları düşünürsek anlaşılabilir bir durum. Ama buradaki yemekleri çok seviyorum."

Masada onun elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine doladım.

Garson su ve buzlu çay getirdikten sonra Medina ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Hemen konuya gireceğim. Dün gece Crosshairs müşterisi Donny Phelan'ın adamlarımdan biri tarafından trajik bir şekilde öldürüldüğünü duydum. Sizi temin ederim, bunu öğrendiğimde şok oldum ve öfkelendim. Bu çok kötü bir durum ve ben kötü durumları sevmem."

"Phelan'ın ölümünü siz emretmediniz, değil mi?" diye sordu Keira. O hiç tereddüt etmedi. "Hayır, hanımefendi. Emretmedim."

"Peki ya *benim* ölümüm? Onu sen mi emrettin?"

Kahretsin, kadının çelik gibi sinirlere sahipti. Onunla gurur duyuyordum.

"Kesinlikle hayır. Ama bazı şeylerin farkına vardım, bunlardan bazıları sana yapılan saldırıyla ilgili, bu yüzden bu konuşmayı yapmak istedim. Havayı temizlemek için."

Keira elini salladı. "Devam et."

Medina gülümseyerek buzlu çayından bir yudum aldı. "Nox Woodson, Phelan'ı müşteri olarak getirdi, ben de ona biraz serbestlik tanıdım. Güvenim boşa çıktı."

"Woodson'ın hüküm giymiş bir uyuşturucu satıcısı olduğunu ve çoklu cinayetten şüpheli olduğunu bilmen gerekiyordu," diye işaret ettim, sesimi alçaltarak. Neyse ki güvertede bulunan çocuklar sesimizi bastırıyordu.

"Evet, biliyordum. Korumalarımın çeşitli becerilere sahip olması gerekiyor." Keira burun kıvrıldı. Ama Medina gülümsemeye devam etti.

"Çeşitli beceriler," diye tekrarladı, "tıpkı erkek arkadaşının sahip olduğu gibi."

O bana baktığında, ben de onun bakışlarını karşıladım. Tamam, o benim geçmişimin *bu* kısmını biliyordu. Askeriye ve hükümetin üst kademelerinde muhtemel bağlantıları olduğu düşünülürse, bu o kadar da şaşırtıcı değildi.

Garson birkaç tepsi meze getirdi ve Medina devam etti.

"Gece boyunca, Woodson'ın altında çalışan bazı alt düzey Crosshairs çalışanlarıyla konuştum. Bana tüm komployu itiraf ettiler."

"Onlarla *konuştun* mu?" Keira sözünü kesti. "Ve onlar da itiraf etmeye karar verdiler mi?"

"Ben çok ikna ediciyimdir."

Evet, hepimiz Medina'nın muhtemelen daha pratik yöntemler kullandığını biliyorduk.

Omuz silkti. "Görünüşe göre Woodson kendi başına bir yan iş yürütüyordu. Fuhuş, uyuşturucu. İşini bir..." Boğazını temizledi ve öğle yemeğinin tadını çıkaran ailelere bir bakış attı. "Striptiz kulübünde."

"Parayı Phelan'ın Real Man Formula işinden akılıyorlardı?" diye sordum.

"Aynen öyle. Benim hiçbir bilgim yoktu. Hiçbir şekilde."

Bu, Phelan'ın evine gelen ve giden garip gönderileri açıklardı. Ve Woodson'ın gerçeği gizli tutmak için cinayet işlemesinin nedenini de açıklıyordu. Keira, Woodson'ı Phelan'ın evinde görmüş ve muhtemelen suçlayıcı bir şey duymuştu, bu yüzden o öğleden sonra bizi yoldan çıkarmaya çalışmıştı. Sonra dün, Phelan'ın konuşmasını engellemek için onu öldürmüştü.

Woodson, polisin ve Medina'nın gerçeği öğrenmesinden korkmuştu.

Ama Medina, Ryan Garrett'in bu olaydaki rolünü henüz öğrenmemişti. O biliyor muydu?

"*Sizinle* iletişime geçmemin nedeni, Şerif Yardımcısı, Nox Woodson ve onun yakın bir arkadaşının sizi de hedef aldığını anladığım için. Bu... üzücü bir durum."

Onun bu kayıtsız tavrı beni çileden çıkardı. "Dalga mı geçiyorsun?" diye tısladım. "Onu korkutmak için şeytan maskeleri taktılar,

ve onu öldürmek istediler."

Yakındaki masada oturan Medina'nın korumaları kıpırdadı.

"Sakin olun, Bay Reynolds. Dikkat çekmek istemezsiniz." Medina bir patates kızartması ısırdı. "Last Refuge'daki personel bu tür konularda hassas olabilir miş diye duydum."

Bu adamdan hiç hoşlanmadım. Keira masanın altında elimi sıktı ve ben kalp atışlarımın yavaşlamasını sağladım.

"Ryan Garrett'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Keira. "Demek adını zaten biliyorsun."

"Phelan dün ölmeden önce Garrett'tan bahsetmişti. Ama ben o ismi daha önce biliyordum."

Keira dün gece bana söylemişti: Ryan Garrett'ın adını biliyordu çünkü kardeşi, Keira'nın kurtardığı kadın olan Hadley'di. Ryan'ın arkadaşları, Hadley kardeşini polise ihbar ettikten sonra onu neredeyse öldüresiye dövmüştü. Keira onu bulmuş ve Last Refuge'a getirmişti. Ama Keira, Hadley'in kardeşinin neye benzediğini hiç bilmiyordu.

Titriyordu. "Garrett, bir zamanlar kız kardeşinin ondan kaçmasına yardım ettiğimi bir şekilde öğrenmişti. Silahlı saldırının olduğu gece barda beni gördüğünde beni tanımış olmalı. Garrett benden intikam almak istiyordu. Bu kişisel bir meseleydi."

"Sana acıyorum."

"Siktir git," diye mırıldandım. Hayır, yardımcı olmuyordum. Ama bunu söylemek iyi gelmişti.

Medina ağzını peçeteyle sildi. "Garrett benim için çalışmıyor. Woodson onu ayrı olarak işe aldı."

"Ama Garrett'ın Crosshairs yüzüğü taktığını gördüm. Phelan, Garrett'ın senin şirketinin bir parçası olduğunu düşünüyordu."

Yan tarafa, muhafızlarına doğru baktı. "Woodson ve Garrett'ın başka bir planları daha olduğu ortaya çıktı. Beni Crosshairs'ın başından alıp Garrett'ı geçirmek istiyorlardı. Sanki o gelip beni alt edebilecekmiş gibi, ben de burada oturup ona izin verecekmişim gibi." Kahretsın. Yani bu
bu bir iç iç iç içinde
Çapraz Ateş de, bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey.

Keira öne eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Ryan Garrett'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bilsem de sana söylemezdim."

"Anlamadım?"

"Sen ve Bay Reynolds'ın şerifin ofisinden ayrı olarak kendi soruşturmanızı yürüttüğünüzü biliyorum. Erkek arkadaşın muhtemelen Garrett'a Nox Woodson'a yaptığını yapmak istiyor."

"O meşru müdafaaydı," diye itiraz etti Keira.

Medina kaşlarını kaldırdı ve sanki gerçeği biliyormuş gibi bana baktı. İstersem Woodson'ı hayatta bırakabileceğimi.

"Herhangi bir soruşturma yürütmüyoruz," dedim. Farklı bir yalanı tercih ettim.

"Şerif Douglas'ın bilgisi olmadan Donny Phelan'ı sorgulamaya gittiğini biliyorum. Nox Woodson'ın bir SUV ile seni kovaladığını ve sanırım seni öldürmeye çalıştığını bildirmedin. Phelan sana Ryan Garrett'ın adını vermiş olmalı, ama sen şerife bundan bahsetmedin."

Kahretsin. Çok fazla şey biliyordu.

Medina dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını birleştirdi. "İşte olacaklar. Ryan Garrett'la ilgileneceğim. Bir daha sizi rahatsız etmemesini sağlayacağım, Şerif Yardımcısı."

"Bunu halka açık bir yerde mi itiraf ediyorsun?" diye sordu kadın.

"Hiçbir şeyi itiraf etmiyorum. Tek söylediğim, yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim. Garrett benimdir ve hiçbir müdahaleye müsamaha göstermeyeceğim. Daha önce de söylediğim gibi, karışıklıkları sevmem. Siz veya Bay Reynolds, **özellikle** Bay Reynolds bu işe karışırsanız, işlerin karışacağından hiç şüphem yok."

Adamın bakışlarını karşıladım. "Bu bir tehdit gibi geliyor."

"Aksine. Bu bir dostluk teklifi. İkiniz de bunu kabul etmekle akıllılık edersiniz."

Masanın üzerinde bir gölge belirdi. "Onların zaten dostları var."

Medina'nın gözleri yukarı kaydı. "Trace."

"Harris." Koruyucuların lideri Trace Novo, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Umarım öğle yemeğinizi beğenmişsinizdir. Artık gitme vaktiniz geldi."

Medina sırtıttı. "Ben de tam hesabı isteyecektim."

"Mekanın ikramı."

Medina ve adamları gittikten sonra Trace, adamın yerine oturdu. "Keira, Dean," dedi yumuşak bir sesle. "İkinizi de görmek güzel."

dün olanları duyduğuma üzüldüm. Crosshairs Security ile bir şekilde bağlantınız mı var?"

Keira derin düşüncelere daldı. O güzel kafasının içinde neler döndüğünü hiç bilmiyordum. "Onlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

River, Koruyucular'ın Crosshairs hakkında bir dosyası olduğunu bize çoktan söylemişti, ama ikimiz de bunu Trace'e söylemeyecektik.

"Dikkatli olunması gerektiğini bilecek kadar. Bu dünya nadiren siyah ve beyazdır, ama Medina benim rahat hissedebileceğimden daha koyu gri tonlarla uğraşıyor." Trace benden Keira'ya baktı. "Bizim müdahil olmamızı ister misin?"

Biz, yani Koruyucular. Bu da onun onlardan biri olmadığını vurguluyordu.

"Hayır," diye tersledi Keira, ayağa kalkarak. "Senden bir şeye ihtiyacım yok, Novo. Gitmeden önce Jessi'ye tekrar teşekkür edeceğim. Dean, lobide görüşürüz."

"Tanrım, ne dedim ki?" Trace, Keira uzaklaştıktan sonra sordu. "Sen tam bir aptalsın," diye mırıldandım.

"Hala ne dediğimi bilmiyorsun."

"Gözünün önündekini göremediğin için aptalsın. Keira'ya Koruyucuların yardımını teklif etmemelisin. Sonunda ona sana katılmasını teklif etmelisin."

Çenesini ovuşturdu. "Onun istediğinin bu olduğunu biliyorum. Ama Aiden, Owen ve ben onu uzun zamandır tanıyoruz. Senden daha uzun zamandır. Bazı yönlerden Keira hala bir çocuk gibi görünüyor.

Gerçekten hazır olduğunu mu düşünüyorsun?" "O hazır olduğunu düşünüyor. Önemli olan bu. Ve ben... onun mutlu olmasını istiyorum mutlu olmasını istiyorum. Dünyadaki her şeyden

daha çok." "Aşık bir adam gibi konuşuyorsun."

Kahretsin. "Öyle değil." Öyle olamazdı.

"O zaman *sen*, gözünün önündekini görmeyen aptalsın."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Keira

"NE DÜŞÜNÜYORSUN?" Dean, eve giderken sordu. "Düşünüyorum ki... Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

İlk olarak dün Ryan Garrett hakkında bir gerçek ortaya çıktı. Birkaç yıl önce, arkadaşları Ryan'ın emriyle kız kardeşi Hadley'i neredeyse öldürüyorlardı. Onu hemen ardından, kırık ve kanlar içinde görmüştüm. Onun hikayesi beni derinden etkilemişti. O benim arkadaşım olmuştu. Onun gücü bana ilham kaynağı olmuştu. O gece striptiz kulübünün dışında Woodson'ı gözetlerken Dean'e anlattığım gibi, bir gün Koruyuculara katılmak için içimde bir *ateş* yakmıştı.

Hadley de benim kadar adaleti hak ediyordu.

O ve annesi artık başka bir eyalette yaşıyorlardı, çok şükür. Yeni kimlikleri vardı. Ryan Garrett onlara bir daha asla dokunamazdı.

Ama bir şekilde benim bu işe karıştığımı öğrenmiş olmalıydı. Beni yol kenarındaki lokantada görmüştü. Belki de beni eve kadar takip edip arkadaşı Nox Woodson'ı da çağırmıştı.

Ryan neden o geceden önce peşimden gelmemişti? Hiçbir fikrim yoktu.

Ama sonunda saldırının ardındaki nedeni anladım.

Ryan Garrett'ı sadece *kendim* için alt etmek istemiyordum. Hadley için de bunu istiyordum. Ve şimdi, Harris Medina ortaya çıkıp bana bu işe karışmamamı söyledi. Bu saçmalıktı.

Ama yine de, Ryan Garrett'ı bana ve Hadley'e çektirdiği acıları çektirmek bana huzur verir miydi? Beni mutlu eder miydi?

"Medina'dan emir almayız," dedi Dean. "Garrett'ı istiyorsan, onu buluruz. Vazgememize gerek yok."

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Çok şey oldu."

Dean elini uzatıp omzumu okşadı. "İstedğin kadar zaman al."

Daha dün Main Street'te birlikte alışveriş yaptığımıza inanamıyordum. Bolca vaktimiz varmış gibi görünüyordu. Şimdi ise o kadar emin değildim.

Eve vardığımızda, Jessi'nin kıyafetlerini çıkardım ve çamaşır makinesine attım. Onu bir dahaki görüşmemizde geri verecektim.

Sonra mesajlarımı kontrol ettim ve anneme ve Stephie'ye bir kez daha iyi olduğumu söyledim. Dün öğleden sonra silahlı saldırıyı duyduktan sonra doğal olarak çok üzölmüşlerdi.

STEPHIE

Kiki, yakında gelecek misin? Annem çok stresli. Beni delirtiyor.

BEN

Bugün gelemem. Çok yorgunum ve kafam çok dolu. Ama Dean'le birlikteyim ve anneme de öyle söyledim. Güvende olduğumu biliyor.

Artık hiç ortalıkta görünmüyorsun.

Biliyorum.
Üzgünüm.

Artık böyle mi olacak? Dean var, bu yüzden bize ihtiyacın yok mu? Şaka yapıyorum, ama seni özlüyoruz ve sen berbatsın.

👉 Ya sen? Hala o sevimli çiftlik işçisiyle çıkıyor musun? Adı neydi? Cody mi? Colton mu?

Daha sık gelersen, öğrenebilirsin

Tamam, mesaj alındı

Telefona gülümsedim. Koruyucuların hala ara sıra annemi ve kız kardeşimi kontrol ettiğini ve annemin, Stephie'ye ve bana sürekli kullanması için ısrar ettiğim bir güvenlik sistemi olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Belki çılgınlık sona erdiğinde ve başka bir yatak odası hazırladığımızda, Dean ve ben annemi ve Stephie'yi buraya birkaç gün kalmaya davet edebiliriz ve...

Ne düşünüyordum ki? Burada daha fazla yaşayamayacaktım.

Dean ve ben yakında "ayrılmak" zorunda kalacaktık. Ama annem ve Stephie bu kötü haberi atlatacak. *Ben* de atlatacaktım. Stephie'yi o kadar sık ziyaret edebilirdim ki, gitmem için yalvarırdı. Hepimiz normale dönecektik.

Dean'i unutturdum. Bir şekilde.

Tabii. Kendine yalan söylemeye devam et.

Gerçekten çok yorgundum, bu yüzden biraz uzanıp kestirdim. Ta ki iştah açıcı yemek kokusu beni uyandıran ve midem guruldamaya başlayana kadar. Bütün gün neredeyse hiçbir şey yememiştım ve iştahım geri gelmişti.

Ne olduğunu araştırmaya gittiğimde, Dean'i fırının başında buldum. Telefonundan caz müziği çalıyordu ve yemek masasında birkaç mum yakılmıştı.

"Bunlar da ne?"

Arkasını dönerek fırın eldivenini tezgahın üzerine attı. "Dün gece randevumuza çıkamadık, bu yüzden sana bir şans daha vermem gerektiğini düşündüm. Ama güzel bir restoran yerine donmuş pizza ve sarımsaklı ekmek var."

"Sarımsak mı? Randevuda mı?"

"İkimiz de yiyorsak sorun olmaz. Yine de seni öpeceğim." Kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. "Dün her şey ters gitti. Sana aldığım elbise mahvoldu. Lorraine'i arayıp başka bir tane var mı diye sorabilirim."

Omuz silktim. "Gerek yok."

"Ama yine de sana özel bir şey vermek istiyorum."

"Sarımsak kokulu nefes gibi mi?"

Gülümsedi. "Evet. Sarımsak kokulu nefes ve bol bol öpücük. Ve belki daha fazlası. Eğer şanslıysan."

Ağız benimkine nazik ve mükemmel bir öpücükle değdiğinde bile kalbim sızladı. Neden, neden Dean benim istediğim her şey olmak zorundaydı? O burada, yanımdaydı, ama her zaman ulaşamaz olacaktı.

"Medina'nın söyledikleriyle ilgili yeni bir şey var mı?" diye sordu Dean. "Karar verdin mi?"

"Hayır." Başımı göğsüne yasladım. "Bu gece artık bunu düşünemem."

"Tamam. Düşünmek zorunda değilsin. Sadece birlikte olalım." Tek istediğim buydu.

Masa başında mum ışığında akşam yemeği yedik. Ekstra marinara soslu peynirli pizza ve sarımsak yağına batırılmış ekmek. Geçen gün çok az yedikten sonra, bu yemek en lezzetli yemek gibi geldi. Bir şişe kırmızı şarap da fena değildi. Sandalyem Dean'in yanındaydı ve sonunda bacaklarımı onun kucağına attım, o da kolunu omuzlarıma doladı.

Yaralarımдан neredeyse hiç acı hissetmiyordum. Bir daha sağlığıma asla hafife almayacaktım. Acı çekmeyen bir vücuda ve başımın üstüne kaldırılabileceğim bir kola sahip olmanın basit ayrıcalığı.

Artık her şeyden kurtulabileceğimi biliyordum. Kırık bir kalp dahil.

Dean elimi çekti. "Hadi. Kalk. Dans etmeliyiz."

Caz çalma listesi R&B'ye geçmişti. Biraz sarhoş olmuştum, ama o kadar da değil, beni tutması gerekmeyecek kadar.

Kollarımı boynuna doladım, ellerini kalçalarıma koydum, hiçbir yere gitmek için acele etmeden, tembelce sallanıp öpüştük. Sanki hiç durmamız gerekmeyecekmiş gibi.

Her şey çok, çok mükemmeldi.

Sonra bir elini indirdi ve arka cebine uzandı. "Dün dükkândan sana başka bir şey aldım. Şimdiye kadar sana vermek için doğru zaman gibi gelmedi."

Kağıt mendili açtım. İçinde, kalp şeklinde bir K harfi oyulmuş küçük bir charm bulunan gümüş bir bileklik vardı.

Çok güzel ve narindi ve kalbim göğsümde donmuştu. "Bu yüzden mi beni kahve dükkanına götürdün? Lorraine seni mücevherlere bakmaya ikna etti, değil mi?"

"Benim fikrimdi. Beğendin mi?" Gergin görünüyordu. Hiçbir şeyden korkmayan adam.

"Bayıldım."

Dean bileziği bileğime taktı ve vücudum yeniden canlandı. Nabzım hızlandı ve midem kıpır kıpır oldu.

Yeni bir şarkı başladı. Dean beni kendine çekti ve tekrar sallanmaya başladı. Aklım karışmıştı, bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum. Bir erkek, sadece arkadaşı ya da arkadaşlık ilişkisi olan bir kadına böyle bir mücevher almazdı. Ya da sahte kız arkadaşına da.

Dünkü alışveriş gezisi ve randevu. Bilezik... Onun bir anlamı olmasını çok istedim.

Dean'in dudakları şakağımı okşadı. "Jessi ve Aiden'ın düğününde dans ettiğimiz geceyi çok düşünüyorum. Seni öpmeye ne kadar yaklaştığımı."

Geri çekildim, kaşlarımı çatarak. "Beni öpmeni istedim. Her şeyden çok. Neden öpmedin?"

"Nedenini biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Çünkü yeni bir iş bulmuştu ve ayrılmaya karar vermişti. Çünkü beni incitmek istememişti. Bana daha önce söylediği tüm o saçma nedenler.

Ve iki yıl içinde hiçbir şey değişmemişti, gerçekten.

Aniden her şey netleşti. Kafamın üstüne bir darbe indi. Ne kadar aptalca davrandığıma neredeyse gülecektim. İki yıl önceyle tamamen aynı şey oluyordu ve ben bunu fark etmemiştim.

Dean'i bıraktım ve geri çekildim. "Yine gitmek üzeresin, değil mi?" Bileğimi kaldırdım, metalin cildime soğuk bir şekilde dokunduğunu hissettim.

"Keira, ben her zaman gidecektim. Planım buydu."

"Planlar değişir! Ve senin şimdi gideceğini düşünmemiştim . Henüz değil."

"Bugün ya da yarın değil, ama..." Ellerini beline koydu ve yere baktı. "Dün seni şehre götürdüğümde, ayrılmayı düşünmüyordum. Ama şimdi Nox Woodson öldü. Ryan Garrett son kalan sorun. Harris Medina'nın ne dediği umurumda değil. Garrett'a yaptıklarının bedelini ödeteceğim ve sonra... beni burada tutan başka bir şey kalmayacak."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "*Hiçbir şey mi?*"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Kalmak bencillik olur. Ben senin ihtiyacın olan kişi değilim."

"Saçmalık. Neden benim neye ihtiyacım olduğuna sen karar veriyorsun?"

İki yıl önce korkmuştum. Dans pistinde durmuş ve Dean'in benden uzaklaşmasına izin vermiştim. Korkak davranmışım.

Ama artık o kız değildim. Öyleyse neden aynı hatayı tekrar yapıyordum?

Gerçek, inkar edilemeyecek şekilde bana doğru koşuyordu. Bir damla gözyaşı daha yüzümden süzülerek iz bıraktı, ama gerçekten mi? Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

"Dean, sana aşığım."

Bana baktı. Gözlerini kırptı. Kısa saçlarını parmaklarıyla taradı. Yüzü solmuştu. "Bunu söyleme."

"Bu doğru. İki yıl önce sana bunu söyleyecek kadar cesur değildim, ama olmalıydım. O zaman da seni seviyordum, şimdi de seviyorum." Zaten kalbimi açmışım, bu yüzden devam ettim. "Kalmanı istiyorum."

"Anlaştığımız şey bu değildi. Buraya senin için adalet aramaya geldim. *İntikam*." Başını salladı. "Seni asla yatağıma almamalıydım."

Ah, bu acıttı. Ama ben kararlıydım. "Sadece sonunda sana hislerimi söylüyorum." Bu sefer, Dean gidersen, en azından ona gerçeği söylediğimi bilirdim. Denediğimi bilirdim. "Ryan Garrett'a karşı adalet istiyorum. Ama seni elde tutabilmek için bunu bir saniye bile düşünmeden feda ederdim."

Dean hiçbir şey söylemedi. Artık bana bakmıyordu bile.

Ben de ondan uzaklaşıp yatmaya hazırlandım. Yorganın altına girdim. Dean hala yatak odasına gelmemişti.

Sanırım cevabımı almışım.

Uyandığımda, komodinin üzerindeki ışık hala yanıyordu. Ama Dean yanımda değildi.

Gözlerimi ovuşturarak oturdum. Telefonum saatin gece yarısını geçtiğini gösteriyordu. Yorganı tekmeledim, huzursuzluk içimi kemiriyordu. O

Yine üst katta yerde mi yatıyor? Ne kadar inatçıydı? Ona onu sevdiğimi söylemem gerçekten o kadar kötü bir şey miydi?

Bu adam beni sinirlendiriyordu.

Sonra yanımdaki yastığın üzerinde duran kolyeyi fark ettim ve öfkem bir anda yok oldu. Dean, kurşun kolyesinin olduğu deri kordonunu bırakmıştı. Onu *asla* çıkarmazdı, ama işte orada, haftalarca yanımda uyuduğu yastığın üzerinde duruyordu.

Bu ne anlama geliyordu?

Kolyeyi elime aldım. Kurşunun metali avucumda soğuktu.

"Dean?"

Birinci katın geri kalanı karanlıktı. Yukarı çıkarken ışıkları açtım ve onun adını seslendim.

Burada değildi.

Odaları dolaştıkça korku hissim arttı. Midem bulandı. Aşağı kata indim ve Dean'in keskin nişancı tüfeği ve diğer silahlarını sakladığı kilitli kasaları kontrol ettim.

Hepsi gitmişti.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Ryan Garrett'in peşine düşmüştü. Tek başına. Ama kolyesini geride bırakması ne anlama geliyordu?

Dean geri dönmeyi *hiç* planlamıyor muydu?

Hayal kırıklığı ve korku içimi kapladı. Araba anahtarlarımı alıp, çıplak ayakla ön kapıya koştum ve kapıyı açtım. Soğuk havaya dışarı fırladım.

Ama verandanın merdivenlerinde oturan birini gördüğümde aniden durdum.

Veranda ışığı kapalıydı, ama ay Dean'in silüetini aydınlatacak kadar parlaktı. Omuzları çökmüş, dirsekleri dizlerindeydi. Silah kılıfları verandadaydı. Veranda korkuluğunun yanında bir spor çantası duruyordu.

"Seni *pislik*. Beni terk ettiğini sandım! Neredeyse kalp krizi geçirecektim!"

"Gitmek niyetindeydim," dedi monoton bir sesle.

Gırtlığımda gözyaşları birikti. "Ryan Garrett'ı bulacaktın. Tek başına." Parmaklarımın arasında sallanan mermiyi tutan deri kordonu kaldırdım. "Ve bana bıraktığın tek şey *bu* muydu? Neden?"

Dean ayağa kalktı. Taktiksel kargo pantolonu ve koyu renkli tişört giymişti. Bana doğru yürürken veranda gıcırdadı.

"Üzgünüm."

"Özür dilemelisin!" Onu geri çekmek için omzuna ittim, ama o yine bana doğru geldi.

Bir kez daha ittim ve o da kollarını bana doladı, beni sıcak, sağlam kaslarına sıkıca bastırdı. Denesem bile kaçamazdım.

"Beni sevdiğini söyledin," dedi boğuk bir sesle. "Emin misin?"

"Beni böyle korkuttuğun için şu anda senden biraz nefret ediyorum."

Dean ellerini yüzüme getirdi. Ay ışığında parıldayan mavi gözleri benimkileri aradı. "Keira, beni seviyor musun?"

"*Evet.*" Sesim kırıldı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Tüm kalbimle."

Kafamda bu sözleri tekrarladım. *Beni seviyor.* Gerçekten bunu mu söyledi?

Ağızlarımız şiddetli, çaresiz bir öpücükle birleşti. Soğuk gece havasına karşı bir sıcaklık oluştu. Gömleğini avuçlarımla kavradım ve sıkıca tuttum.

Sonunda öpüşmeyi bıraktı ve alnını alnıma dayadı.

"Ama sana hakkımdaki gerçeği söylemeliyim. Sana ne yaptığımı anlatmalıyım."

. BÖLÜM OTUZ ALTI

Dean

KEIRA'NIN ELİNİ TUTTUM ve içeri girdik. "Eşyalarımı içeri getirmem lazım," diye mırıldandım.

"Tamam. Mutfakta buluşuruz. Tamam mı? Yine kaçıp beni korkutmayacaksın, değil mi?"

Zayıf bir gülümsemeyi başardım. Alnına bir öpücük kondurdum.

"Hayır, bebeğim.

Hemen geliyorum. Bana bir saniye ver."

"Bana daha önce hiç bebeğim dememiştin." "Sorun olur mu?"

Omuz silkti. "Sanırım sorun değil."

Evet, hala kızgındı. Ama sorun değildi. Onu suçlayamazdım.

Keira her şeyi itiraf ettikten sonra beni hala kabul ederse, onu bir daha asla terk etmeyecektim.

Keira'nın ayak sesleri uzaklaştı ve mutfakta musluk açıldı.

Silah kılıflarını alıp, çantamla birlikte içeriye taşındım.

Gerçekten neredeyse gitmiştim. Harris Medina'nın buna bir itirazı olup olmadığına bakmaksızın, Ryan Garrett'ı bulmak niyetiyle eşyalarımı toplamıştım. Artık Garrett'ın adını ve olayla ilgisini bildiğimize göre, onu bulmanın zor olacağını sanmıyordum.

Gerçekten, tek yapmam gereken Medina'nın adamlarını takip etmektir. Onlar beni Garrett'a götürecekti. Doğru anı bekleyip Garrett'ı uzaktan vuracaktım. Son zamanlarda pek pratik yapmadığım için keskin nişancı becerilerim muhtemelen paslanmıştı, ama neyse. Başarabileceğime emindim.

Bir anlık dürtüyle, Keira uyurken kolyemi çıkarıp yastığın üzerine bıraktım. Son bir kez onu öpmek için eğildim.

Ama verandaya çıktığımda, ayaklarım orada durdu. Bir adım daha atmama izin vermiyordu.

Beni sevdiğini söylemişti. Yıllar önce beni sevdiğini ve şimdi de, benim kırık parçalarımı gördükten sonra bile hala sevdiğini söylemişti. Hepsini değil, ama onun diğer yöne koşması için yeterliydi.

Bana bunu söylerken çenesini dik tutmuştu, tam bir meydan okuma, lanet olası *bir asalet*. Ve ben gece karanlığında kaçacak mıydım? Ne tür bir adamdım ben?

Pek bir şey olmadığımı biliyordum. Ama Keira, benim bu riski almaya değer olduğumu düşünüyordu.

Eğer bunu gerçekten deneyecekseniz, sakladığım her şeyi bilmesi gerekiyordu.

Mutfakta Keira ocakta bir tencere su ısıtıyor ve baharat ekliyordu. "Chai?" diye sordum.

"Evet. Sıcak ve rahatlatıcı bir şey iyi gelir. Sanırım ikimize de iyi gelir."

Bar taburesine oturup, dizimi yukarı aşağı sallayarak izledim. Hikayemi anlatmaya başlasam iyi olurdu. Keira meşgulken ve büyük kahverengi gözleriyle bana bakmıyorken anlatmak daha kolay olurdu.

"Oregon'un kırsalında büyüdüm. Sanırım sana bunu hiç anlatmamıştım." "Hayır, anlatmamıştın." Tencerenin içine bir tarçın çubuğu attı.

"Bana nasıl büyüdüğün hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmadın."

Elimi çeneme sürdüm. "Çok mutlu bir hikaye değil. Ailem beni hiç istemedi. Beni büyükanneme bıraktılar ve o beni büyüttü. Ben doğmadan önce ona MS teşhisi konmuştu."

Keira tencereyi karıştırırken beni göz ucuyla izledi. "Her çocuk için zor bir başlangıç."

Ben gülmeden güldüm. "Çok zor."

Her şey çok uzun zaman önceydi ve artık o günleri nadiren düşünüyordum. Kim kendi ebeveynlerinin kendisini istemediğini kabul etmek ister ki? Ama Keira'ya kendimi tamamen vereceksem, bunun da bir parçasıydı. Ve her şey o kadar da kötü değildi.

"Büyükannem harika bir mizah anlayışına sahipti ve bana ihtiyacım olan her konuda sert davranırdı. Bana nasıl sıkı çalışılacağını öğretti. Nasıl mücadele edileceğini, zihinsel olarak demek istiyorum. Hastalığıyla elinden gelenin en iyisini yaptı. Sağlık sigortası yetersiz bir market çalışanıydı, bu yüzden yapabileceği çok fazla bir şey yoktu." Parmaklarım tezgahın üzerinde ritmik bir şekilde vurdu. "Ben on yedi yaşındayken vefat etti."

"Üzüldüm," dedi Keira yumuşak bir sesle. "Ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Elbette öylesin." Keira, bir trafik kazasında babasını kaybetmişti. "Deniz piyadesi olarak ailemi buldum. Amacımı buldum. Her gün elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Keskin nişancı eğitimi de buna katkıda bulundu. Gurur duyuyordum."

"Gurur duyulacak bir şey."

Başımı salladım. Karışım artık kaynıyordu. Keira'nın süt dökmesini izledim.

"Sonra Force Recon'a katıldın mı?" diye sordu. "Ve... daha az resmi olan işler?"

"Bir istihbaratçı bana ülkeme bir üst düzeyde hizmet etmem için teklifte bulunduğunda tereddüt etmedim. Görevler gittikçe daha uzak yerlere uzanmaya başladı. Öldürdüğüm insanların çoğunun neden hedef alındığını bilmiyordum. Bana söyleneni yaptım. Sanırım bu yavaş yavaş oldu. Değişim. Kardeşliğimi, anlam duygumu elimden aldılar, bana emirlerimden başka bir şey bırakmadılar. Bir sonraki görevden başka bir şey yoktu. Sonunda, kime hizmet ettiğimi bile bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Ama bundan zevk alıyordum, Keira. Öldürmede iyi olmayı seviyordum. *Tek* iyi olduğum şey bu gibi görünüyordu."

Bir süre anılarımda kayboldum, ta ki Keira önüme bir kupa koyup yanımdaki bar taburesine oturana kadar. Yüzünde dehşet ifadesi yoktu, ben de bunu olumlu bir işaret olarak algıladım.

Elini benimkinin üzerine koyduğunda daha da iyi oldu. "Başka var mı?" diye sordu.

"Maalesef."

"Seni seviyorum Dean. Bana anlatabilirsin." Onu hak etmiyordum. Gerçekten etmiyordum. Ama anlatmak istedim.

"Son görevim." Kalbim hızla çarpmaya başladı ve tüfeğimdeki mermi kolyeye uzanma isteğine direndim. Keira onu tezgahın üzerine bırakmıştı,

deri kordonu gevşek, tokası açık kalmıştı.

Söyle gitsin, dedim kendime. *Hallet şunu*.

"Doğu Avrupa'da bir şehirdeydim. Ayrıntılar önemli değil." Ayrıca, bunlar çok gizli bilgilerdi. Ama o anda en büyük endişem bu değildi. "Hedefim bir diplomattı. Komşu binada yaşayan bir gazeteci olarak gizli bir kimliğim vardı. Günlerimi hazırlık yaparak geçirdim. Onun hareketlerini inceledim, kaçış planımı hazırladım."

Bu şekilde anlatıldığında, bu ayrıntıların ne kadar kuru olduğu komikti. Sanki hayatımda yaptığım en kötü şeyi itiraf etmiyormuşum gibi.

"Amirim, diplomatın evinde yapılacak önemli bir toplantıyı beklememi söylemişti. Sonra toplantıya katılan herkesi öldürmem gerekiyordu. Tüfeğimle kafalarına ölümcül atışlar yapacaktım. Kaçış rotamı takip edecektim. Yakalanmamalıydım. Her zamanki gibi."

"Tamam." Keira'nın eli hala benim elimde duruyordu.

"Meğer orada..." Sözlerim kesildi, ama konuşmaya devam ettim. "Diplomatın karısı ve başka bir çift daha oradaydı. Onları dürbünle izledim. Sosyal bir toplantı gibi görünüyordu. Ama emirlerim vardı. Ateş ettim. Hepsini öldürdüm."

Gözlerimi kapattım, dürbünden gördüğüm görüntüyü hayal ettim. Tüfeğin geri tepmesini ve susturucudan gelen düşük sesleri hissettim. *Bir. İki. Üç. Dört.* Hızlı ve etkili, kaçacak kadar tepki bile veremedim.

"Sonra dürbünden, bir genç kızın odaya koştuğunu gördüm. Onun diplomatın evinde olduğunu bile bilmiyordum. Sanırım ziyaret eden çiftin kızıydı. O... çığlık atıyordu." Boğazım kurudu, yutkundum. "Oradaki herkesi öldürme emrim vardı. *Herkesi*. Kimse hayatta kalmamalıydı."

Ellerimi bardağın etrafına doladım, sıcaklığını hissettim, ama midem çok bulanıyordu, içecek halim yoktu.

Keira sessizdi. Ben devam etmediğimde, "Ne yapmış olursan ol, seni affediyorum" dedi.

Onu nasıl hak edebilirdim ki? "O kızı neredeyse öldürüyordu. Ama yapmadım. Ateş edemedim. İlk kez başıma gelen bir şeydi."

Keira yavaşça nefes verdi. "Bana uzun zaman önce ruhunu kaybettiğini söylemiştin. Bana öyle geliyor ki, o gece ruhunu geri almışsın."

geri almışsın gibi geliyor."

"Ama o kızın anne babasını öldürdüm, Keira. Onu ömür boyu travmaya soktum. Peki ne için? Hiçbir fikrim yok. Bilmek de *istemedim*. Ama o gece, sanki aynaya bakmış ve bana bakan bir canavar görmüş gibiydim. İçimdeki canavar. Sanki tek amacım buymuş gibi ölüm dağıtıyordum."

"Doğru şeyi yaptığını düşündün."

"Sanırım bunu sık sık yapıyorum. Neyin doğru olduğuna dair çarpık bir fikre dayanarak hayatımı mahvediyorum." İki yıl önce Keira'yı terk ettiğim gibi.

"Ama o senin son görevinmiş," diye işaret etti. "Sonrasında bıraktın. Durdun."

"Mecburdum. Bir kabustan uyanmış gibi hissettim ve o kabus bendim. O kurşunu bir hatıra olarak sakladım." Onu onaylayarak başımı salladım. "Asla ateş etmeyeceğim son atış."

"Üstlerin seni bırakıp gitmene izin mi verdi?"

"Beni durdurmak isteselerdi, beni öldürmeleri gerekirdi. Ama bunu yapmamaya karar verdiler. Ondan sonra basit bir hayat sürmeye çalıştım. Hatalarımı telafi etmek için. Ama içten içe, ben hala Bullseye'dim. Tüfeğimi ve diğer silahlarımı atmadım. Atamadım. Onlar hala... benim bir parçamdı. Yıllarca ne yapacağımı bilmeden dolaştım."

Ona döndüm. "Sonra

seninle tanıştım."

Gözleri parlıyordu, ama acıma, korku ya da yargılama ile değil.

"Tek istediğim senin için yeterince iyi olmaktı," dedim. "Bunu başarabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Sen iyi bir insansın. İyi bir adamsın." "Nereden biliyorsun?"

"Aksi takdirde sana aşık olmazdım."

Ne demek istediğini biliyordum. Bana güveniyordu. Geçmişim hakkındaki gerçeği, *tüm* gerçeği bilmek bunu değiştirmede.

"Seni seviyorum Keira. Kendime bunu itiraf etmek istemedim çünkü korkuyordum. Ama iki yıl önce seni sevmiştim. Ondan da bir süre önce sevmiştim. Sanırım... Sanırım bunu Owen'ın arka bahçesinde o fotoğrafı çektiğimiz gün fark ettim. Baskı alıp sakladığım fotoğrafı. O gün,

sen gerçekten *benimmişsin* gibi hissettim ve buna tutunmak istedim.
Benim için
sen *oldun*."

"Benim için de hep sen oldun."

Bana doğru eğildi. Dudaklarımız birbirine değdi ve birbirimize açıldı.
Keira baharat ve sütlü bir tatlılık tadı vardı. Hak ettiğime inanmadığım her
şey yumuşak ve güzeldi.

Hâlâ emin değildim. Belki ikimiz için de yeterince inancı vardı.

. BÖLÜM OTUZ YEDİ

Keira

"Beni yatağa götür," dedim Dean'in dudaklarına.

Hâlâ beni öperek, beni bar taburesinden kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım, kollarımı boynuna doladım. Chai'nin geri kalanı soğuyacaktı, ama bunu sonra düşünürdüm.

Dean'i yatağımızda istiyordum. İçimde, her yerimde. Tüm varlığımla sevdiğim bu adamı.

Bana anlattığı hiçbir şey, ona karşı hissettiklerimi değiştirmede. Hiçbir şey beni korkutmadı, hatta daha önce anlattıklarına göre beni çok da şaşırtmadı. En net izlenimim, Dean'in tüm hayatı boyunca daha büyük bir amaç aradığıydı. Üstleri bunu kendi çıkarları için kullanmıştı, ama kritik anda o bu durumdan kurtulmuştu.

Ben sadece onu sevmek istiyordum. Onun benim için ne kadar mükemmel bir şekilde kusurlu olduğunu göstermek istiyordum. Dean, olduğu gibi, benim ihtiyacım olan tek şeydi.

Yatak odasında, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve beni yatağa taşıdı. Her öpücüğü derin ve tutkuluydu. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Bu gece, özellikle son günün olayları da eklenince, duygusal bir roller coaster gibiydi, ama içimde bir heyecan kabarıyordu. Birbirimizi seviyorduk. Artık birlikte olabilirdik ve hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermeyecektik.

Dean beni nazikçe yatırdı, sonra gömleğini çıkardı. Kolyesiz hali şaşırtıcıydı. Sadece altın rengi teni ve göğsündeki hafif kıllar vardı. Woodson'ın bıçağının Dean'in tenine değdiği yerde, göğüs kafesinde küçük bir bandaj vardı. Kavgada çenesine aldığı hafif bir çürük vardı.

Sonunda o kolyenin anlamını anladım. Bir hatıra kötü bir şey olmak zorunda değildi, ama Dean için o mermiyi boynunda taşımak, geçmişe asla unutamayacağı anlamına geliyordu. Hâlâ kendini bunun için cezalandırıyordu.

Henüz kendini affettiğinden emin değildim. Bu bir gecede olacak bir şey değildi. Ama sonunda denemeye hazır olduğuna inanıyordum.

Yutkunduğunda gırtlığı hareket etti, elleri kargo pantolonunun düğmesine gitti. Düğmeyi açtı. Kargo pantolonunu aşağı itip çıkardı.

"Boxer giymiyor musun?" diye sordum.

"Az önce acele ediyordum. Fikrimi değiştirmeden gitmeye çalışıyordum. Tabii ki, bu işe yaramadı." Penisini avuçladı ve kalınlaşıp gerilene kadar birkaç kez okşadı. "Kararımı verdim. Bir daha hiçbir yere gitmiyorum. Sen olmadan olmaz."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Yatağa sürünerek geldi ve üzerime uzandı. "Seni seviyorum."

O bu kelimeleri her söylediğinde, onları oksijen gibi içime çekiyordum. Dean beni *seviyordu*. Gitmeyecekti. Hiçbir garanti yoktu, ama bunu gerçek hale getirmeye çalışacaktık.

Beni tekrar öptü, yüzüme ve boynuma dokundu. Eli bileğime kaydı ve bileziği kapattı. O hediye benim için çok anlamlıydı. Onu bir teselli ödülü ya da benzeri bir şey olarak gördüğümde çok üzülmüştüm. Tekrar ayrıldığı için bir özür gibi.

Ama şimdi, bu başka *bir "seni seviyorum"* gibi geliyordu. Arkadaşlığımızı hatırlatan ve gelecek için bir söz gibi.

"Neden sen çıplaksın da ben hala giyinikim?" diye sordum, öpüşmeler arasında nefes almamız için bize bir an verdiğinde.

"Haklısın. Bunu düzelteyim."

Dean oturmam için bana yardım etti ve dikkatlice gömleğimi saçlarımdan üzerinden çıkardı. Sonra külotumu kalçalarımın ve bacaklarımdan aşağı kaydırdı.

Bu sefer sert davranmadı. Dokunuşları saygılıydı. Sanki bir hediye açıyormuş ya da değerli bir nesneyle uğraşıyormuş gibi. Ve bunun geçmişteki yaralarımın hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Artık tamamen iyileşmiştim. Dean'ın bana vermek istediği her şeyi kabul edebilirdim.

Bana sevgisini gösteriyordu. Sanki ilk kez gibi tenime dokunuyordu ve hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Mavi gözleri üzerimde dolaşıyordu. Yara izleri ve kusurlar. Ama ben sadece takdir gördüm.

Yine uzandım. Dean bacaklarımın arasında diz çökmüştü. "Seni taparcasına seveceğim Keira. Bütün gece seni seveceğim. Sonsuza kadar seveceğim."

Sesindeki o kadar güçlü arzu vardı ki, göz kapaklarım titredi ve klitorisim arzuyla zonkladı. Birbirimize duygularımızı kelimelerle ifade etmiştik, ama bedenlerimiz farklı bir dil konuşuyordu. Daha derin ve daha gerçek bir dil. Şu anda istediğim şey buydu. Dean'e olabildiğince yakın olmak, sadece bize ait olan bir şeyi paylaşmak. Başka kimseye ait olmayan.

Eğilip dizimi öptü. "Hazır mısın? Önce bir bardak su falan ister misin? Çünkü başladığımda durmak istemeyeceğim."

"Durma," diye inledim. "Asla durma. Hazırım."

"Güzel." Bu kelime bir fısıltıydı. "Yatağın kenarında ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Titreyerek ve zor nefes alarak pozisyonumu aldım. Dean arkamda ayağa kalktı. Büyük eli omuzlarımın arasına yerleşti, üst vücudumu aşağı doğru eğdi ve kalçalarımı havada bıraktı.

"Sırtını kavis yap, tatlım. Aynen öyle. Mükemmel."

Ona tamamen açılmıştım. Onu ne kadar istediğimden neredeyse titriyordum.

Dean halının üzerine diz çöktü ve bacaklarımın dış kısmını tuttu. Sonra dilini içimde hissettim. En hassas yerlerimi yalıyordu.

Nefesim kesildi, alnımı yatağa düşürdüm.

Dean'in sevgilisi olduktan ve dilini içimde defalarca hissettikten sonra bile, bu yine de farklıydı. Her yönden *ona aitmişim* gibi hissettim.

Tamamen Dean'in ellerindeydim, onunla hiç olmadığım kadar rahattım. Beni bir daha asla tatminsiz bırakmayacağına güveniyordum.

Dili klitorisimin etrafında daireler çizdi ve sonra nazikçe emmeden önce "Seni seviyorum" dedi.

Kalçalarım onun diline doğru sallandı. Dean'in başparmakları uyluklarımın etini masaj yaptı. Kalbim hızla atıyordu, cildimin her yerinde sıcaklık hissediyordum.

"Senin tadını seviyorum. Doyamıyorum." Parmaklarını bacaklarımın arasına soktu ve klitorisimdeki acımasız zevki sürdürdü. "Ve bunun sadece bana ait olmasını seviyorum. Başka hiç kimse seni bu şekilde sahip *olamayacak*."

"Kimse." Dilini tekrar klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde ağzım açık kaldı. "Oh, Dean. Lütfen."

"Seni yakaladım."

Bana ihtiyacım olan her şeyi verdi. Dil ve dudakları, yetenekli parmaklarıyla sırayla işini yaptı. Zirveye yaklaştığımda, dili ritmik bir şekilde amıma girdi. Bağırdım ve kıvrandım. Zevkten o kadar sarhoş oldum ki, kendimi sarhoş gibi hissettim.

Dean ayağa kalkıp penisini içime soktuğunda hala boşalmak üzereydim ve bu da başka bir orgazm dalgasını tetikledi.

Dean, benden önce *yıllardır* kimseyle birlikte olmamıştı. Tanışmamızdan önce de öyle. Ve şimdi o da tamamen benimdi. Onun tutkusunu benden başka kimse hissetmeyecekti. Onun sevgisini hissetmeyecekti.

Dean'in penisi yavaş hareketlerle içimi doldurdu. Hiçbir bitiş çizgisine doğru koşmuyordu. Yine gevşedim, gözlerim mutluluktan yarı kapalı, parmaklarım altımdaki çarşafı tutuyordu. Sadece bu hissin tadını çıkarıyordum. Vücudumuzun birbirine dokunmasının o pürüzsüz, mükemmel kayışı. Sanki hep bu şekilde birbirimizi sevmemiz gerekiyormuş gibi.

Bir süre sonra, içimden çıktı. Eli sırtımı okşadı. "Dön bebeğim. Güzel kahverengi gözlerini görmek istiyorum."

Sırt üstü yattığımda, bacaklarımı onun için açtım, Dean tekrar içime girdi. Dişlerini gösterdi ve homurdandı. "Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Benim için çok mükemmelsin."

Elimi uzattım ve yakışıklı yüzüne dokundum, çene ve elmacık kemiklerinin hatlarını takip ettim. Yıllardır sevdiğim bu yüz,

bu duygularımın karşılık bulacağına inanmadan sevdiğim yüz. Bu saf mucize, göğsümün ortasında mutluluk ışığı parlatıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Dean'in gülümsemesi samimi ve içtendi. Bana daha önce milyonlarca kez gülümsemişti ama hiçbirisi bu kadar içten ve sevgi dolu olmamıştı. Kalbim, sanki ona yeniden aşık oluyormuşum gibi titredi ve acıdı. Sanki tüm hayatımı ona daha da aşık olarak geçirebilir ve asla bir sınıra ulaşamayacakmışım gibi.

Dean kollarını dizlerimin altına doladı ve bacaklarımı daha da genişçe açtı. O her şeyi yapabilirdi, benim her parçamı alabilirdi. İki yıl önce de onun için böyle hissetmişim, ama şimdi onu kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu biliyordum. Onun sakladığı sırları biliyordum.

Şu anda Dean'i sevdiğim kadar güçlüydü, sanki her şeyi yenebileceğimizi hissediyordum.

Üst dudağındaki ter damlasını yaladı. Göğsü inip kalkıyordu, ritmi, içime girip çıkarken hızlanıyordu. Sonra penisi titremeye başladı ve bir eliyle öne doğru eğildi, kalçaları hala hareket ediyordu.

Durduğunda, dudaklarını tekrar yaladı, nefes nefeseydi. "Sen inanılmazsın."

"Bütün işi sen yapıyordun."

Dean yanımdaki yatağa sertçe atladı ve beni zıplatmaya başladı. "Katılmıyorum. Yaptığın her şey benim için *harika* işliyordu. Sanırım bir saniye bayılmışım."

Gülerek sevgiyle koluna dokundum. O da kolunu üzerime atarak, beni yarı ezerek karşılık verdi. Ama umurumda değildi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum." Ve hayır, bunu duymaktan veya söylemekten henüz bıkmamıştım. Hiç de bile.

Gözlerini kapattı, ama yumuşak, düzensiz nefesleri bana hala uyanık olduğunu söylüyordu.

"Dean?" diye sordum.

"Uyumuyorum. Sadece bir sonraki tur için dinleniyorum."

Dudaklarım kıvrıldı. "Biliyorum. Ama bir şey söylemek istedim. Sana bir şey sormak istedim."

"Evet?" Gözleri açıldı.

Derin bir nefes aldım.

"Ryan Garrett'ın peşine düşme. Artık intikam istemiyorum. Harris Medina ona istediğini yapabilir." "Emin misin?"

"Kesinlikle. Sadece *seni* istiyorum."

Bundan daha önemli hiçbir şey yoktu. Geleceğimiz. Mutluluğumuz. Geri kalan her şeyi, özellikle öfke ve korkuyu geride bırakmalıydık.

Dean elini uzatıp yanağımı okşadı. "Tamam. Yapmayacağım. Ben seninim, tamam mı? Ben seninim. Her zaman."

. BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Keira

DEAN, ertesi sabah beni antrenmana kaldırmadı. Bunun için beni çok geç saatlere kadar uyandırmamıştı.

Gece yarısı duşta seviştik, Dean beni fayanslara yaslayarak. Sonra, güneş doğmadan önce, ikimiz de battaniyeye sarınmış halde kanepede otururken, ben onun penisine bindi.

Orgazmlar arasında çayı yeniden ısıttım ve kupalarımızı yudumlarırken sarılmaya ve biraz daha konuşmaya devam ettik. Dean, büyürken büyükannesiyile ilgili anılarını paylaştı. Arkadaşlığımızın ilk günlerini yad ettik ve benim onu, onun da beni gizlice istediği tüm anları keşfettik.

Sonunda yatakta, battaniyenin altında birbirimize sarılarak uykuya daldık. Uyandığımızda güneş pencerelerden parlak bir şekilde içeri giriyordu.

Dean saatini kontrol etmek için telefonuna uzandı. "Öğleden sonra iki. Kahretsin. Beni yorduğun."

Ona sokuldum. "Sen *beni* yorduğun."

Diğer fiziksel ihtiyaçlarımız galip gelene kadar bir süre daha birbirimize sarıldık. Tuvalete gitmek, yemek yemek ve kafein almak gibi.

En azından giyinip telefonlarımızda mesajlarımızı kontrol ettikten sonra, Dean ve ben büyük bir kahvaltı hazırladık. Ya da öğle yemeği diyelim. Yumurta ve sosis, dilimlenmiş muz ve akçaağaç şurubu ile krep ve büyük kahve fincanları.

Sonra yemeğimizi arka terasa çıkardık ve masada birbirimize yakın oturdu. Paylaşabilmemiz için tüm yiyecekleri tek bir tabağa koymakta ısrar etti, ki bunu saçma ama aynı zamanda sevimli buldum.

Dean'i bu haliyle seviyordum. Sevimli ve şefkatli, kötü şakalar yapan ve sürekli gamzeleriyle gülümseyen.

Onu çok seviyordum. Hem de çok.

Çatalıyla bir parça sosis sapladı. "Sanırım tekrar iş bulma zamanı geldi. Sence Marco işçi alıyor mu?"

Marco, Main Street'teki Hartley Tap & Saloon'u işletiyordu. "Ona mesaj atıp sorabilirim. Last Refuge'ye ne dersin? Orada barmenlik yapabilirsin."

"Orası buradan çok uzak."

"Ne olmuş? Göreve döndüğümde, devriye gezmek için tüm ilçeyi dolaşacağım."

Çiğnerken ağzı seğirdi. "Hatırlatma. Seni burada tek başıma görmek çok güzeldi. Bunu özleyeceğim."

Ben de öyle. Ama aynı zamanda, birlikte gerçek bir hayat kurmayı da dört gözle bekliyordum. Dean ile birlikte olmayı hep hayal ettiğim bir şey. Geceleri onunla aynı yatağı paylaşmak. Bir ev. Hatta bir aile.

Panekten bir ısırık aldım. "Ev üzerinde de çalışabiliriz. Yakında annemi ve Stephie'yi davet etmek istiyorum, ikinci yatak odası hazır olduğunda bir iki gece kalabilirler. Sorun olur mu?"

"Tabii ki. Onlara bir ziyaret borçluyuz." Parmağıyla çenemi kaldırdı, başımı eğip beni öptü. Dudakları akçaağaç şurubu ve kahvaltılık sosisin tuzlu tadı ile tatlıydı. Sonra geri çekilip mavi gözlerini bana dikti. "Burada yaşamaya devam etmek mi istiyorsun? Kendi evine dönmek yerine?"

Boynumun arkası ısındı. "Oh. Ben öyle sandım. Eğer istersen, ben..."

"Senin de burada benimle kalmanı tercih ederim. Eğer sen de istersen."

Bir an duygularım boğazımı düğümledi, başımı salladım.

Alnı alnıma değdi. "Bunu gerçekten yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim. Seninle bir yuva. Seninle bir *hayat*. Ama istediğim bu, Keira. Tek istediğim bu."

Dean o gün engelli parkura çıkmadı. Antrenmanlara devam etme konusunda da konuşmadık. İyileşmemi desteklemek ve görevime tam olarak geri dönmek benim için önemliydi, ama bu daha sonraya kadar bekleyebilirdi.

Belki yakında masa başı görevime geri dönecektim ve ikimiz de birikimlerimize güvenmek yerine tekrar para kazanmaya başlayabilirdik. Ucuz yaşıyorduk, ama bu evi gerçekten tamir etmek için para gerekecekti.

Dean artık bana keskin nişancı gibi ateş etmeyi öğretmek istemiyorsa, benim için de sorun değildi. nemli olan, Ryan Garrett'tan intikam almaktansa *beni* seçmiş olmasıydı. Bundan daha önemli bir şey yoktu.

Birbirimizi seçmiştik. Aşkı seçmiştik.

O gece akşam yemeğinden sonra tabletimde birlikte bir film izledik ve sonra yavaş ve derin bir şekilde seviştik. İkimiz de yatakta yan yatmış, birbirimize bakıyorduk, bacağım onun kalçasına dolanmış, o da bana tembelce giriyordu. pşyorduk. Dokunuyorduk. Sadece birbirimizin tadını ıkartıyorduk.

Dean arkamda kaşık pozisyonunda yatarken, düzenli nefesleri kulağımı ısıtarak uykuya daldım.

Bir şey beni uykumdan uyandırdı. Dean çoktan oturmuş, yüzünü ovuşturuyordu. "Sanırım telefonun," dedi sert bir sesle. "alıyor."

Yatağın yanındaki komodinden telefonumu aldım. Sessiz modda bırakmıştım ama bildirimleri alabiliyordu.

Stephie arıyordu.

"Kız kardeşim." Adrenalin beni uyandırdı. Saat sabahın biriydi. Bir sorun yoksa aramazdı. "Alo? Stephie?"

"Kiki." Sesi sert, acı dolu bir fısıltıydı ve kalbimi parçaladı.

"Ne oluyor?" diye sordum, sakın kalmaya çalışarak. Panik yapmanın sırası değildi.

Dean'in eli uyluğumun üzerindeydi.

"Ben..." Burnunu çekti. "Colby ile buluşmak için gizlice dışarı çıktım."

Bu bu onunadıydı. Çiftlik çiftlik çiftlik olduğunu gördüğü görüştüğü

Hayal kırıklığı omuzlarımı çökertmişti. "Ne oldu? Neredesin?"

Stephie ne düşünmüştü? Ama nutuklar sonraya kalacaktı. Colby denen adam ne yapmış olursa olsun, onunla ben ilgilenecektim.

Dean kalktı ve kıyafetlerini aldı. Yeterince dinlemiş ve önceden düşünmeye başlamış gibi görünüyordu. Ben de ayağa kalktım, telefonu hala kulağıma tutuyordum.

"Bir evde partiye gittik. Onun... onun arkadaşının." Ağlamaktan zar zor konuşabiliyordu. Arka planda hafif bir müzik sesi duyuyordum, ama ses boğuktu. Sanki banyoda ya da yatak odasındaymış gibi.

"Vivian seninle mi?" Stephie'nin en iyi arkadaşı, diğer çiftlik işçisiyle çıkıyordu. Vivian aynı zamanda Trace Novo'nun kızıydı ve Vivian da gizlice kaçmışsa, ona söylemem gerekecekti.

"Hayır. Vivian bundan haberi yoktu. İnsanlar içki içiyor ve... Ben gitmek istiyorum ama Colby kalmak istiyor. Lütfen... lütfen gelip beni al."

Oh, Colby'nin kız kardeşime bulaştığı için çok pişman olmasını sağlayacaktım. Umarım daha kötü bir şey olmamıştır. "Geliyorum, tamam mı? Dean ve ben geliyoruz. Ama belki de merkezini arayıp birini göndermelerini istemeliyim..."

"*Hayır.* Hayır, Kiki, yapamazsın. Kimseye söyleme." Daha da ağlayarak, sakinleşmeden önce nefes almakta zorlandı. "Adresi mesajla gönderiyorum. Lütfen acele et."

"Tamam. Öyle yapacağım. Mümkün olduğunca çabuk oraya varacağım. Kendini banyoya ya da başka bir yere kilitle ve ben gelene kadar dışarı çıkma."

Hat kesildi.

"Adresin var mı?" diye sordu Dean. Giysilerimi giyerken ona telefonumu uzattım.

"Mesajla göndereceğini söyledi."

"Anladım," dedi. "Haritalara girip yol tarifini kontrol edeceğim."

Kırk dakika uzaklıkta. Hiçliğin ortasında."

Kırk dakika. O sürede bir sürü *kötü* şey olabilir. "Oraya daha hızlı gitmeliyiz."

"O zaman ben sürerim. Motorum V-8."

Ben de aynı şeyi önermek üzereydim. Onun yüksek hızda sürüş becerisini görmüştüm.

Ama evden çıkmadan önce, hizmet silahımı ve kılıfımı aldım. Dışarı çıktık. Dean, ben kamyonete binerken bana baktı. "Erkek arkadaşını vurmayacaksın, değil mi?"

"Planlıyor muyum? Hayır. Ama Colby'ye, kız kardeşime bulaştığı için Tanrı korkusu aşılacağımdan emin olabilirsiniz." Kılıfı gömleğimin üzerine taktım.

Dean bizi kırk dakika yerine yirmi beş dakikada adrese ulaştırdı. Neredeyse her tarafı ağaçlarla çevrili, harap bir kulübeye vardık. Önündeki çimlere dört kamyonet gelişigüzel park edilmişti.

İçeride ışıklar yanıyordu ama tüm perdeler kapalıydı.

"Ona dışarı çıkmasını söyleyeceğim." Ama Stephie'nin telefonuna yaptığım arama cevaplanmadı. Sesli mesaj servisi devreye girdi, otomatik mesaj bağlantı kalitesinin kötü olması nedeniyle bozuk çıkıyordu.

Emniyet kemerimi çözdüm. "Onu ben getiririm." "Seninle birlikte gelmemi ister misin?"

"Hayır. Eğer içeri girersen, Colby ve arkadaşları sadece iri ve güçlü adama odaklanacaklar. Bölgesel davranacaklar ve bu da durumu daha da kötüleştirebilir. Colby *benden* korkmayı öğrenmeli." Silahıma dokundum.

"Bu durumu daha da kötüleştirmek istemediğini söyledin."

"Öyle olmayacak. Sadece sakın bir şekilde, bir daha kız kardeşime yaklaşırsa hayalarını kaybedeceğini açıklayacağım."

Kamyonetin kapısını itip açtım ve atladım. Eve doğru yürümeye başladığımda, Dean kapısını açıp dışarı eğildi.

"Keira, bekle. Onun telefonunu tekrar ara."

"Beklemeyeceğim. Kız kardeşim o evde ve onu kurtaracağım."

Kabin içinde yüksek sesli müzik çalıyordu ve perdelerin arkasında gölgeler hareket ediyordu. Girişe doğru yürüyerek metal ekran kapıyı çaldım. Kapı tıkırdadı.

Menteşe gıcırdadı, kapıyı açtım ve tahtaya sertçe vurdum. "Hey!" diye bağırdım, müzik sesini bastırmak için.

Kapı kilitli değildi, bu yüzden vurduğumda içeri doğru itildi. Eşiği geçip bir adım attım ve nefesim

kesildi.

Kız kardeşim, ön kapıya bakan sarkık bir kanepede oturuyordu. Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Arkasında, daha önce hiç görmediğim somurtkan bir adam duruyordu, kalın parmaklı eli kız kardeşimin omzundaydı.

"Kiki, kaç!" diye bağırdı, kalkmaya çalıştı ama adam onu tuttu.

Kahretsin.

Elim silahıma uzanmıştı bile, ama aynı anda bileğimden güçlü bir şekilde tutuldu ve kolum büküldü. Dirsekimle vurarak o kişiyi göğsünden yakaladım. Kapının hemen arkasında saklanıyordu. Adam acı içinde *inleyerek* beni sertçe itti. Halının üzerine dizlerimin üzerine çöktüm ve ön kapı arkamda gürültüyle kapandı. Kılıfımdaki silahımın ağırlığı yok olmuştu.

Müzik çalmaya devam ediyordu.

"Üzgünüm Keira," diye ağladı kardeşim. "Çok üzgünüm."

Başka bir kişi odaya girdi. Düzgün kesilmiş sakalı, buz mavisi gözleri vardı.

Ryan Garrett.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Dean

Arabada oturup Keira'nın eve doğru yürüdüğünü izledim. Her içgüdüm onu takip etmemi, onunla birlikte içeri girmemi haykırıyordu. Ama o hayır demişti. O bir polisti ve bunun yanı sıra, söyledikleri mantıklıydı.

Benim varlığım işleri daha da kötüleştirebilirdi. En azından, Keira'nın yeteneklerine güvenmediğimi düşündürebilirdi. Ona eşlik edecek birine ihtiyacı yoktu.

Ama kız kardeşi söz konusu olduğunda Keira duygusal davranıyordu ve bu herkes için tehlikeli olabilirdi. Duygular insanı aptalca şeyler yapmaya itiyordu. Bunu ben de çok iyi biliyordum. Keira'nın yaralandığını duyduğumdan beri Hart County'ye döndüğüm her an, duygularım beni yönlendiriyordu.

Bunca zamandır ona aşıktım. Lanet olası *yıllar*.

Keira artık gerçekten benim olduğu için, bunu sonunda itiraf edebiliyordum. Ama şimdi sinirlerim daha da kötüydü. Bir şeylerin ters gitmesinden korkuyordum. Onu kaybetmekten korkuyordum.

Sonra Keira'nın kapıyı itip içeri girdiğini gördüm. Bulanık bir hareket oldu. Yanında bir gölge belirdi. Bir saniye sonra kapı arkasından kapandı ve ben sürücü koltuğunda birden doğruldum.

Hayır. Hiç hoşuma gitmedi.

Kapı çok hızlı bir şekilde kapanmıştı. Sanki onu bekliyorlarmış ya da onun varlığından ciddi şekilde rahatsız olmuşlar gibi.

Kamyonetimin torpido gözünü açtım ve SIG Sauer'imi alıp şarjörünü kontrol ettim. Tamamen doluydu. Gerber Mark II taktik bıçağım da oradaydı, avucumda tanıdık ağırlığı güven vericiydi. Keira'nın daha önce de belirttiği gibi, striptiz kulübünün önündeki geceden beri her iki silahı da kamyonetime saklıyordum.

O da silahlıydı ve bu iyiydi. Ama en azından kapıya gidip dışarıda durursam kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum. Böylece neler olup bittiğini duyabilir ve onun desteğe ihtiyacı olup olmadığını anlayabilirdim.

Bıçağın kayışlı bir kılıfı vardı ve onu hızla uyluğuma taktım. Susturucuyu tabancanın namlusuna vidaladıktan sonra, silah kılıfımı belime taktım.

Kamyonetten sessizce indim, kapıyı tamamen kapatmadan yavaşça kapattım. Kulübe, dar bir araba yolu dışında ağaçlarla çevrili küçük bir açıklıkta bulunuyordu. Orman her taraftan yaklaşmış, karanlık ve sessizdi. Rüzgâr çam ağaçlarının arasında fısıldayarak, çürümüş ve nemli toprağın kokusunu taşıyordu.

Hava çok durgun, çok ağırdı. Yukarıda, bulutlar ayı gizlemiş, sadece pencerelerden gelen soluk ışık çakıl yolu aydınlatıyordu.

Kulübeye doğru yürüdüm, ayak seslerim gevşek taşların üzerinde yumuşaktı. Duvarlardan müzik sızıyordu. Omuzlarımdaki kaslar gerildi.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Sonra çakıl taşlarına çarpan bir ayakkabının hafif sesini duydum. Arkamdan geliyordu.

Arkamı dönmeden eğildim ve bana gizlice yaklaşan kişiye arkamdan çarptım. Bir silah ateşlendi, atış gece havasını yırttı, o kadar yakındı ki kulaklarım çınladı.

Adamın bileğini yakaladım ve uyluğuma vurdum. Bir kez. İki kez. Silahı yere düştü. Bana dizini karnıma vurmaya çalıştı, ama ben dönerek darbeyi kalçama aldım. Bir saniye içinde bıçağımı kınından çıkardım ve bıçağı onun solar pleksusuna sapladım.

Adam boğuk bir ses çıkardı ve vücudu kaskatı kesildi. Bıçağı çekip çıkardım ve onu yere bıraktım.

Solumda bir hareket oldu. Başka bir adam bana doğru koşuyordu, ağzı bağırmak için açık. Bir av tüfeği kaldırdı.

Bu bir pusuydu. Keira'ya ulaşmam gerekiyordu.

O ses çıkarmadan veya tetiği çekmeden mesafeyi kapatmak için ileri atıldım. Bıçağım onun şah damarını buldu, bıçak tek bir düzgün hareketle eti ve atardamarı kesti. Kan elimde sıçradı. Ağır bir gürültüyle çakıl taşlarının üzerine yığıldı.

Kalbim göğsümde çarparak, iki cesedi de olabildiğince hızlı ve sessizce ağaçların arasına sürükledim. Damarlarımda dolaşan adrenalin her şeyi keskin ve net hale getiriyordu.

İki adamın da ellerine baktığımda, mavi taşlı ağır yüzükler buldum. Crosshairs Security.

Silahlarını topladım ve ormanın derinliklerine attım. Çakıl kanla kaplıydı, ama dışarısı karanlık olduğu için muhtemelen fark edilmiyordu.

Evin yanındaki ağaçların arasında koşarak, eğik durdum. İçeride neler oluyordu? Silah sesini duymuş olmalılar. Yine de kimse dışarı çıkıp ne olduğunu araştırmaya cesaret edememişti.

Cevap aklıma geldi. Az önce öldürdüğüm adamlar benim geleceğimi biliyorlardı. Beni ortadan kaldırmaları gerekiyordu. Evdeki insanlar muhtemelen öldüğümü düşünüyorlardı.

Ve şimdi Keira onlardaydı.

Silahım hala uyluğumdaydı. Susturucusu vardı, ama sessiz değildi. Onu kullanmış olsaydım, karakteristik sesi içerideki insanları uyandırabilirdi.

Bunun arkasında Harris Medina olabilir mi? Ryan Garrett'ın peşine düşmememiz konusunda bizi uyarmıştı ve biz de onun emrine uyacağımıza dair kesin bir söz vermemiştik. Ama Garrett daha olası görünüyordu. O ve Nox Woodson, Keira'nın ailesini tehdit etmişti.

Muhtemelen Stephanie'yi ele geçirmişti. Keira'yı ortaya çıkarmak için mükemmel bir yemdi.

Ama şu anda, bunun *kim* olduğu pek önemli değildi. Bu insanlar Keira'yı benden almaya çalışıyorlardı.

Bu yüzden hepsini tek tek yok edecektim.

KONUŞMA

Keira

GARRETT, ilk tanıştığımız geceki gibi gülümsemiyordu. O gece barda çok komikti. Çekici ve hatta yakışıklıydı.

Bu gece ise, yüzündeki acımasız ifade onu çirkinleştirmişti.

"Marsh yardımcısı," dedi Garrett. "Buraya çabuk geldiniz.

Kız kardeşine çok değer veriyorsun galiba."

Kız kardeşimden bahsedilmesi, bana *onun* kız kardeşi Hadley'i ve ona yaptıklarını hatırlattı. Bu adam acımasızdı. Beni ve Stephie'yi öldürecekti. Ve bu sefer beni hayatta bırakma hatasına düşmeyecekti.

Müziğin acımasız ritmi üzerinde konuştum. "Erkek arkadaşım dışarıda. Şerif Douglas elindeki tüm yardımcıları gönderdi bile. Her an buraya varabilirler. Bizi bırakın gidelim." Garrett'ın yalan söylediğimi bilmesinin imkanı yoktu. Yine de umursamıyor gibiydi.

"Erkek arkadaşın, Dean Reynolds mı? Nox Woodson'ı öldüren adam mı?"

Hâlâ yerde diz çökmüş durumdaydım ve Stephie kanepede hıçkırarak ağlıyordu. Öfke içimi yakıp kavuruyordu, beyaz sıcak ve acımasız bir öfke. Yüzümü ifadesiz tuttum, ama içimden Ryan Garrett'ı parçalamak istiyordum. Bu adam, kendisine karşı geldiği için kendi kız kardeşini öldürmek için adam göndermişti.

Açıkçası, beni tanıdığı gece bana daha kötüsünü yapmadığına şaşırdım. Muhtemelen beni uyuşturmak için ilk olarak bana bir içki ısmarlamayı teklif etmişti.

bana uyuşturucu vermek için içki ısmarlamayı teklif etmişti.

"Dean silahlı ve çok yetenekli. Üç ay önce benim evimde ikinci tetikçi olduğunuzu zaten biliyoruz, ama Stephie ve beni hemen bırakırsanız, bu olay daha fazla uzamasına gerek kalmaz. Polis gelmeden önce siz ve arkadaşlarınız buradan uzaklaşabilirsiniz."

Ryan belinin arkasından bir silah çıkardı. "Sanmıyorum. Bence sen kız kardeşinin istediği gibi davrandın ve kimseye söylemedin. Polis gelmeyecek."

"Geliyorlar," diye ısrar ettim, ama o sözümü keserek konuştu.

"Erkek arkadaşına gelince, Woodson'ı ortadan kaldırarak işleri kesinlikle mahvetti. Ama bu gece seninle geleceğini tahmin etmiştim. Onun için plan yaptım. Woodson, Reynolds'ın bu kadar sorun çıkaracağını beklemiyordu, ama ben bekliyordum."

Dışarıda bir silah sesi duyuldu, bu beni irkiltti ve Stephie çığlık attı.

Ryan Garrett gülümsedi.

"İşte tam zamanında geldi." Küçük bir hoparlörün sesini kısmak için yanına gitti ve müzik sessizleşti. "Adamlarım, sen içeri girer girmez erkek arkadaşını öldürme emri almıştı. Dean Reynolds öldü. Polis gelmeyecek. Sadece biz varız, Şerif Yardımcısı. Şimdi güzel, samimi bir sohbet yapma zamanı."

Silah sesi zihnimde yankılandı. Dean'in öldüğüne inanmak istemiyordum. Garrett'in adamlarının ona gizlice yaklaşmasına izin verecek değildi.

Buraya geldiğimizde ikimiz de şüphelenmemiş olsak da, son birkaç günün ve kendi mutluluğumuzun etkisiyle Garrett'in hala bize komplo kurduğunu hayal edememiş olsak da, Dean böyle bir şekilde ölmeyecek kadar iyi biriydi.

Yine de Dean'in tehlikede olduğunu düşününce göğsümü korku sardı.

Şu anda sevdiğim adam için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kız kardeşime odaklanmalıyım. İkimizi de buradan çıkarmaya odaklanmalıyım.

"Hadley'nin nerede olduğunu bilmek istiyorsan, benim hiçbir fikrim yok," dedim. Garrett'in dudağı kıvrıldı. "Hadley artık umurumda değil."

"Yalancı. Tabii ki umurunda. O, senin ve Woodson'ın denemenizin sebebidir.

beni öldürmek için. Çünkü o gece yol kenarındaki lokantada beni tanıdın

ve beni eve kadar takip ettin."

Garrett elindeki tabancaya baktı. "Tamam, evet. Motivasyonum buydu. Dürtüsel bir hareketti. Seni barda otururken gördüm ve öfkem beni ele geçirdi."

"Beni nasıl tanıdın? Kim olduğumu ve Hadley'e yardım ettiğimi biliyorsan, çok daha önce benden intikam alabilirdin. Hadley'i neredeyse iki yıldır görmedim."

"Ama ben senin kim olduğunu bilmiyordum. Tam olarak değil. O zamanlar Hadley'nin evini gözetleyen biri vardı, onun dayaktan kurtulduğunu anladıktan sonra eve dönmesini bekliyordu. Sen onunla birlikte geldin. Arabasını toplamasına yardım ettin ve onun ne kadar tehlikede olduğunu tam olarak biliyormuşsun gibi onu acele ettirdin. Arkadaşım fotoğraflar çekti. Senin şerif yardımcısı olduğunu bilmiyordum. O zamanlar bilmiyordum."

"Polis olduğumu bilseydin yine de peşimden gelir miydin?"

Omuz silkti. "Nereden bileyim? O gece barda seni tanıdım. Orada, sanki dünyada hiçbir derdin yokmuş gibi kız kardeşinle gülümsüyordun. Oysa benim kız kardeşim ve annem ortadan kaybolmuştu, sanki benim için hiçbir anlam ifade etmiyormuşum gibi."

"Anneni soydun ve kız kardeşini neredeyse öldürttün."

Ne bekliyordun ki?"

"Onlar *benim* malımdı, ne istersem yapardım!" diye bağırdı. "Onları bulamadım, ama senin bu işle bir ilgin olduğunu biliyordum. Önce onların nerede olduğunu sana sormayı bile düşündüm. Ama evine gittiğimizde silahın olduğunu görünce, hızlı davranmam gerektiğini düşündüm."

Oturma odama girip maskeli adamları gördüğümü hatırlayınca midem bulandı. Woodson ve Garrett, bilgi almak için bana işkence etmeyi planlamışlardı. Kılık değiştirmiş olmalarına şaşmamalı.

Garrett birkaç adım atıp kız kardeşime bakarken gerildim. Stephie gözlerini sıkıca kapattı ve inledi.

"Sen hayatta kaldın ve senin polis olduğunu öğrendikten sonra, bu konuyu unutmaya karar verdim. Ama sen Phelan'ın evine gittin ve Woodson seni gördü."

Ertesi gün, Woodson bizi yoldan çıkarmaya çalıştıktan sonra, Garrett ya da Woodson, benim ve Stephie'nin yıl sonu fotoğrafının bulunduğu o taşı camıma fırlatıp kırdı.

Garrett, hala diz çökmüş olduğum yere doğru geri döndü. "Şimdi, *senin* yüzünden, tamamen boku yedim. Woodson öldü. Harris Medina, Phelan'ın evindeki operasyonumun her yerine burnunu sokuyor."

"Bu nasıl benim hatam olabilir? Sen ve Woodson, Phelan'ın hesapları üzerinden para aklamak için bir yan iş kurmaya karar verdiniz. Onun evinden mal gönderip aldınız. Bunu yapmak için Crosshairs adını kullandınız. Medina'nın bunu öğreneceğini düşünmediniz mi?"

"Phelan'dan uzak durmuş olsaydın, bunların hiçbirisi olmazdı. Her şey senin yüzünden mahvoldu!" Garrett silahı kaldırdı ve bana doğrulttu.

Stephie çığlık attı. "Hayır, *yapma!*"

Nefesim kesildi. Silahın namlusu, yüzüme doğru doğrultulmuş siyah bir boşluktu.

KONU 41

Dean

Evin yanından dolaşarak arka kapıya gittim. Garrett'in adamları, bunun arkasında Garrett'in olduğunu düşünerek, yakında arkadaşlarını aramak için buraya geleceklerdi.

Ben de onları beklemeyi planladım.

Arka kapıya sessizce yaklaştım ve pencereden kulübenin küçük mutfağına baktım. Burası nadiren kullanılıyor gibi görünüyordu, evden çok bir sığınak gibiydi. İçeride bir adam duruyordu, elinde bir av tüfeğı vardı ve arka kapıyı rahatça izliyordu. Ağırliğini kaydırdı, silahı omzuna dayadı.

Elinde mavi taşlı bir yüzük vardı.

Yerden bir avuç çakıl taşı aldım ve bulunduğum yerden uzağı, evin yan tarafına attım. Ses çok küçük ama belirgindi.

Adam sesin geldiğı yöne doğru başını çevirdi.

"Hadi," diye fısıldadım, adrenalin damarlarımdan tekrar akmaya başladı. "Çık da oynayalım."

Muhafız, av tüfeğini kaldırarak kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıktığında menteşeler gıcırdadı. Silahının namlusu karanlığı tarayarak arama yaptı. Beni görmedi.

Ama ben kapının hemen yanında gölgelerin içinde bekliyordum.

O ulaşabileceğim mesafeye gelir gelmez, sol elimle av tüfeğini yakaladım ve namluyu gökyüzüne doğru çevirdim. O tetiğı çekmeye çalıştı, ama

ben silahı elinden çoktan çekip almıştım. Bağırarak için ağzını açtı. Sesini çıkarmadan bıçağım boğazını kesti. Yarasına sarılırken boğuk sesler çıkardı ve ben onu olabildiğince sessizce yere indirdim.

Üçü düşmüştü. Ama kaç tane daha vardı?

Liderleri, muhtemelen Garrett, Keira ile birlikte içerideydi. Bu, Stephie gerçekten buradaysa, en az bir kişi daha onu koruduğu anlamına geliyordu. Akıllıysalar, üçüncü bir adam daha vardı. Ama kulübe çok büyük değildi. Muhtemelen bir yatak odası, küçük bir mutfak, bir banyo ve bir oturma odasından ibaretti.

Diğer muhafızların hiçbirisi henüz alarm vermedi. Diğerleri arkadaşlarının öldüğünü bilmiyorlardı, bu da bana biraz zaman kazandırdı.

İçeriye daha iyi görebilmek için evin etrafında dolaşmaya devam ettim ve pencerelerden içeriye baktım. Müzik hala çalıyordu, ama ses seviyesi biraz düşmüştü. İçeriden sesler geliyordu.

Keira'nın sesi.

Soğuk bir his içimi kapladı. Beni parçalayacak kadar güçlü, saf bir öfke. Bu his göğsümü yakıyordu. Kanımı bir anda buza ve ateşe çeviriyordu.

Belki duygular insanları dikkatsiz yapıyordu, ama Keira söz konusu olduğunda, ben *tamamen* duygulardan ibarettim.

Bunu dışa vurmam gerekiyordu. Kullanmam gerekiyordu.

Evin yanında, bir yatak odasına açılan bir pencere buldum. Burada ışık yanıyordu, ama perde sadece kısmen çekilmişti. Dikkatlice içeri baktım ve kimseyi görmedim. Kabinin geri kalanına açılan yatak odası kapısı neredeyse tamamen kapalıydı.

İçeri girmek için pencereyi kırmayı göze alabilir miyim diye düşündüm. Ama sonra pencereyi itmeye çalıştım ve kaydı.

Bingo.

Kimse bu pencerenin kilitli olup olmadığını kontrol etme zahmetine girmedim. Ya da belki de kilit bozuktur. Dikkatlice içeri girdim ve çoraplarımla ahşap zemine indim. Ses çıkarmamak için botlarımı dışarıda çıkarmıştım.

Sesler kapıdan içeri sızıyordu. Bir adam yüksek sesle konuşuyordu. Sonra yine Keira.

Silahımı çekip odayı kontrol ettim. Bir duvara yaslanmış, şiltesi çökmüş dar bir yatak vardı. Ama yavaşça ilerlerken, kovboy çizmeleri ve kot pantolon giymiş bir çift bacak gördüm.

Dar yatağın uzak tarafında biri yerde yatıyordu. Ayak bilekleri plastik kelepçeyle bağlanmıştı.

Bilekleri de bağlıydı ve ağzı tıkanmıştı. Adam yirmi yaşlarında bir çocuktü.

Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve dehşete kapıldı.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm, diz çöktüm ve çocuğun ağzındaki tıkaçları çıkardım. Öksürmeye başladı ve sesini bastırmak için kolunu yüzüne dayadı. Bıçağımı çıkardım ve bileklerindeki, sonra da ayak bileklerindeki plastik bağları kestim.

"Sen Stephie'nin erkek arkadaşı mısın?" diye fısıldadım. "Evet. Colby."

"Stephie'yi buraya sen mi getirdin?"

Kafasını şiddetle salladı. "Asla. Evden gizlice çıktı, ama sadece beni görmek için. Birinin bizi izlediğini hiç düşünmemiştik. Bizi yakaladılar. Buraya getirdiler. Neler oluyor? Ne istediklerini biliyor musun?"

Çocukla ayrıntılı bir görüşme yapacak zaman yoktu. "Bu Stephie'nin kız kardeşi Keira ile ilgili."

"Sen Dean mısın? Keira'nın erkek arkadaşı?"

Başımı salladım. "Stephie ve Keira'yı oradan çıkaracağım. Sen gitmelisin. Pencereden dışarı çık ve dışarıdaki eski kamyonete bin. Onları çıkardığımda orada buluşuruz."

"Olmaz. Stephie'yi orada bırakamam. Bana yardım et."

Oturma odasından bir erkek sesi yükseldi. Biri çığlık attı.

Çocuğa baktım. Korkmuştu ama kararlıydı. "Yardım etmek istiyorsan, yapman gereken şey şu. Ama *hızlı* olmalısın."

KONUŞMA

Keira

KULAKLARIMDA KALBİMİN ATISI o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, başka hiçbir şey duyamıyordum. Vücudumdaki her kas gerilmiş, darbeye hazırды.

"Stephie, sorun yok," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Her şey yoluna girecek."

Ama öyle olacağından emin değildim.

"Benden ne istiyorsun, Garrett?" diye sordum. "Konuşmak istediğini söylemiştin, değil mi?"

O küçük bir adım geri attı, silahı düştü ve ciğerlerim tekrar çalışmaya başladı.

"Crosshairs Security'de bağlantılarım var. Harris Medina'nın işleri yürütme şeklinden hoşlanmayan ve Woodson gibi kendileri için daha büyük bir pay isteyen diğer insanlar. Harris Medina ile görüştüğünü biliyorum. Sana ne söylediğini bilmek istiyorum."

Başımı hareket ettirmeden odayı taradım, konumlarını belirledim. Bir adam Stephie'nin arkasında kanepede duruyordu, eli hala omzunda duruyordu. Bir diğeri kapının yanında arkamdaydı. Garrett ise tam önümde duruyordu. Hepsi silahlıydı.

Evin başka yerlerinde başkaları da var mıydı? Dışarıda?

Öncelikli hedefim Stephie'yi Garrett ve bu odadaki iki arkadaşından uzaklaştırmaktı. Bir şekilde dikkatlerini dağıtmam gerekiyordu.

Ama aynı zamanda Dean'in hâlâ dışarıda olup olmadığını ve ne planladığını da düşünüyordum. Onun hayatta olduğuna inanmak zorundaydım.

"Sen Crosshairs için çalışmıyorsun bile," dedim.

"Woodson beni bu yüzden işe aldı. O öldüğüne göre, zaman çizelgemizi öne almalıyız. Crosshairs'i ele geçireceğim ve Medina da işten çıkarılacak. Medina'nın ne kadarını bildiğini bana söyleyeceksin. Dün toplantıda benden bahsetti mi?"

Garrett'ı hangi cevap daha çok tatmin ederdi acaba? Medina'nın onun katılımından haberi olduğunu duymak mı? Yoksa yalan söyleyip Medina'nın onun adını hiç bilmediğini mi söylemeliydim? Garrett'ın egosu bunu pek hoş karşılamazdı. Onu tekrar kızdırmak istemiyordum. Henüz değil.

"Kız kardeşimi bırak, sana Medina'nın söylediği her şeyi anlatayım. Stephie'nin bunlarla hiçbir ilgisi yok. O daha çocuk."

"Şuna ne dersin? Bana her şeyi anlat, ben de seni önce öldüreyim. Böylece kız kardeşinin ölümünü izlemek zorunda kalmazsın."

"Adi herif," dişlerimi sıkarak söyledim.

Arka kapıda bir ses duyuldu. Cam kırılma sesi. Umut kalbimi hafifletmişti.

Garrett'ın başı sesin geldiği yöne doğru döndü. "Git bak," diye Stephie'nin arkasındaki adama emretti.

Haydut hemen harekete geçti ve mutfağa doğru yöneldi. Garrett silahını kafama dayadı, soğuk metal şakağıma batıyordu. "Aklından bile geçirme."

Mutfaktan bir gürültü geldi. Islak, gırgır bir ses. "Siktir," diye mırıldandı Garrett, diğer adam gerginleşirken, Stephie ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi gözlerini sağa sola çevirdi.

Neler olduğunu hiç bilmiyordum, ama bunun Garrett'a saldırmak için en iyi şansım olduğunu fark ettim. Belki de *tek* şansımdı.

Birkaç dakika önce, kafama dayanan silah namlusu beni dehşete düşürmüştü. Bu adam daha önce beni öldürmeye çalışmış ve neredeyse başarmıştı. Ama şimdi cesur olmanın tam zamanıydı.

Kız kardeşim için.

Dizlerimden yukarı doğru fırladım ve omzumu Garrett'ın karnına çarptım. O geriye doğru sendeledi ve silah kafamdan uzaklaştı. İki elimle bileğini yakaladım ve tüm vücut ağırlığımı kullanarak sertçe çevirdim.

Vücudumun ağırlığını kullanarak kolunu bükmeye çalıştım. Acı içinde inledi ve elindeki silahı bıraktı.

Silahı Garrett'in elinden çekip aldım ve ondan uzaklaşarak bir dizimin üzerine çöktüm.

Arkamdaki haydut çoktan harekete geçmişti ve av tüfeğini kaldırıyordu. Garrett atışı engellemeseydi, çoktan bana ateş etmiş olacaktı. Garrett'in tabancasını doğrultup tetiği çektim. Haydut sarsıldı, göğsünden kan fışkırarak yere düştü ve av tüfeğini düşürdü.

"Stephie, koş!" diye bağırdım. "Saklan!"

Stephie ağlayarak kanepeden atladı. Garrett onun peşinden atladı. Stephie kapıya ulaşmadan onu yakaladı. Stephie çığlık attı ve ona tekme attı, ama Garrett çok güçlüydü. Onu göğsüne doğru çekti, bir kolunu boğazına doladı.

"Onun boynunu kıracağım," diye bağırdı Garrett. "Silahı bırak."

Ellerim titriyordu. Silah inanılmaz derecede ağır geliyordu. Stephie'nin gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı, yüzünden gözyaşları akıyordu.

Sonra Dean odaya girdi, bir gölge gibi hareket ediyordu. Susturuculu SIG Sauer tabancası, doğrudan Garrett'a nişan almıştı. "Onu bırak."

Garrett'in gözleri çılgındı, Dean ile benim aramda gidip geliyordu. Kolunu Stephie'nin boğazına daha da sıktı. Stephie boğulur gibi sesler çıkardı. "Geri çekil yoksa onu öldürürüm."

Kız kardeşim bu kadar yakinken ona net bir şekilde ateş edemedim. Garrett, öfkeyle yüzünü buruşturarak onun boynunu daha da sıkmaya başladı.

Dean ateş etti.

Mermi Garrett'in omzuna isabet etti. O çığlık attı ve Stephie'yi tutan eli gevşedi. Stephie çömeldi ve başını korudu.

Dean tekrar ateş etti, bu sefer Garrett'in bacağına isabet etti. Adam tekrar çığlık attı ve yere yığıldı.

Koşarak kız kardeşimi yakaladım ve Garrett'tan uzaklaştırdım. Histerik bir şekilde ağlıyordu ve bana sarılıyordu. Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım.

Stephie benden uzaklaştı, yüzü solgun ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Colby. Colby nerede? Onu da götürdüler. Lütfen, o iyi mi?"

Genç bir adam evin arkasından odaya koştı. "Stephie!" Kız ona atladı ve çarpıştılar.

Demek erkek arkadaşı oydu.

Garrett hala bağılıyor, yerde kıvranıyordu. Dean onu yüzüstü çevirdi, kollarını arkasına çekti. Cebinden bir takım kablo bağı çıkardı ve Garrett'in bileklerini bağladı, adamın daha yüksek sesle çığlık atmasına yetecek kadar sıkı çekti.

"Yaraların yüzeysel," dedi Dean, sesi tamamen sakindi. "Seni öldürebilirdim. Kafana bir kurşun sıkabilirdim. Ama Harris Medina'nın önce seninle konuşmak isteyeceğini biliyordum. Ve sana söz veriyorum, sana yapacağı şey ölmekten çok daha kötü olacak."

Garrett küfretti ve tükürdü, ama Dean onu görmezden geldi.

Ayağa kalktı. Yüzü kir ve kanla kaplıydı, ama bu kan onun kanı gibi görünmüyordu. Gözleri sert ve odaklanmıştı, ama benimkilerle buluştuğunda yumuşadılar.

Bana onu takip etmem için işaret eden Dean, yakındaki bir kapıya gitti. Kirli bir banyo. Orada yüzünü ve ellerini yıkadı.

Tuvaletin kapısında onu bekledim. Neyse ki, Garrett'in sinir bozucu müziği kesilmişti.

"Diğer herkes öldü," dedi Dean dışarı çıkarken. "Medina'yı aramak ister misin?"

Bundan sonra ne olacağı konusunda hiçbir şüphe yoktu. Ryan Garrett'in kaderi konusunda Dean ve ben tamamen aynı fikirdeydik.

Harris Medina'nın bana verdiği kartviziti çıkardım ve numarayı çevirdim. İkinci çalınıştta cevap verdi.

"Marsh yardımcısı?"

Numaramı zaten biliyor olmasına şaşırdım mı? Pek sayılmaz. "Ryan Garrett az önce beni ve kız kardeşimi öldürmeye çalıştı. Bu konuyla ilgileneceğinizi söylemişsiniz, ama belli ki yeterince hızlı hareket edemediniz."

Medina özür dilemekle ya da duygusal davranmakla zaman kaybetmedi. Zaten öyle bir şey beklemiyordum. "Garrett hayatta mı?"

"Zar zor. Burada başka Crosshairs üyeleri de var, hepsi öldü. Seni devirip şirketini ele geçirme planından bahsediyordu. Garrett'ı sana bir iyilik olarak hayatta bıraktık. Karşılığında, tüm bunların

ortadan kalkmasını istiyorum. Ve bu sefer, kimsenin aileme *bir* daha dokunmayacağına dair garantini istiyorum."

"Tamam. Garrett'in acı çekmesini görmek ister misin? Çünkü sana söz veriyorum, yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Titredim. "Hayır. Onu bir daha görmek istemiyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Bana konumunu gönder. Bir saat içinde birini oraya göndereceğim." "Kız kardeşimle benim burada olduğumu gösteren hiçbir kanıt kalmasını istemiyorum.

burada olduğumuzu gösteren hiçbir kanıt kalmasını istemiyorum. Aynı şey onun erkek arkadaşı ve Dean için de geçerli."

"Sizi temin ederim," dedi Medina yumuşak bir sesle, "her şeyi halledeceğim. Yardımanız için çok teşekkür ederim."

Telefonu kapattım ve Dean'e baktım. Beni kollarına çekti. Yüzümü göğsüne gömdüm. Kokusu pek hoş değildi, ama sağlam, sıcak ve canlıydı.

"Seni yakaladıklarından korktum," diye fısıldadım. "Dışarıdaki silah sesi.

İnanmak istemedim, ama..."

"Denemediler değil." Kollarını bana daha sıkı sardı. "Ama sana bir daha seni terk etmeyeceğimi söylemiştim. Bu sözümü tutacağım."

Gülerek, titrek ve yarı kırık bir ses çıkardım. "Öyle olsa iyi olur."

Bana bakmak için biraz geri çekildi, elini kaldırıp yüzümü avuçladı. Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı, hala üzerinde kalan şiddete rağmen nazikti.

"Orada harika bir iş çıkardın," dedi. "Sen de öyle."

Dean beni öptü, hem yumuşak hem de şiddetli bir öpücük. Ayrıldığımızda, alnını alnıma dayadı ve ellerim onun gömleğini sıkıca kavradı. Bırakmak istemiyordum.

KONUŞMA

Keira

ANNEM VERANDADA, bizi arabayla gelirken gördüğünde çoktan ağlamaya başlamıştı. Bu da Stephie'nin tekrar ağlamasına neden oldu.

Kamyoneti durdurduğum anda, kardeşim dışarı çıkıp koşmaya başladı.

O ve annemiz birbirlerine sarıldılar.

Anneme Stephie'nin güvende olduğunu haber vermek için mesaj atmıştım. Annemiz gece uyanmış ve Stephie'nin yokluğunu fark etmişti, sanki kızında bir sorun olduğunu içgüdüsel olarak hissetmiş gibiydi.

Stephie'nin bu geceden önce kaç kez gizlice dışarı çıktığını bilmiyordum, ama açıklaması gereken çok şey vardı. Annemiz kesinlikle çok kızgındı. Ama o anda hepimiz sadece rahatlamıştık. Ve üzgündük, şaşkındık ve başka türlü duygular içindeydik.

Kamyonetin gürültülü motorunu kapattım ve dışarı çıkıp ön kapıda onlara katıldım. Annemizin söylediklerinin sonunu duydum.

"—Neredeydin sen? Uyandığımda gitmiş olduğunu fark ettiğimde, polisi aramaya iki saniye kalmıştı. Keira'nın mesajlarını görmeseydim..."

"Özür dilerim anne. Çok özür dilerim."

Elimi Stephie'nin omzuna koydum. "İçeri girelim. Hadi."

Annem başını kaldırdı. "Dean nerede? Ve o *çocuk* nerede?" Son iki kelime, koruyucu bir anne enerjisiyle doluydu.

Colby'yi buraya getirmemiş olmamız iyi oldu, Stephie'nin yanından ayrılmak istemese de.

"İçeri girin," dedim tekrar. "Her şeyi anlatacağım."

Stephie'nin annemin gerçeğe nasıl tepki vereceği konusunda endişeli olduğunu biliyordum. Erkek arkadaşıyla gizlice dışarı çıkmış olması bir şeydi. Ama gerçek hayatta ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığımızı duyması?

Bu pek iyi gitmeyecekti. Ama bu benim endişeleneceğim bir şeydi.

Öncelikli görevimiz Stephie'yi sakinleştirmekti. Neredeyse bütün gece uyanık kalmış ve çoğu zaman korku içindeydi. Yorgun düşmüştü ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Stephie hızlıca duş almak için banyoya girdi, annem ve ben ise dışarıda bekledik. "Keira, benim küçük kızıma ne oldu?" diye fısıldadı annem.

"Korkudan çok kötü bir halde. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Biri bana ulaşmak için onu kullanmaya çalışıyordu."

"Ne?"

"Sana her şeyi anlatacağım, ama o dinlenene kadar, tamam mı? Uzun bir hikaye olacak."

Duşunu aldıktan sonra Stephie, sıcak bir fincan çay içmeyi ve annemin yatağına kıvrılmayı kabul etti. "Lütfen henüz gitmeyin," dedi battaniyelerin altından. "İkiniz de."

Annem onun yanında oturmuş, başını okşuyordu. "Merak etme. Biz buradayız."

Annem güven verici sözler fısıldarken, ben yakındaki bir sandalyede oturup mesajlarımı kontrol ediyordum.

Bu tür durumlarla başa çıkma konusunda annem ve kız kardeşimden çok daha fazla deneyimim vardı, ama hiç de sakin değildim. Adrenalin hala damarlarımdan akıyordu ve Dean yanıma dönene kadar sakinleşemeyecektim.

Stephie'yi mümkün olduğunca çabuk eve götürmek istiyordum. Dean, Medina'nın adamlarının geldiğinden emin olmak ve ayrıca orada bulunduğumuza dair olabilecek tüm kanıtları ortadan kaldırmak için geride kalmıştı. Polis sonunda gelirse diye.

O kulübenin gerçekte kime ait olduğunu bilmiyorduk. Her şey bittiğinde Colby, Dean'i buraya geri getirecekti.

Stephie derin bir uykuya daldıktan sonra, annem ve ben yatak odasının kapısını açık bırakarak sessizce oturma odasına çıktık.

"Ah, Keira'm," annem sessizce ağlayarak beni kucakladı. "Bu çok korkunç. Lütfen bana anlat."

Kolumu annemin omzuna dolayarak onu kanepeye götürdüm. "Önce çay ister misin?"

O kaşlarını çatı. "Bana bebek muamelesi yapma. Ben senin annemim. Kızlarımın bu gece gerçekten nerede olduklarını, ne tür bir tehlikeye maruz kaldıklarını ve bunun sorumlusunun kim olduğunu bilmek istiyorum."

Zayıf bir gülümsemeyi başardım. "Tamam. Elimden geleni yapıp açıklayacağım." Annem gözlerini sildi. "Gerçeği söylemeye ne dersin?"

Anneme her zaman her şeyi anlatmazdım. Tam tersine. Mesela işimin daha korkunç yönlerini. Ama bu sefer, onun bilmesi gereken şeyler vardı.

Ve hepimizin hikayelerimizi düzeltmemiz gerekiyordu.

"Dean ve ben son birkaç aydır benim vurulma olayını araştırıyorduk. Gayri resmi olarak. Son birkaç gün içinde, bunun arkasında kimin olduğunu ve nedenini keşfettik."

Anneme bildiklerimi anlattım. Ryan Garrett'ın, yıllar önce kız kardeşine yardım ettiğim için benden intikam almak istediğini. Ve suç ortağı Nox Woodson'ın ölümünden sonra, Garrett'ın bu gece beni ortaya çıkarmak için Stephie'yi kullanmaya karar verdiğini.

"Ama mesajında, küçük kız kardeşinin bir erkekle birlikte olmak için gizlice evden çıktığını söylemiştin. O da bu işin içinde miydi?"

"Hayır. Hiç de değil. Çocuğun adı Colby, yirmi bir yaşında ve çiftlik işçisi olarak çalışıyor. Görünüşe göre Stephie ile ilişkisi oldukça ciddiye binmiş."

"Yirmi bir mi? Kız kardeşinin on sekiz yaşında olduğunu biliyor mu?"

"Anne, bu gece Stephie'yi korumaya çalıştı ve eğer istediği gibi olsaydı, Colby şu anda burada olurdu. Şüphesiz senden azar işitirdi. Bence o iyi bir çocuk. Sadece Stephie gibi bazı hatalar yaptı ve Stephie teknik olarak yetişkin."

Ryan Garrett ve arkadaşları, günlerce, hatta daha uzun süre boyunca kız kardeşim ve Colby'yi izlemiş olmalılar. Stephie, ona ve anneme

Ne yazık ki Ryan Garrett de her şeyi anlamıştı.

Ne yazık ki, Ryan Garrett de tüm bunları anlamıştı.

Dün gece Colby her zamanki gibi onu almıştı ve yıldızları izlemek için en sevdikleri park yerine gitmişlerdi. Ama Ryan Garrett ve arkadaşları onları bekliyordu. Garrett onlara pusu kurmuş, ikisini de Colby'nin kamyonetinin kasasına itmiş ve onları o ıssız kulübeye götürmüştü.

Tanrım, Stephanie ve Colby ne olduğunu ve neden olduğunu bilmedikleri için neredeyse histerik bir haldeydiler.

Kulübeye vardıklarında, adamlar Colby'yi bağlayıp yatak odasına attılar ve Stephanie'yi Ryan Garrett'ın insafına bıraktılar. O pislik, Stephanie'ye beni aramasını emretti ve ne söyleyeceğini de söyledi. Beni uyarmak istemesine rağmen, ona karşı gelemeyecek kadar korkmuştu. Tanrıya şükür ki onun dediğini yapmış.

Cesaret her zaman karşı gelmekle ilgili değildir. Akıllı olmakla da ilgilidir ve durumu göz önünde bulundurursak, kardeşim beni ve Dean'i oraya getirerek mümkün olan en iyi şeyi yapmıştı.

Artık Ryan Garrett bize bir daha zarar veremeyecekti.

"Dean'in eskiden asker olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Yüksek seviyede becerileri vardı. Bu gece bizi kurtarmak için çok şey yaptı. Colby de bize yardım etti, dikkatleri başka yöne çekerek beni koruyan silahlı adamlardan birini etkisiz hale getirmemi sağladı."

"Etkisiz hale getirmek mi? Söyle hadi Keira. Seni ve kız kardeşini incitmeye çalışan adamlardan birini öldürdün, değil mi?"

Yutkundum. "Evet, anne. Onlardan birini öldürdüm. Dean da bir kaçını daha öldürdü."

O, çenesini sıkarak başını salladı. "Peki ya bu Ryan Garrett? O ne olacak

O da öldü mü, yoksa bunu kendim mi yapmam gerekecek?"

Bazen polis olmaya cesaretimin nereden geldiğini merak ederdim. Açıkçası buradan, bu kadından geliyordu. Annem bizim için çok endişelenirdi ve ben onu bundan korumaya çalışırdım, ama en kritik anlarda omurgası çelik gibiydi.

"Garrett'ın fazla ömrü kalmadı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dean orada mı?"

"Şey... tam olarak değil. Dean bazı işleri hallediyor. Colby'nin iyi olduğundan emin oluyor, sonra da yakında bize katılacak." Bir sonraki kısım hakkında ne kadarını anlatmam gerektiğini düşündüm. "Görünüşe göre Garrett başka bir güçlü düşman edinmiş. Onun asla özgür kalmamasını sağlayacak biri. O adamın Garrett'a ne yapacağına gelince? Ayrıntıları bilmek istemiyorum. Bir gecede yeterince şiddet gördüm. Garrett'ın bir daha bizi rahatsız etmeyeceğini bilmek bana yeter."

Annem ellerimi sıktı. "O zaman benim için de bu kadar yeter."

Dean ile birlikte hazırladığımız resmi hikayeyi anlattım: Stephie bu gece Colby ile gizlice dışarı çıkmış, Colby'nin kamyoneti bozulmuş ve Stephie benden yardım istemişti. Dean ve ben onları karşılamaya gitmiştik.

Resmi olarak, bu gece o kulübede hiç bulunmamıştık. Ryan Garrett'ı veya arkadaşlarını hiç görmemiştik. Dean, Medina'nın adamlarının Garrett'ı alıp cesetleri ortadan kaldırdıktan sonra kulübeyi ve içindeki tüm kanıtları yakmalarını sağlayacaktı.

Arama kaydında Medina'ya yaptığım o telefon görüşmesi vardı. Ayrıca birkaç gün önce Last Refuge'da Medina ile çok açık bir şekilde görüşmüştüm. Ama biri benimle onun arasındaki bağlantıyı sorarsa, daha sonra bir açıklama yapabilirdim. Bu konuda çok endişeli değildim.

Harris Medina tehlikeli bir adam gibi görünüyordu, ahlakı benim rahat hissedebileceğimden çok daha şüpheli biriydi. Ama bu sefer, onunla işbirliği yapmak ikimize de fayda sağlamıştı.

Gelecekte, Medina ve Crosshairs'tan uzak durmayı planlıyordum.

"Eğer biri bana dün gece ne olduğunu sorarsa," dedi annem, "sadece kendi gözlerimle gördüklerimi anlatacağım. Kızım bir erkekle birlikte olmak için gizlice evden kaçmıştı. Sen onu geri getirdin. Ve bir ay boyunca evden çıkma cezası alacak. Ama orada olduğun için sana çok minnettarım, Keira. Senin şerif yardımcısı olarak tehlikeli işlere bulaşmandan her zaman rahatsız olduğumu biliyorum. Ama sen dikkate alınması gereken bir güçsün ve seninle gurur duyuyorum. Dean gibi bir adamın yanında olduğun için çok mutluyum."

"Ben de buna sevindim," dedim yumuşak bir sesle.

Sonra annem elimi tuttu ve bileğimdeki bileziği inceledi. "Bu yeni. Çok güzel."

"Dean'ın hediyesi."

Annem iç geçirdi, ama bu memnuniyet dolu bir sesiydi. "İkiniz birbirinize çok aşıksınız. Bunu görmek çok güzel. Onun sana layık bir adam olduğunu bilmek ise daha da güzel."

"Onu çok seviyorum. Onun da beni sevmesi en güzel duygu."

"Biliyorum." Yanağımı okşadı ve yine gözyaşlarına boğuldu. "Babanı her zaman özleyeceğim ve keşke daha fazla zamanımız olsaydı diyeceğim, ama sahip olduğumuz zamanları çok değerli buluyorum. O sevgiye sıkı sıkı sarıl. Dean'le geçirdiğiniz her saniyeye. Asla onu hafife alma."

"Öyle yapmayacağım." Dean ve ben birlikteydik, birbirimizi seviyorduk ve bu artık bir yalan değildi. Bu, dünyayla paylaşmak için sabırsızlandığım bir gerçektir.

Annem Stephie'yi kontrol etmeye giderken, ben oturma odasında oturup Dean'e mesaj attım, son gelişmeleri öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Normal mesajlaşmalarımızda fazla konuşmamaya dikkat etmemiz gerekiyordu, ama ben de neler olduğunu bilmek zorundaydım.

BEN

Yakında annemin evine geliyor musun?

DEAN

Yakında. İşimi bitiriyorum. Seni seviyorum.

Ben de seni
seviyorum

Telefon kılıfımı tıklattırken aklıma bir fikir geldi. Koruyucuların görevlerde kullandığı şifreli bir uygulamayı açtım ve Trace'e bir mesaj yazdım.

Papa Bear - Harris Medina ve Crosshairs Security hakkında yeni bilgilerim var. Birçok nedenden dolayı daha önce Koruyucuları bu işe karıştırmadım, ama dinlemek istersen sana olan biten her şeyi anlatmak istiyorum. Sonra Owen'a ne söyleyeceğimize karar verebiliriz. Eğer benimle çalışırsan, bu konuda seninle birlikte çalışmak istiyorum.

Bu saatte Trace'den bir cevap beklemiyordum, ama umarım yakında cevap verirdi. Hala Koruyuculara katılmaktan vazgeçmemiştim.

Aslında, Ryan Garrett ile yüzleşmek kararlılığımı daha da güçlendirmişti.

Ve şimdi Dean de benim her zaman hayal ettiğim gibi beni seviyordu? Bana istediğim her şeye gerçekten sahip olabileceğime inandırdı.

Dean güneş doğduktan sonra geldi ve ön kapıyı hafifçe çaldı. Hemen kapıyı açıp onu içeri çektim. Temizlenmişti ve temiz giysiler giymişti.

"Colby iyi mi?" diye fısıldadım.

"Evet. Şaşırtıcı derecede iyi dayanıyor."

Colby'nin ikisini de Dean'in evine götürdüğünü, orada duş alıp giyindiklerini, sonra Colby'nin Dean'i buraya bıraktıktan sonra kendi evine gittiğini anlattı.

"Daha sonra Stephie'yi kontrol etmek için uğramaya kararlı," dedi Dean. "Ve annenle yüzleşmek için. O iyi bir çocuk. Muhtemelen kalıcı olacak."

"Küçük kız kardeşim bundan daha azını hak etmiyor."

"Bu bizim Dean mı?" diye seslendi annem, sonra uyuyakaldığı oturma odasından telaşla içeri girdi. "Tanrıya şükür. Senin için endişeleniyordum! Buraya gel. Annenin kucaklamasına ihtiyacın var."

"Evet, anne."

"Kızlarımın eve güvenle ulaşmasını sağladığın için teşekkür ederim. Bu ailenin bir parçası olduğun için çok mutluyum." Onu o kadar sıkı kucakladı ki, Dean'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayatında hiç annenden bahsetmedin, ben de hiç sormadım, ama seni oğlum gibi sevdiğimi bilmeni isterim. Anladın mı?"

Dean ona sarılırken yüzünde yoğun bir ifade belirdi. "Evet, Bayan Marsh."

"Regina," diye tersledi kadın.

"Evet, Regina." Gülümsedi, gamzeleri parladı. "Ben de seni seviyorum."

"Sevsen iyi olur." Yanağını okşadı ve Dean'in yüzü kızardı. boynu. Çok sevimliydi. "Şimdi, ikiniz de uyumalısınız. Misafir odasını sizin için hazırladım. Kalacaksınız, değil mi?"

nerede olduğunuzu bilmem gerekiyor. En azından bir iki günlüğüne. Eminim bu, kız kardeşin için de iyi olacaktır."

"Tabii ki kalacağız." Yanağına öptüm. "Ben de öyle planlıyordum."

Ama uyku konusunda, yeterince rahatlayabileceğimden emin değildim.

Sinirlerim elektrikli teller gibi gergindi.

Dean ve ben iç çamaşırlarımızla kalakaldık ve misafir odasındaki yorganın altına girdik. Ona sarıldım, bir koala gibi ona tutundum ve yanağımı çıplak göğsüne dayadım.

"Medina ile konuştun mu?" diye fısıldadım. "Kulübeye kendisi mi geldi?"

Dean saç çizgimi öptü. "Evet, geldi. Crosshairs'tan güvendiği bir düzine adamla birlikte. Şirketinde isyan çıkma olasılığı olduğu için, bunu mümkün olduğunca çabuk ve tamamen bastırmak istiyor."

"Garrett'in artık tutuklu olması, Woodson'ın ölmesi ve birkaç müttefiklerinin de ölmesi yardımcı oluyor. Bizim sayemizde."

"Medina uygun şekilde minnettar görünüyordu. Sana teşekkürlerini iletmemi söyledi. Ve Garrett'in çektiği acıları kanıtlayacak bilgileri sana verme teklifini yineledi. Sanırım cevabın hala hayır mı?"

Titredim. "Garrett'la işim bitti." Ama tam olarak anlamadığım başka bir şey daha vardı. "O odaya girip ona ateş ettiğinde, onu öldürebilirdin. Ama sen onu omzundan ve bacağından vurdun."

"Her iki atış da ölümcül olabilirdi. Tam olarak nereye vurduğuma bağlı olarak."

"Ama ölümcül *olmadılar*. Ne yaptığını biliyordun. Sana boşuna Bullseye demiyorlar." Dean'e baktım ve sırtışını gördüm, ama o gülümseme çabucak kayboldu. Kollarını bana daha sıkı doladı.

"Onu öldürmemi mi tercih ederdin?"

"Hayır, demek istediğim o değil. Sadece neden öldürmediğini anlamak istiyorum."

Dean dişlerini diliyle yaladı, mavi gözleri düşünceliydi. "Garrett'in arkadaşlarını öldürdüğümde, silahlıydılar ve beni öldürmeye çalışıyorlardı. Garrett Stephanie'yi tehdit ediyordu ve tabii ki

onun güvenliğini sağlamak için her şeyi yapardım. Ama sen onun silahını çoktan almıştın. Karar vermek için bir saniyem vardı ve... seçimimi yaptım. Medina, Garrett'ın sana veya başkasına bir daha zarar vermeyeceğinden emin olacak. Benim yapmam gerekmiyordu."

Elimi, eskiden kurşun kolyenin olduğu yere, göğsünün üst kısmına götürdüm. Artık orada sadece yumuşak derisi ve altındaki kaslar vardı. "Bir keresinde bana, iyi insanların bir can almadan önce her zaman bir an tereddüt ettiklerini söylemiştin. Haklı bir neden olsa bile."

"Sen de *bana* iyi bir insan olduğumu söyledin, o yüzden..." Dean yanına döndü ve bana baktı. "Belki de haklısın."

Garrett'ı o adamın iyiliği için bağışlamamıştı. Dean bu kararı *kendisi* için vermişti.

"Haklı olduğumu biliyorum. Senin iyi bir ruhun var."

"Bir süreliğine onu kaybetmiştim, ama sen onu tekrar bulmama yardım ettin." Dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. "Muhtemelen paramparça olmuştur, ama ne kadar ruhum varsa, o sana ait. Benim her şeyim sana ait. Seni seviyorum."

"Benim her şeyim de sana ait. Tüm sevgim. Geleceğim. Ama o gelecek tartışmaya açık, biliyorsun. Eğer tekrar gezme isteği duyarsan. Hart County'den sıkılırsan ve başka bir yerde bir sezon geçirmek istersen, işten izin alabilirim ve..."

"Hayır. Artık dolaşmaktan bıktım." Dean elimi kalbine koydu ve sonra benim yaptığımı taklit ederek avucunu benim atan kalbime bastırdı. "İhtiyacım olan her şey burada."

Epilogue

DEAN, BİR YIL SONRA

ÖĞLENİN erken saatlerinde misafirler gelmeye başladı. Arabalarının ön kapıya yanaşıp çakıl taşlı alana park ettiğini duyduk.

"Kahretsin, sanırım daha fazla hamburger ekmeği lazım," dedi Keira panik içinde. "Neden daha fazla almadım ki? Markete gitmek için vaktin var mı?"

"Yarım saat uzaklıktaki dükkana mı? Hayır, bebeğim. Vaktim yok."

"Yeterince makarna ve peynir yaptım mı sence? Colby'nin ne kadar yediğini gördün. Vivian'ın erkek arkadaşı ve kardeşi de cabası. Toby, Trace'in doğum günü pastasının yarısını silip süpürdü."

"Buraya gel, tatlım." Belinden tutup kendime doğru çektim ve kalçamı mutfak adasına dayadım. "Çok sevimlisin."

"*Değilim*. Bilmeni isterim ki çok korkutucu olabilirim."

"Evet, bunu biliyorum, Kıdemli Şerif Yardımcısı." Onu öptüm. "Ama aynı zamanda tonlarca yiyeceğimiz olduğunu da biliyorum. Bugün kolay geçecek. Bu insanları daha önce birçok kez ağırladık."

"Evet, ama hepsi aynı anda değil." Kapı zili çaldı ve gözleri yana kaydı.

Ama o anın tadını çıkarmak için onu tekrar hızlıca öptüm.

Onu çok seviyordum.

Çiftlik evinin tadilatını nihayet tamamlamıştık ve bugün herkesi buraya davet ederek evi göstermek istedik. Bu iş

Bir yıl ve sayısız hafta sonu sürmüştü. Barda vardiyam olmadığı geceler veya kışın, yeni başlayanlara kayak veya snowboard öğretmekten çok yorgun olmadığı zamanlarda.

Keira, görevde olmadığı ve Koruyucularla bir görevi olmadığı zamanlarda yardım etti.

Dürüst olmak gerekirse, ev tadilatı için kız arkadaşımın çok daha fazla boş zamanım vardı. İster kıdemli şerif yardımcısı ister Son Sığınak Koruyucularının resmi üyesi olarak olsun, ona çok ihtiyaç vardı.

Ama Keira ve ben tüm kaplamaları ve boya renklerini birlikte seçmiştik. En küçük ayrıntısına kadar. Geçen yaz taşındığı zamanki haliyle kalan tek oda, alt kattaki yatak odamızdı. Keira o odada hiçbir şeyi değiştirmek istememişti.

Görünüşe göre, evi dekore etmekte çok başarılıydım. Çünkü bunu onu düşünerek yapmıştım. O zamanlar bile onu çok iyi tanıyordum.

Partnerim. Her şeyim.

Aslında endişeli olan *ben* olmalıydım. Ama Keira, daha sonra ne planladığımı bilmiyordu.

Burnunu öptüm. "Sanırım annenin erkek arkadaşıyla tanışacağın için gerginsin."

Keira homurdandı. "Tabii ki gerginim. Bunca yıldır annem hiç kimseyle çıkmadı. Ya ondan nefret edersem?"

"Regina, o adam bir aziz değilse onu sana ve Stephie'ye tanıtmazdı. Bunu biliyorsun." Ön verandada daha fazla ayak sesi duyulurken öpücüklerim boynuna doğru kaydı. Kapı zili tekrar çaldı. "Ayrıca, ailenizdeki tüm kadınlar erkekler konusunda harika bir zevke sahiptir."

Keira kıkırdarak beni şakacı bir şekilde itti. "O koca kafanı ön kapiya götür ve misafirlerimizi karşıla."

"Tamam, tamam."

Sonra mutfaktan çıkarken popomu tokatladı ve beni güldürdü.

Ön kapıda, Stephie ve Colby altı paket soda ve bira ile ilk gelenlerdi. Stephie bana sarıldı ve

yanaklarından öptü, erkek arkadaşı ise elimi sıktı.

Stephie, kozmetoloji diplomasını almaya çok yakındı ve birkaç ay önce Colby ile birlikte kendilerine ait küçük bir eve taşınmıştı. Adam hala ona sırılsıklam aşıktı.

Marsh kadınları erkeklere böyle davranmayı iyi bilirdi.

Regina, gizlice kaçma olayını düşününce Colby'ye ısınmak için biraz zaman harcamıştı. Ama şimdi Colby ailenin bir parçası olmuştu. Belki benim kadar sevilen biri değildi *ama*.

Vivian ve erkek arkadaşı hemen arkalarında durmuş, Stephie ve Colby'yi içeri girerken gülümseyerek takip ediyorlardı. Ve işte Regina, elinde bir güveç tabağıyla ve yüzünde gururlu bir ifadeyle yaklaşıyordu. Yanında, gri dreadlockları, sakalı ve dostça bir gülümsemesi olan uzun boylu bir adam duruyordu.

"Merhaba, Dean." Regina güveç kabını erkeğine uzattı, sonra ona patentli anne kucaklamalarından birini vermek için üzerine atladı. *Oof*. "Barbekü için daha güzel bir gün olamazdı."

"Haklısın. Ve bu da..."

"Raymond. Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum, Dean." Elimini sıktı. Sonra kapıyı tuttu ve Regina'nın içeri girmesi için kenara çekildi, ikisi utangaç, aşk dolu bakışlar değiştirdiler.

Evet, Regina aşıktı ve bu duygu karşılıklı gibi görünüyordu. Onun için çok sevindim. Regina benim için bir anne gibiydi ve onun için en iyisini istiyordum. Tüm Marsh kadınları için.

Ve bugün bizimle birlikte olabildikleri için özellikle mutluydum. Çünkü tüm arkadaşlarımızı ve ailemizi buraya davet etmek için gizli bir nedenim vardı. Bir süredir cebimde bir mücevher parçası yanıp tutuşuyordu.

Doğru anı bekliyordum. Ama bunun mükemmel olmasını bekliyordum. Güneş, gülümsemeler, güzel yemekler. Sevdığımız herkesin orada olup buna tanık olması.

Keira'nın teklifimi kabul edeceğini varsayarsak. Yani...

tabii ki kabul edecekti. *Değil mi?*

Owen ve Genevieve birkaç dakika sonra geldiler, hemen ardından Aiden, Jessi ve Zoe Shelborne da geldi. Aiden, marine edilmiş etin bulunduğu Ziploc poşetleri kaldırdı. "Izgara nerede?" diye sert bir sesle sordu.

"Arka tarafta. Keira ateşliyor. Sana da merhaba." Gülerek ona yumruk tokuşturdum ve Jessi'ye hızlıca sarıldım.

Owen ve Gen şarap getirmişlerdi ve Jessi mutfağa tirbuşon almaya gittiğinde Owen bana bir *bakış* attı ve beni dramatik bir şekilde koridora çekti.

"Yüzüğü aldın, değil mi?" dedi Owen.

"Senin ne kadar geveze olduğunu hiç söylemiş miydim, Tex? Sana planımı hiç söylememeliydim."

"Zaten belli olacaktı. Kendine bir bak. Mahkeme kararını bekleyen sanık gibi terliyorsun."

"Bugün hava çok sıcak! Bu evde klima yok." "Bununla bir ilgisi yok."

Burun kıvırdım ve cebimi okşadım. "Yüzük bende. Şimdi mutlu musun?"

"Tabii ki. Ben senin en iyi arkadaşınım. Senin adına heyecanlanmak benim işim." Kolunu boynuma doladı, neredeyse başımı kilitler gibi. "Sadece büyük soruyu sormadan önce kalp krizi geçirmeni istemiyorum."

"Senin Genevieve'e sormadan önce neredeyse yaptığın gibi mi?"

Gülerek, sırtıma bir kez daha şaplak atarak beni bıraktı. "Aynen öyle. Şimdi, sonunda bana burayı gezdirecek misin?"

Gözlerimi devirdim. "Evet. Birkaç kişiyi toplayıp onlara resmi turu yapalım."

Keira, Raymond ve Regina ile sohbet ediyordu. Keira ondan hoşlanmış gibiydi, bu da iyiydi. Hep birlikte, yaptığımız tüm çalışmalarını göstermek için bir grubu evin etrafında gezdirdik. Bu iş bittiğinde, Keira, Regina, Jessi ve Gen, Zoe'nin ayak altında dolaşırken, yemeklere son rötuşları yapmak için mutfakta toplandılar. Raymond, Aiden'in izgarada ne yaptığını görmek için dışarı çıktı.

Bir saat sonra, arka bahçe hareketlenmişti. Herkesi oturtmak için ekstra piknik masaları kurduk ve uzun bir katlanır masa yemekler için ayrılmıştı. Çok fazla yemek vardı.

River'ın eşi Charlotte gelmişti ve el ele tutuşup bira içiyorlardı. Cole Bailey, Genevieve ve Trace'in eşi Scarlett ile sohbet ediyordu. Trace ve Brynn bir şeyler fısıldaşıp gülüyorlardı.

Owen yanıma gelip terasta yanımda durdu ve bana Hearthstone Brewing'den yeni bir kutu bira uzattı. Ona teşekkür edip içkimi kaldırarak şerefe dedim.

"Böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim," dedim arkadaşına sessizce.

Sadece güzel bir ev ya da dünyanın en muhteşem kızı değil. Tüm bu insanları da kastetmiştim. Birbirlerinin arkasını her zaman kollayan bir aile.

Owen omzumu sıktı. "Bütün bu zaman boyunca burada seni bekliyordu. Sadece bunu hak ettiğine inanman gerekiyordu."

Bu gerçekten inanılmazdı. Bizi önemseyen ve destekleyen tüm bu insanları görmek. Keira ve ben kendimizi henüz keşfetmemişken bile, hepsi Keira ve bana inanmıştı.

Engelli parkurda, Trace ve Scarlett'in oğlu Toby ipe tırmanırken, Stephie'nin erkek arkadaşı Colby tırmanma duvarında gösteriş yapıyordu.

Tabii ki Colby'nin düşüp bir yerini kırmamasını umuyordum, ama o formda bir adamdı. Ayrıca Stephie'yi çok seviyordu, onun yanında tekrar dikkatsiz davranmayacaktı. Onunla tanıştığım andan itibaren bu benim için çok açıktı. Aynı gece, Ryan Garrett'in yarattığı karışıklığı temizlemek için saatlerce birlikte çalışmıştık.

O gece, hepimiz Garrett'i son kez görmüş ve ondan son kez haber almıştık. Harris Medina sözünü tutmuştu. Garrett'la kendi yöntemleriyle hesaplaşmıştı. Medina o günden beri Keira'dan uzak duruyordu ve ben buna seviniyordum.

Keira'nın neredeyse ölmesi gerektiği için aklımın başına geldiğini düşünmek şok ediciydi. O zamanlar aptalın tekiydim. Sefil bir aptal.

Ve şimdi, istediğim her şeye sahiptim. Yani, neredeyse.

Bir yıldan fazla bir süre önce, Owen'a Keira'yı hak edip etmediğimi sormuştum. O zamanlar ilişkimiz sahteydi. Ama ona olan aşkım gerçektir. Bu soruya verdiği cevap aklımda kalmıştı.

Her gün ona iyi davranmakla ilgili.

Geçen yıl bu konuda çok başarılı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu. Keira da öyle düşünüyor gibiydi.

Ama hayatımızın geri kalanında da onu hak etmek istiyordum ve bunun için sonsuz aşkımı ve bağlılığımı ilan etmekten daha iyi bir yol olamazdı.

Sevdiğimiz herkesin önünde mi?

Ancak teklif etmek için tam olarak ne zaman yapacağımı planlamamıştım. Barbekü sırasında bir ara ilham geleceğini düşünmüştüm. Dakikalar geçip gidiyordu. Aiden'ın pişirdiği biftekleri, makarna ve peyniri, Regina'nın lezzetli patates salatasını yedik. Güldük, konuştuk ve daha fazla bira veya kokteyl açtık.

Cebimdeki yüzük sürekli aklımdaydı, ama hala *ne zaman yapacağımı* bilmiyordum. Keskin nişancı olarak da böyleydi, içgüdülerime göre mükemmel anı arardım. Ama bugün içgüdülerim sessiz kalıyordu.

Peki. Biraz terliyordum ve bunun sebebi sadece yaz sonu güneşi değildi.

Sonra Trace'in telefonuna kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Ayağa kalktı, Brynn'e işaret etti, Keira da onu takip etti. Güverteden birkaç adım uzaklaştılar ve sessizce konuşmaya başladılar. River, henüz karısının yanından ayrılmamış olsa da, açıkça ilgilenmiş bir şekilde onlara baktı.

Ama ben anlayabiliyordum. İçgüdülerim mi? Şu anda çılgın atıyorlardı.

Bir şeyler dönüyordu.

Keira, Brynn'in söylediklerine başını salladı. Sonra güverteye koştu ve içeri girdi.

Kalbim çarparken onu takip ettim. Keira mutfakta buzdolabından kesilmiş meyve tabağını çıkarıyordu. Elimi sırtına koydum ve karnına doğru kaydardım.

"Hey, her şey yolunda mı?" diye sordum. "Sen ve diğerleri ciddi bir şey tartışıyor gibi görünüyorsunuz."

Keira bana baktı, ifadesinde sakinlik vardı ve tepsiyi adaya koydu. "Her şey yolunda. Son zamanlarda takip ettiğimiz bir davada bazı gelişmeler var, ama önemli bir şey değil."

Nefes verdim. "Sadece sen ve diğer Koruyucuların bir yere uçup gitmeyeceğinden emin olmak istedim."

"Hayır, seni terk etmeyeceğim." Keira bana dönerek, beni daha iyi görebilmek için kaşlarını çattı. "Dean, ne oldu? Gerçekten bu kadar endişeli miydin?"

Keira, yaklaşık dokuz ay önce Koruyuculara resmi olarak katılmıştı. Ryan Garrett, Medina'nın sayesinde ortadan kaybolduktan sonra, Keira

yardımcı olarak göreve geri dönmüştü. Önce masa başı, sonra doktoru ve terapistinden tam izin aldıktan sonra devriyeye çıktı.

Ama bundan çok geçmeden Trace sonunda davetiyeyi uzattı.

Ben de tüfek ateş etme konusundaki zihinsel engelimi aşmıştım. Hatta bazen Last Refuge'a gelip Koruyucularla atış poligonunda çalışıyor, onlara isabetliliklerini ve sahadaki becerilerini geliştirmeleri için bazı ipuçları veriyordum.

Keira, benim eğitmenliğimde keskin nişancı olarak eğitimine devam etti ve onun kaydettiği tüm ilerlemeleri görmekten gurur duyuyordum.

Ama ben asla onlardan biri olamazdım. Artık boynumda o tüfek mermisi kolyesini takmıyordum, ama o hayata geri dönme ihtiyacı da hissetmiyordum. Bazen kendime, onun yanında olup onu korumam gerekip gerekmediğini soruyordum. Ama Keira bunu asla istemezdi.

Yine de zordu. Her devriyeye çıktığında. Koruyucularla birlikte kaçtığında. Tehlikede olduğunu bildiğimde.

Ama bu, bir savaşçıyı seven herkesin hayatıydı. Keira benim savaşçımdı. Ve ben artık sadece bir sevgiliydim, savaşçı değil.

Kahretsin, onu seviyordum.

Keira hala endişeyle bana bakıyordu. "Dean?"

Cebimden kutuyu çıkardım ve tek dizimin üzerine çöktüm. İçgüdülerimi takip ediyordum.

"Dean, ne yapıyorsun..." Eli ağzına gitti.

"Benim tatlı Keira'm." Sesim beklediğimden daha sağlam çıktı. "Yıllarca senin gibi harika birini hak etmediğimi düşündüm. Ama sen yine de beni sevdin. Beni bekledin. Bunun için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Bana gerçek bir yuva verdin. Bir aile. İkinci şanslara inanmam için bir neden. Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını, beni sevmekle doğru kararı verdiğini sana kanıtlamak için geçirmek istiyorum." Kutuyu açtım. Pencereden içeri süzülen öğleden sonra ışığını yakalayan, tek bir elmaslı sade bir yüzük. "Benimle evlenir misin?"

Bir an için bana sadece baktı. Sonra gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı ve aynı anda hem gülerek hem ağlayarak başını salladı. "Evet. Tanrım, evet Dean. Tabii ki seninle evlenirim. Ne zaman teklif edeceğini merak ediyordum."

"Ben de bunu merak ediyordum." Ayağa kalktım ve yüzüğü parmağına taktım. Elini kaldırıp elmasın parıltısını izledi, sonra kollarıyla boynuma sarıldı ve beni öptü. Onu kucağıma alıp sıkıca sarıldım, gardenya kokusunu içime çekip göğsümde kalp atışlarını hissettim.

Sonunda ayrıldığımızda, gözyaşları içinde gülümsüyordu. Yüzüğü tekrar aşağıya doğru baktı, ışığı yakalamak için elini çevirdi. "Dışarı çıkıp ilk kim fark edecek diye bakmak ister misin?"

Gülerek, "Annen üç saniye içinde fark eder," dedim. "Bence Stephie ondan önce fark eder."

"Owen zaten haberli. Muhtemelen şu anda arka kapıyı izliyordur."

Elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi. Yüzük avucuma bastırıyordu, sağlam ve gerçektir. "Seni seviyorum, Dean."

"Ben de seni seviyorum."

Bir an orada durup birbirimize baktık. Arka bahçeden kahkaha ve sohbet sesleri geliyordu. Ailemiz. Evimiz. Önümüzde uzanan, olasılıklarla dolu geleceğimiz.

Yaptıklarımın gölgesinden asla kurtulamayacağıma inanarak, yıllarca geçmişimden kaçmıştım. Oysa tüm bu zaman boyunca, bunun yükünü boynumda taşıyordum.

Ama Keira bana, kurtuluşun geçmişini silmekle ilgili olmadığını gösterdi. Kurtuluş, kim olmak istediğini seçmekle ilgiliydi. Ve her gün onu seçtim. Bizi seçtim. Birlikte kurduğumuz bu hayatı seçtim.

Elimi sıktı. "Hazır mısın?"

Onun alnını, sonra dudaklarını öptüm, acele etmeden. "Hazırım."

Birlikte arka kapıya doğru yürüdük, nişan yüzüğü güneş ışığını yansıtıyordu, arkadaşlarımız ve ailemiz hemen ötesinde bekliyordu. Bundan sonra ne olacağını tam olarak bilmiyordum ve bu hissi hala seviyordum.

Ama her zaman yanımda olacak kişinin kim olduğunu biliyordum.

Ücretsiz bonus epiloğu buradan okuyun - Dean ve Keira'nın düğün günü! Ayrıca tüm seri çiftleri hakkında daha fazla bilgi.

Hart County'de geçen, Protectors'ın da yer aldığı daha fazla gerilim ve küçük kasaba hissi için hazır mısınız? Hart County'nin 1. kitabı **Starcrossed Colorado**'yu **okuyun**!

A Note from Hannah

Bu kitabı neredeyse hiç yazmayacaktım.

Iron Willed Warrior (5. kitap) bittikten sonra, Keira ve Dean için bir hikaye yazmam gerektiğini biliyordum. Bir gün. Ama onlara ne tür bir hikaye yazacağımı düşünmeye çalıştığım da, hepiniz... Aklımda hiçbir fikir yoktu. Bu, bir yazar için zor bir durumdur.

Bunun yerine Hart County serisi üzerinde çalıştım, ama aklımın bir köşesinde Keira ve Dean'i düşünmeye devam ettim. Sonra birdenbire aklıma bir fikir geldi.

Bir intikam hikayesi. Bir adamın (tabii ki belirli becerilere sahip olan) bir arkadaşını veya sevdiğini intikam almak için emeklilikten dönmesi gereken bir hikaye. Bunlar benim en sevdiğim aksiyon filmlerinden bazıları, ama kahramana da mutlu bir son vermek istedim.

Bu seriye veda etmek zor, ama umarım siz de bu karakterleri benim kadar sevmişsinizdir! (Bazılarını Hart County serisinde de görebilirsiniz).

Last Refuge Protectors'ı destekleyen herkese, özellikle de başından beri burada olanlara **teşekkür ederim!** Bu hikayeleri sizlerle paylaşmaktan büyük keyif aldım ve okuduğunuz için hepinize minnettarım.

Bir dahaki sefere
görüşmek üzere
— Hannah

Sneak Peek

STA RC ROSSED C OL ORAD O, BOOK 1 OFHART
COUN TY

Emma

"Endişelerini anlıyorum," dedim. "Ama imzalı bir kira sözleşmem var. Birbirimizle anlaşmak zorundayız. Eminim bir çözüm bulabiliriz."

Ashford kaşlarını çattı. "Kaba olmak istemiyorum. Ama bakmam gereken bir çocuğum var. Günlük rutinimi altüst etmeden bir iş yürütmek zaten yeterince zor. Üstüne bir de bebeklerin müzik dersinden sonra her yere bıraktıkları kirli bezleri ve kusmukları temizlemek zorunda kalmak..."

Omurgam düzeldi ve çenem sıkıştı. Yine de gülümsemeyi başardım. "Sizi temin ederim, derslerimden sonra temizlik yapacağım."

"Bunu göreceğiz." Ashford kamyoneti durdurdu. "Geldik."

Eskiden daha iyi günler görmüş, geniş, çok katlı bir Viktorya dönemi evinin önüne park etmiştik. Sert bir sokak lambası kahverengi çimleri aydınlatıyordu. Birkaç panjur eğri duruyordu ve bahçe çöplerle doluydu.

Telefonumu açıp adresi tekrar kontrol ettim, ama burası kesinlikle kiraladığım odanın yeri idi. Tabii ki Ashford ile paylaşacağım ticari bina değil, uyuyacağım yer. Ponderosa Apartmanı.

İnternetteki resimler son derece yanıltıcıydı. Ama evcil hayvan kabul ediyorlardı, aylık kira sözleşmesi yapılıyordu ve daire mobilyalıydı. Bu yüzden şikayet etmek istemiyordum.

"Bu pansiyon bir çöplük, bu arada." Ashford dirseğini kapısına dayadı. "Geçen yüzyıldan beri yenilenmemiş."

Gülümsedim. "Senin fikrini sormuyordum. Bence harika görünüyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Tarihi bir cazibesi var."

"Bu, emlakçılık dilinde '*eski çöplük*' anlamına gelir." "Sen gerçekten bir pisliksin."

"Öyle dediler."

Kamyonetten atladım ve kapıyı çarparak kapattım. Vücudumun her yeri yanıyordu, kalbim deli gibi atıyordu. Keman kutumu dikkatlice çimlerin üzerine koyduktan sonra, kabinin arka kapısını açtım.

"Stella. Gel. Gidelim."

Arka koltuğa oturup gülümsedi. Sonra patilerini orta konsola koydu, burnunu ön koltuk alanına uzattı ve Ashford'un sakallı yüzünü yaladı.

O hain.

O, dilinden uzaklaşarak boynunu okşadı. Stella bu ilgiyi çok sevdi.

"Hadi," dedi. "Annen bekliyor."

Stella kamyonetten atladı. Onu suçlayıcı bir bakışla baktım ve o da suçlu gibi görünme nezaketini gösterdi.

Daha sonra sadakat hakkında konuşacaktık. Söz konusu adam ne kadar yakışıklı olursa olsun.

Ashford, eşyalarımı indirmek için arabadan indi. "Her şeyi çimlerin üzerine bırak," dedim. "Ben kendim yukarı çıkarırım."

"Emin misin?"

"Sana daha fazla rahatsızlık vermek istemem." Evet, alaycı davranıyordum.

Binaya, sonra bana kaşlarını çattı. Sonra omuz silkti. "Eğer emin isen."

"Eminim. Tıpkı burayı seveceğimden ve Silver Ridge halkının müzik derslerimi çok seveceğinden emin olduğum gibi. Harika bir yaz geçireceğim. Sen ne düşünürsen düşün."

"Sen bilirsin."

"Öyle yapacağım." Bu belki mantıklı gelmeyebilirdi. Bu sözün gerçek anlamı neydi ki? Ama umurumda değildi. Ashford fikirlerini, dövme kaslarını ve köpek gibi boynunu kaşımayı kendine saklayabilirdi.

Colorado'nun Kalbine Hoş Geldiniz
mi? Şu ana kadar pek öyle değil.

**STARCROSSED COLORADO'da Emma Jennings (Kaliforniya'dan Aiden
ve Jessi'nin yeğeni), Last Refuge karakterleri, küçük kasaba
havası ve gerilim yer alıyor! [Kitabınızı buradan alın.](#)**

Hannah Shield'ın diğ er eserleri

LAST REFUGE KORUYUCULARI

[Hard Knock Hero](#) (Aiden & Jessi) [Bent](#)

[Winged Angel](#) (Trace & Scarlett)

[Home Town Knight](#) (Owen ve Genevieve)

[Second Chance Savior](#) (River ve Charlotte)

[Iron Willed Warrior](#) (Cole ve Brynn)

[One Last Shot](#) (Dean & Keira)

HART COUNTY

[Starcrossed Colorado](#) (Ashford & Emma)

[Ay Işığı Colorado](#) (Dane & Grace)

[Fırtınalı Colorado](#) (Teller & Ayla) [Güneşli](#)

[Colorado](#) (Callum & Zandra) [Eve Dönüş](#)

[Colorado](#) (Piper & Grayden)

WEST OAKS KAHRAMANLARI

[Altı Gecelik Ateşkes](#) (Sean & Janie)

[Beş Dakikalık Hata](#) (Nash & Madison) [Dört](#)

[Günlük Aldatmaca](#) (Jake & Harper) [   ](#)

[Haftalık Anlaşma](#) (Matteo & Angela) [Son İki](#)

[An](#) (Danny & Lark)

[Sonsuza Kadar Tek](#) (Rex & Quinn)

BENNETT GÜVENLİK

[Ellerini Çek](#) (Aurora & Devon)

[Baş Önce](#) (Lana & Max)

[Kablolu](#) (Sylvie & Dominic) [Sıkı](#)

[Tutun](#) (Faith & Tanner) [Asılı](#)

[Kaldı](#) (Danica & Noah)

[Merhamet Et](#) (Ruby & Chase)

About the Author

Hannah Shield, heyecan verici, gerilim dolu romantizm, eğlenceli ve flörtöz espriler ve bolca duygu içeren kitaplar yazıyor. Ailesiyle birlikte Colorado dağlarında yaşıyor.

Web sitesini ziyaret edin: www.hannahshield.com. Bonus içerikleri ve yeni yayınları kaçırmayın: [haber bültenine üye olun](#).

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM